

Een Open Deur

Door R. Simkens

**DE GESCHIEDENIS VAN
EVANGELIE GEMEENTE DE DEUR**

Oorspronkelijke titel: An Open Door (Engels).
Nederlandse uitgave: Oktober 2012

DANKBETUIGING

De meeste dank ben ik verschuldigd aan God die mij koos om een deel te zijn van een grote beweging van God en mij bracht bij mensen die er naar verlangen om de wereld te schudden.

Mijn vrouw, die al meer heeft verdragen dan velen aankunnen, dank ik ervoor dat ze mij nu ook nog geholpen heeft met het schrijven van dit boek; een extra belasting in het toch al zo drukke leven van een pastor.

Ik wil ook Steve Cooper danken voor de toestemming om delen uit het boek "Go Ye" te gebruiken.

Ron Simpkins

INLEIDING

In Phoenix, Arizona is het in de zomer zo heet, dat de hel niemand daar schrik zal aanjagen. Op een zondagmorgen in 1955 ontstak God daar Zijn vuur in het hart van een jonge man en vandaar uit verspreidde dit vuur zich ook buiten de woestijn van Arizona, harten in vuur en vlam zettend in dorre steden over de gehele wereld. Toen Wayman Mitchell zich die ochtend klaarmaakte om naar de kerk te gaan, leek hij de meest onwaarschijnlijke man op de planeet aarde om het evangelie te verspreiden. In dat verre verleden had hij alle kenmerken van een persoon die nooit iets zou bereiken. Maar in 't midden van de tachtiger jaren had het vuur van zijn hart zich verspreid over vele duizenden in heel Amerika en over 13 landen op 5 continenten. Als hij op zo'n machtige manier gebruikt kon worden, dan was er hoop voor velen zoals hij.

Het is niet moeilijk om een intelligente, vlotte en agressieve winnaar te nemen en er een "prediker" van te maken. Toch heeft het Christendom maar weinig invloed tegenwoordig, ook al maakt zij gebruik van dit soort mensen. Een- derde van de kerken in Amerika heeft minder dan 45 mensen die diensten bijwonen op zondagmorgen en tweederde heeft er minder dan 75. Toch zou Mitchell, die zelf altijd als "verliezer" werd bestempeld, de verliezers, de verslaafden, de krankzinnigen en de mensen zonder hoop om zich heen verzamelen en zien dat God ze veranderde in krachtige predikers die vrijgelaten zouden worden in bediening om honderden, zelfs duizenden te bereiken. Ware grootheid is altijd geweest de mogelijkheid om het middelmatige te nemen en ervoor te zorgen dat het zich ontwikkelt tot iets wat meer is, dan het op zichzelf ooit had kunnen worden. Het gebeurde met David en z'n machtige mannen. Het is altijd het fundament van opwekking geweest, vanaf het moment dat Jezus twaalf verworpen mensen nam, tot John Wesley en de Methodisten-opwekking. Vanuit Prescott, Arizona, vond dezelfde verandering van mensen plaats. Wayman Mitchell nam hen die voorbestemd waren om bordenwassers, pompbediendes en patatbakkers te worden en heeft gezien hoe zij krachtige mannen van God werden. Die ochtend in 1955, toen God hem aanraakte, was er geen enkele manier om te ontdekken welke geweldige krachten er vrijgemaakt zouden worden in het leven van deze man. Terwijl dit boek geschreven wordt, ontstaat er een vloedgolf van opwekking. Honderden kerken zijn gesticht die zich uitstrekken naar elk continent op aarde.

Honderden mannen beantwoorden de roep om zich door God te laten gebruiken. Samenkomsten in Amerika zien geweldige wonderen gebeuren en enorme menigten vullen grote gebouwen. Buiten Amerika is de opkomst zelfs nog groter. In 1984 werden "kruistochten" gehouden op de Filippijnen die een effect hadden, zoals beschreven in het Nieuwe Testament. Larry Huch was van plan om in Romblon een kleine evangelisatiebijeenkomst te houden, maar er verschenen 10.000 mensen. Nog nooit was er zo'n grote menigte in het kleine stadspark bijeengeweesd. De opwinding van de mensen bereikte een hoogtepunt toen mensen in de bomen klommen alleen om een blik op de prediker te kunnen werpen. De burgemeester van de stad vreesde dat het park beschadigd zou worden en zei hen te vertrekken. Dus gingen ze naar de kerk en de mensen drongen zich daar samen. Als je op de Filippijnen zegt dat mensen samen dringen is dat iets wat Amerikanen niet kunnen beseffen. Een Jeepney (een taxi gemaakt van een Jeep) die volgens ons hooguit tien mensen kan houden, wordt in Manilla leeg geacht met minder dan 30 mensen. Ze stapelen zich op tot ze drie hoog gestapeld zijn. Het gebouw was zo gevuld met mensen dat het letterlijk uitpuilde, ademen was bijna onmogelijk. Toen er niet meer bij konden begonnen anderen in de raamkozijnen te hangen en op 't laatst begon men de achterkant van het gebouw af te breken, om maar alles te kunnen horen. Bij een ander voorval was Tommy Alvarez tijdens een conferentie voor pastors op de Filippijnen een simpele preek aan het preken over doop in de Heilige Geest. Halverwege werd het duidelijk dat een meerderheid van de aanwezige pinksterpastors en -werkers deze doop nooit hadden ontvangen. Nadat Alvarez een oproep deed, kwamen er meer dan 150 naar voren voor een massagebed en de pinksterkracht stortte zich uit over de menigte.

In Mexico had Jack Harris een paar van de meest krachtige samenkomsten van deze tijd. In de kleine grensstad Nogales, pakte tijdens een recente evangelisatie-actie meer dan 4.000 mensen zich samen in een kleine stierenring. Temidden van opgedroogde plassen bloed en geuren van geweld, bevrijdde het bloed van Jezus ontelbare Mexicanen. Tumoren verdwenen, een jongen met een blind oog werd ter plekke genezen en een meisje met een enorm kropgezwel bracht geschokt geschreeuw teweeg van degenen in haar buurt toen men het weg zag smelten. In voorgaande acties hadden kranten valse verhalen en beschuldigingen geschreven die Harris beschuldigden van al het kwade wat maar voorstelbaar is. Hun doel

was om de bijeenkomsten in een kwaad daglicht te stellen, en om mensen zo te ontmoedigen, dat ze niet zouden reageren. Wat een schok veroorzaakte de t.v.-uitzending van deze bijeenkomsten. Een moeder en haar dochter stonden op en vertelden hoe ze, terwijl ze de vorige avond het programma op t.v. zagen, gebeden hadden en de beugels van de benen van het dochttertje afgehaald hadden. Nu kwamen ze er beiden aangelopen met de wil om God te aanbidden. Op de volgende zondagmorgendienst was het aantal mensen in de kerk verdubbeld toen honderden bezoekers kwamen om het goede nieuws van het evangelie te horen. Dit zijn maar een paar van de wonderen die gebeurden als resultaat van de toewijding aan God van „n man. Maar voor de jonge Mitchell waren deze dingen in 1955 nog toekomstmuziek. Voor hem leek het uitstorten van Gods Geest over alle landen alleen te behoren tot een fantasiewereld.

HOOFDSTUK 1

GODS PLAN

Wayman Mitchell werd geboren op 9 Oktober 1929 in een wereld die op het punt stond in te storten vanwege de economische depressie. Het was een tijd van chaos en verandering, en hij was een man die geboren werd om revolutie en uitdaging te brengen in een wereld van geestelijk verval. Veel kerken liepen leeg. Andere delen van de kerk waren al zover van de wortels afgedreven, dat ze geen gelijkenis met Christus vertoonden, maar dit was alleen een profetie vervulling. Er waren andere profetieën te vervullen en God was Zijn echte kerk aan het voorbereiden op een weergaloze opwekking.

Het feit dat Mitchell op dezelfde dag van het jaar geboren is als Christopher Columbus, is een van die interessante inmengingen van God. Columbus was een ontdekker, een dromer en iemand met een visie die weigerde om de geaccepteerde beperkingen van zijn tijd te volgen, maar die, bewogen door deze visie, gelanceerd werd op niet in kaart gebrachte paden. Wayman is ook een ontdekker. Niet van landen, maar van manieren om de harten te bereiken van hen die opgesloten zitten in duisternis. Toen zijn hart hem vertelde dat er een betere manier was, weigerde hij net als Columbus de oude en afgezaagde methodes te accepteren die niet werkten. De geschiedenis toonde de kerk beginnend als een explosie van leven. Gebouwd door Christus schudde en veranderde het de wereld. Terwijl hij culturele en nationale grenzen afbrak leek het onstuitbaar, maar langzamerhand verloor de kerk zijn leven onder het gewicht van compromis. De degeneratie ging zo ver dat het licht bijna uitgedoofd was. Maar God zei dat Hij de kerk altijd zou laten bestaan en de overgebleven christenen leefden weer op. Het begon met Luther en de herontdekking van de bijbel als de leidraad voor mensenlevens. De kerk was zo ziek dat het herstel niet binnen een paar jaar zou plaatsvinden, maar dat er eeuwen voor nodig zouden zijn. Langzamerhand plaatste God de stukken weer aan elkaar. Wesley zou een groter begrip brengen omtrent het wonder van redding en zijn bereikbaarheid voor iedereen die erom zou vragen. Mensen als William Carrie, Hudson Taylor en Adoniram Judson zouden een verlangen brengen om landen en mensen te bereiken met het evangelie. God deed mannen opstaan als Whitefield, Finney en Moody om evangelisatie te laten herleven en de massa's te bereiken. Sterke stromen van heiligheid begonnen te bewegen door het lichaam van Christus, toen heiligen ernaar begonnen te streven om meer gelijk te worden aan de Meester. Ze ontteden zich van een wereld die begonnen was Gods realiteit te onderdrukken. Deze frisse winden bliezen in tegen de structuur van traditie; baanbrekend en deuren openend. Met het begin van de twintigste eeuw begon ook een versnelling van Gods beweging. In Topeka, Kansas, op een bijbelschool genaamd "Stone's Folly" ontdekte een groep mensen het bijbelse bewijs van Gods macht. Een nieuw hoofdstuk in de kerk werd geopend toen mannen en vrouwen begonnen te spreken in tongen. Een wereld van nieuwe mogelijkheden ontstond uit deze ontdekking. Binnen een paar jaar begonnen krachtige evangelisten de wereld rond te reizen met wonderbedieningen. Duizenden zouden getrokken en aangeraakt worden door grote opwekkingen. Mitchell werd gered gedurende een van deze grote opwekkingsbewegingen. Ondanks alles wat God deed, bleef er nog erg veel werk over. Voor de gemiddelde christen was er geen mobilisatie van zijn mogelijkheden, geen kanalisering van de kracht van de kerk. Duizenden werden vervuld met de Heilige Geest, spraken in tongen, profeteerden en geloofden in een overvloedig leven en gingen dan terug naar kerken die net zo dood waren als altijd. Het resultaat was het opstaan van honderden para-kerkstructuren.

Ongelukkigerwijze konden ze niet de noden lenigen die bedoeld waren om alleen gelenigd te worden door de kerk. De kerk zelf was nog steeds ingesloten in Middeleeuwse katholieke instituties en gedachtepatronen. De kracht van de vroege kerk lag in de belofte van Jezus: "Ik zal Mijn kerk bouwen." Jezus zou in de opwekking van de laatste dagen de waardigheid en kracht van de lokale kerk herstellen; de kerk als verzorger, reproducent, roeper, zender en rekrutenstation voor werkers, hersteller, hospitaal voor de nieuw geboren, trainingscentrum voor wereldevangelisatie. Mitchell werd, samen met anderen, geboren voor die taak en dat doel; een klein maar veelbetekenend stuk in het plan van God. Hij werd niet gekozen vanwege zijn talenten en mogelijkheden, maar om dezelfde reden als waarom Jezus de twaalf discipelen koos; om te tonen wat Hij kon doen met het zwakke en het dwaze om het wijze te beschamen. Een door God met de hand gemaakte kerk in Arizona, zou een patroon worden voor wat mogelijk was voor de zwaksten uit Gods volk, wanneer ze het op Gods manier deden. Niet het verhaal van „n man, maar van honderden en duizenden die door een open deur gaan, welke mogelijkheid God ons gegeven heeft door het

zenden van Zijn Zoon. Dit is niet het verhaal over een gemakkelijke weg tot opwekking. Als de Prescott kerk ergens voor staat, dan is dat wel voor werk en volharding. Niet een nieuwe techniek om God onder controle te houden en Hem te dwingen te doen wat de mens wil, maar een manier om God toe te staan om ons onder controle te houden. De bijbel staat vol met mensen die alleen aan hoop vasthielden. Die mensen spraken over beloftes waar anderen om lachten.

Toch was dit een volk dat op de bestemde tijd Gods kracht geopenbaard zag. God wil Zijn kracht vandaag laten zien aan hen, die Hem eerst toestaan hen Zijn wil te tonen. Vanuit Prescott, Arizona, heeft God een visie uitgezonden die in 12 jaar meer dan 350 kerken vanuit het niets zag beginnen over de gehele wereld. Er hebben zich evangelisten ontwikkeld die wonderen zien op een schaal die het verstand doet duizelen en bekeerden worden vervuld met een visie om de wereld te bereiken. Een man vertrouwde op wat God zei en heeft de mogelijkheden gezien die liggen in het dienen van God. Het was niet makkelijk voor Jakob om zijn zaad in een droog stuk grond te planten, maar hij gehoorzaamde en er kwam een bovennatuurlijke vermenigvuldiging. Het verhaal van Prescott en waar het toe geleid heeft verloopt hetzelfde. In een klein stadje bracht God niet een paar, maar een schijnbaar eindeloze stroom van jonge mannen met uitzonderlijk talent. Hij bracht ze binnen als zondaars en veranderde ze in krachtige predikers die nu pastor zijn voor honderden en preken als vlammen van vuur. Financiën zijn gegeven door gewone, bescheiden mensen en er is een toewijding te zien in hen die aanwezig zijn, die het hart van elke pastor zou ontroeren. Niet maar een paar mensen, maar duizenden besteden hun vrije tijd eraan om het Koninkrijk te vestigen in hun steden en landen. Er is geen pastor met een eerlijk hart die niet zou zeggen: "Ik wil dat ook!" Toch werkt God anders dan mensen en de weg tot opwekking is vaak langs een draaiend pad vol groeven die langs vreemde afslagen lijkt te leiden en in verkeerde richtingen.

KLEIN BEGIN

De helden van de jaren vijftig werkten hard om de grondslag te leggen voor een toekomstige generatie van rebellen. James Dean was gewelddadig maar "cool". "The wild one", Marlon Brando, maakte motoren en leder tot een symbool van die tijd. Mitchell was een deel van deze cultuur. Hij leek op Napoleon, zowel in afmeting, als in de mogelijkheid problemen te veroorzaken. Zijn havik-achtige gelaatstrekken versierden nooit het plaatselijke kerkkoor. In feite is het een wonder dat ze zijn foto niet op de muur van het postkantoor hingen met "wordt gezocht" erboven. Opgegroeid in de ruwe woelige aktie van een "redneck" gemeenschap, leek hij beter voorbereid om een barkruk warm te houden met een cowboy-hoed op, dan om te preken. Hij groeide op in Prescott, Arizona, een stad met een geschiedenis van mijnen, drank, rodeo's en vechten. Mitchell was een echte zoon van z'n geboorteplaats. Hij beschrijft zichzelf als een "nietsnut en als straatjongen". Hij was een dief, inbreker en afzetter. Als hij aan de grond zat, dan voelde hij zich niet te goed om een dronkaard z'n zakken te rollen voor een beetje geld.

Mitchell kwam uit een gebroken gezin. Z'n vader had een zwak voor gokken en drinken wat resulteerde in, zoals de maatschappij het noemde, een mislukking. Hij was van het soort dat in het westen gewoon "simpel" genoemd zou worden of "sukkel", afhankelijk van de belediging die je wilde gebruiken. Hij worstelde zich door de High School en slaagde meer door medelijden dan door zijn leerprestaties. In 1948 slaagde hij, waarna hij onmiddellijk tekende voor de luchtmacht. De voornaamste kenmerken die de dienst hem opleverde, waren een beetje discipline en een licht vervormde neus die was gebroken in een bokswedstrijd, toen hij mee streed om de "Golden Gloves". In 1952 was Mitchell weer uit de dienst en kwam hij terug in Arizona. Terwijl hij achter de vrouwen aan zat in Phoenix ontmoette hij Nelda Sue Henderson bij een dansfeest in de "Riverside Ballroom". Nelda was een romantische junkie en in sommige opzichten zou hun leven lijken op een episode uit een romantisch liefdesverhaal. Niet vanwege Mitchells romantische natuur, maar door een romance die begon met tragedie en uitbloesemde in overwinning. Ze dronken bekertjes vol tranen en vreugde. De start van hun huwelijk was moeilijk. Toen hun eerste kleine meisje geboren werd, was hij al maanden werkloos. De hel probeerde hen te vernietigen toen de baby plotseling longontsteking kreeg en binnen enkele uren stierf. Het leven had hen een knockout-slag gegeven, maar God kwam tussenbeide door een broeder die naar een "Foursquare" kerk ging.

Vanuit deze crisiservaring namen de Mitchells hun eerste struikelende stappen in de richting van God. Het zou leuk zijn om te zeggen dat die twee meteen vurige christenen werden, maar in het begin was het "licht" meer een soort "flikkerlicht". Dit waren de dagen van het negeren van de duidelijkste geestelijke dingen,

zelfs in pinkstergemeenten. Veel van de grote concepten van de Heilige Geest werden gevormd in de harten van verschillende mensen, maar voor de Mitchells was er echt weinig wat hen uitdaagde tot een volledig aan God toegewijd leven. Het was niet dat de kerk niet geloofde in tongen, wonderen, autoriteit, opwekking en geloof. Ze hadden alleen geen idee hoe ze dit moesten vrijmaken. De kerk die ze begonnen te bezoeken was een pinkstergemeente, maar er gebeurde weinig en de Mitchells raakten al gauw in een sleur. Op een dag werd Mitchell op zijn geloof aangevallen door een Mormoon waar hij mee werkte. Die ontmoeting dwong hem om zelf naar Gods woord te kijken, waardoor hij een nieuwe en krachtige waarheid ontdekte over de verlossende kracht van het bloed van Jezus Christus. Het denken hierover en het bestuderen hiervan had hem geweldig geroerd. Op een zondagmorgen in 1955, kwamen al deze dingen hem scherper voor ogen te staan. Terwijl hij zich klaarmaakte om naar de kerk te gaan, dacht hij na over dit opwindende, nieuwe concept. Hij luisterde naar een radiodienst met Oral Roberts. In die dagen was Roberts op z'n best. Reizend door het land met zijn evangelisatie-tent wakkerde hij de vlammen van de "late regen"-opwekking aan. Terwijl Mitchell naar Roberts luisterde voelde hij z'n rug tintelen en een kracht ging op en neer langs z'n ruggegraat. Zonder een idee van wat dit allemaal betekende, ging hij naar de ochtenddienst in zijn eigen kerk. Hij verwachtte niets speciaals die dag, maar hij beantwoordde de oproep tot bekering. Een andere man kwam en legde zijn hand op Mitchells rug om met hem te bidden. Op dat moment werd Mitchell gevuld met de Heilige Geest, en sprak in andere tongen. Dit was een overweldigende ervaring. Niemand had hem verteld om "Aba Daba Do" te herhalen of heel snel alle klinkers op te zeggen. Het is een feit dat hij bijna onwetend was van de Heilige Geest tot het moment dat God bewoog. Toch sloeg God hem met macht en openbaarde Zijn glorie.

Mitchell begon te profeteren erover; sprekend hoe krachtig God zou gaan bewegen, "in de landen van de wereld en de eilanden van de zee". Terwijl hij sprak, wist hij dat dit een boodschap voor hem was, maar het idee leek hem op dat moment zo ver gezocht, dat hij niet de moed kon verzamelen om ook maar aan iemand te vertellen dat hij de man was die God zou gaan gebruiken, dus hij liet de Phoenix kerk denken dat het voor hen was. Het zaad van God was geplant. Z'n bestemming was zich aan het ontplooiën en Wayman was dronken van die nieuwe wijn van de Geest. Omdat het voor hem onmogelijk was om het altaar te verlaten, moest zijn vrouw wachten tot lang nadat alle anderen vertrokken waren.

Na die dienst was Mitchell niet direct de man van de grote opwekkingsbeweging. Om eerlijk te zijn; de eerste paar maanden stopte hij niet eens met roken, maar God werkte aan hem. Dit waren dagen van beslissingen en vorming. Als een jonge man van 25 jaar paste hij niet in de vorm van hen die om hem heen waren. De kerk waar hij heen ging, was een leuke kleine kudde met een goede reputatie in Arizona. Toch waren veel van de kerkleden verre van gemobiliseerd voor God. Mitchell voelde zich anders. Hij kon helemaal niet begrijpen hoe anderen gered konden zijn en toch blijkbaar zo weinig waardering voor hun redding hadden. Anderen konden zingen "Ik wil Jezus volgen heel mijn leven" en dan hun tijd vullen met vakanties, vissen en handelen alsof ze God een gunst bewezen door Hem toe te staan op hun tijdsschema inbreuk te maken. Mitchell kon dat niet. Zijn roeping om te preken, kwam op een paasmorgen. Zijn vrouw was al naar de kerk gegaan en hij was zich aan het voorbereiden om naar zijn werk te gaan. Voordat hij die morgen vertrok, had hij toch wat tijd vrijgemaakt om God te zoeken. Toen hij daar in zijn eentje knielde, riep God hem om te preken. Het was niet een overweldigende ervaring, maar toch was het echt genoeg om de jaren van beproeving en aanval die voor hem lagen te overleven. Hij ging naar zijn pastor en zij gaf hem het standaardadvies: "Ga naar de bijbelschool." Hij schreef zich in voor een schriftelijke cursus van een jaar, maar die geheimzinnige vertrouwelijke waarheid van theologie roerde hem nooit.

Zoals de meeste mannen was hij gemaakt om te leren van de praktische ervaringen van het leven. Boeken en studie waren een deel van zijn leven, maar de waarheden bleven erin opgesloten, wanneer ze niet werden gebracht in de "arena" van het leven. Waar hij op teerde, waren de tijden dat mannen van de kerk de parken in, of de straat opgingen om te preken. Daar voelde hij een geestelijk enthousiasme die het klaslokaal er steeds probeerde uit te trekken. Gedurende deze tijd had hij een buitengewone droom. Hij gaf zo'n helder en duidelijk beeld tot in detail, dat hij wist dat het van God moest komen. Hij preekte in een geweldige kerk tot een menigte van invloedrijke mensen. De boodschap rolde eruit: "Ga in de gehele wereld en preek het evangelie tot elk schepsel". Toen hij in 1957 in Los Angeles aankwam om naar de bijbelschool te gaan, raakte de indruk van die droom hem diep. Bij het hoofdkwartier van de kerk stond precies het gebouw dat hij gezien had in zijn droom. Hij wist dat, als het gebouw daar was, hij voorbestemd

moest zijn om op een dag de boodschap te prediken. Jaren later zou God de mogelijkheid geven om deze droom vervuld te zien en de boodschap te verkondigen.

WORSTELING

Zijn worsteling met de L.I.F.E. bijbelschool begon. Het was een tegenstrijdigheid dat de woestijn van Arizona op een dag een oase van geestelijk leven voor Mitchell zou zijn, terwijl het gezonde en vruchtbare Los Angeles, gevuld met leven, een geestelijke wildernis voor hem was. Dit was een plaats van beproeving. Zijn roeping was gekomen; zou hij bewijzen er getrouw aan te zijn? Zoals Mozes die geconfronteerd werd met de wildernis en beproeving van toewijding en zelfverloochening, zou Mitchell zijn geestelijke prijs moeten betalen. De school gaf hem een slechte ervaring. Mitchell bruiste van energie en was klaar om losgelaten te worden. Zijn onrustige, ruwgevormde natuur wilde vrijgelaten worden, maar het scheen er nooit van te komen. Er werd meer gedacht over wat je niet, dan over wat je wel moest doen en het kostte hem jaren om de zieke bestuurlijke concepten die hij leerde, weer te vergeten. Toen ze achterin de twintig waren, waren de Mitchells niet de kneedbare stukken klei, die de professoren gewend waren te vormen. Zijn vrouw weigerde zich het eerste jaar te houden aan het rookverbod van de school en Mitchell wilde geen leerstellingen accepteren die leunden tegen de Calvinistische doctrine.

Agressie was een van zijn voornaamste karaktertrekken voor zijn redding en hij zag nog steeds geen reden te buigen voor wat in zijn ogen duidelijk fout was. Het staan voor wat hij geloofde, bezorgde hem de titel van rebel; net als tegenwoordig. Zijn worstelingen met school waren meer te wijten aan gebrek aan motivatie, dan aan gebrek aan mogelijkheden of bekwaamheid. Zijn verstand was een stalen vat dat alles vast greep wat erin kwam. Zijn geweldige analytische vermogen maakte hem tot een natuurlijke "probleem-oplosser." Alles wat maar elektrisch of mechanisch werkte, was een makkie voor hem. Toen hij naar Los Angeles kwam, werkte hij bij Lockheed Aircraft. Maar tijdens een economische inzinking raakte hij werkloos. Door geloof ging hij door met school. Al snel werd hij ingehuurd door een wasmachinebedrijf. Het werk was erg simpel en gaf hem veel tijd om te studeren, maar hij ontving ook maar een miniem salaris. Binnen een paar dagen kreeg hij een beter aanbod van Flying Tiger Airlines. Het betekende veel uren maken en veel afleiding, maar ook erg veel geld! Mitchell wees het af. Hij zag de kritieke keuze tussen God en mammon onder ogen en vanaf dat beslissende moment zou het evangelie, niet het geld, de eerste plaats in zijn leven hebben.

De jaren vijftig waren tijden van groeiende Amerikaanse welvaart; Dobbie Gillis filosofeerde over meisjes, en shows als "Leave it To Beaver," "Father Knows Best," en "Ozzie and Harriet" legden een comfortabele egoïstische moraliteit aan de dag. Het doel van de natie was zichzelf te vermaken. De meeste mensen vonden dat welvaart, en alles wat dat met zich meebracht, een geestelijk recht was. Ze liepen er achteraan als kippen achter ma's. Mitchell koos een andere weg. Hij wilde zichzelf helemaal geven aan school en studie. Het maakte niet uit dat de school niet zo was, als hij wilde, noch dat zijn familie hinkte van rekening naar rekening, nauwelijks in staat om te betalen. God had hem geroepen en hij zou gehoor geven. Hij wierp zichzelf op z'n studie maar het was een strijd. De school had zijn oorsprong in Pinkster-opwekkingsvuur. Oorspronkelijk was de school opgezet om evangelisten toe te rusten, maar na een tijd werd het steeds meer een kopie van andere religieuze instituten. De faculteit raakte gevuld met degenen, die gefaald hadden als pastor en nu gepromoveerd werden om anderen te onderwijzen. Tegen de tijd dat Mitchell daar aan kwam, keken velen in de faculteit van de school neer op Goddelijke genezing, de gaven van de Heilige Geest, en zelfs op de opwekkingsbediening zelf. Voor Mitchell was dit een ontmoediging, want, zoals de naald van een kompas, wees zijn hart in de richting van Gods beweging. De school bood geen enkele aktuele praktische ervaringen, maar concentreerde zich op ideeën en ontwerpen. Dit gaf hem een goede fundamentele kennis van het Woord, maar liet hem praktisch onvoorbereid op de dagelijkse realiteit van het pastoraat. Hier op school werd een van zijn meest offensieve gewoonten zichtbaar eerlijkheid. Mitchell was ongeschikt voor het onbetrouwbare en gemakkelijke plastic evangelie dat zo gewoon aan het worden was. Het bracht Mitchell altijd in de war dat Jezus kon zeggen: "Laat uw ja, ja zijn" en dat die karaktertrek toch zo zeldzaam was onder diegenen, die geroepen waren Hem te vertegenwoordigen. Niets kon Mitchell meer in problemen brengen, dan een leugenaar een leugenaar te noemen of een slang een slang. De term: "Zeg waar het op staat" kon uitgevonden zijn om hem te beschrijven. Hij wilde nooit iets zijn, maar wat hij was, leek toch velen te storen. In de kerkwereld werd "liefde" vaak gebruikt om de waarheid te vermommen en om mensen ervan te weerhouden om helemaal eerlijk te zijn. Toch kon

Mitchell dit niet vinden in het leven van Christus, en hij maakte vele van zijn tijdgenoten woedend met zijn oprechtheid. Als hij kwaad op je is, laat hij het je weten, en als hij je mag, is het aan alles te zien. Dit was verfrissend voor degenen met een eerlijk hart, maar leek rebels voor vele anderen. Ongerechtigheid en hypokrietheid waren twee dingen die hij haatte. Leeftijd en lengte van diensttijd betekenden niets voor hem, tenzij ze geschakeld waren aan geestelijke volwassenheid. Hij was nooit in staat net te doen alsof alles goed was, als het niet zo was en velen waren hierdoor op hun teentjes getrapt.

HOOFDSTUK 2

BEDIENING

Het Westen heeft altijd bekend gestaan als een wilde en gevaarlijke plaats. Het wemelde er van de Indianen, veldslagen en goudzoekers. Pancho Villa vond zijn weg naar Arizona en Mitchell heeft daar zelf een paar echte veldslagen geleverd. Ze leken klein op dat moment, bijna humoristisch, maar hun consequenties zouden merkbaar zijn in zijn bediening.

Gewapend met een bijbelschooldiploma, was deze jonge scholier klaar om de wereld aan te pakken. Hij bleef een paar maanden als jeugd-pastor in Phoenix. Wat hij daar in hoofdzaak bereikte, was dat de religieuze mensen woedend werden. Soms leek dat wel de roeping voor zijn leven. Hij vond het onmogelijk om volgens "de regels" te spelen. Hij kon niet als die bekrompen geesten zijn die het evangelie als een sociaal evenement zagen. Hij kon degenen niet begrijpen, die noch Jezus liefhadden noch Hem haatten, maar Hem gewoon negeerden door dag aan dag de nadruk te leggen op de wereld. Wayman werd verteerd door de verloren mensheid. Als jeugd-pastor werd het hem duidelijk dat veel van de jongeren alleen maar speelden met het Christendom. Op een dag tijdens een jeugddienst greep hij zijn kans om een slag te slaan voor gerechtigheid. Hij vloog ze naar de keel, gooide alle remmen los, en overtuiging kwam over hen. Het leek een groot succes, tot hij de volgende dag op het matje moest komen bij de pastor. De ouders die dat evenement begeleidden, vonden dat hij hun kinderen in verlegenheid had gebracht door te insinueren dat "de lieve kleintjes" een zonde-probleem zouden hebben. Erger nog, volgens hen had hij geen takt gebruikt door dit te doen in het bijzijn van hun vrienden. Mitchell wist dat deze kerk niet de plaats was om te beginnen met wat God hem wilde laten doen.

Tenslotte kwam de grote dag. Er werd hem een kleine kerk aangeboden in het stadje Wickenburg in Arizona. Het landschap was woest en de zomertemperatuur erg hoog. Dit had een gelijk effect op de stemming van al de 2500 mensen die er woonden. Het maakte hen gemeen. Dit kleine stadje aan de Hassayampa Rivier droeg met glorie de titel "Red-Neck", en was altijd al een moeilijk te kraken geestelijke noot geweest. Gelegen aan de snelweg die loopt van Phoenix naar Los Angeles en Las Vegas, voorzag deze stad zich in een comfortabel onderhoud door bordelen en het uitmelken van toeristen. De mensen die er woonden zaten zo vast aan hun levensstijl dat het verschijnen in een nieuwe kerk het laatste was waar ze ooit aan dachten.

Pastor Mitchell nam het, omdat (zoals bergbeklimmers zeggen) "het er nou eenmaal was". Minder dan twintig mensen verschenen regelmatig en de meesten van hen waren van het oude stempel. Het was een kerk met een lange geschiedenis van tragedie en mislukking. Het ergste was, hij was totaal onvoorbereid om het te veranderen. God zien bewegen was zeldzaam in de denominatie waar Mitchell getraind was. Er waren ongeveer vier kerken die een beetje opwekking hadden, en hij had daar keer op keer over gehoord, maar in de honderden andere kerken gebeurde bijna niets. Mitchell bevond zichzelf in een moeilijke stad zonder te weten wat hij moest doen.

Vandaag zou ieder lid uit pastor Mitchells kerk uit kunnen gaan met een goed idee hoe hij een stad zou kunnen bewegen, maar voor hem was het aan het eind van de vijftiger jaren nog een verborgen mysterie.

Pastor Mitchell hield van moeilijke uitdagingen en zijn karakter was levenslang vooruitgericht. "Als je twijfelt, doe dan iets!" dacht hij, dus besloot hij om opwekking te gaan zoeken. Hij schreef naar

verscheidene mensen die meetings hielden en legde hen zijn onwetendheid voor. In zijn brieven vroeg hij: "Hoe kun je opwekking krijgen?" De Westburgs, die hij nooit tevoren had ontmoet, schreven terug dat ze graag zouden komen en stippelden een strategie uit voor de meeting.

Het was een van die weken die hun leven zou veranderen. Er kwamen zowaar mensen en ze werden vervuld met de Heilige Geest. Wat vandaag een gewone consequentie van het evangelie lijkt, was voor deze jonge pastor een verbazingwekkende openbaring van de kracht van God. Toen hij zag dat mensen werkelijk naar een opwekkingsdienst getrokken konden worden, was een keerpunt in Mitchells leven.

Gedurende de hele schooltijd was hem geleerd te spelen volgens de Pinkster-spelregels. De professoren hadden hem duidelijk gemaakt dat een wijze leverancier van het evangelie het spreken in tongen niet zou noemen. De nieuwste leerstelling was, dat de beste manier om het aan te pakken was, te zeggen dat je evangelisch bent (of op z'n minst vol-evangelisch). Op die manier kon je het stempel van "Holy Roller" ontwijken. Toch kwamen de Westburgs dertig minuten voor de dienst direkt op het podium en begonnen te bidden en te spreken in tongen. Het was verbazingwekkend voor deze jonge theoloog dat de Westburgs schijnbaar niet wisten dat dit Pinkster vertoon mensen weg zou jagen. Nog verbazingwekkender was het duidelijke feit (toen mensen kwamen en anderen meebrachten) dat dit toch niet zo was. Het verbaasde hem geweldig en vanaf dat moment was hij onherroepelijk een pinksterbroeder. Terwijl andere groepen kozen om het evangelie zachter en smakelijker te maken, koos Mitchell voor de ruwe en snelle manier met een effect als dat van nieuwe wijn. Het is nu moeilijk te begrijpen wat dat betekende in de tijd dat de term "Holy Roller" een brandmerk was, maar dat kon Mitchell niet schelen. Als hij het verwijt moest dragen, dan zou hij de zegen ook voor zich opeisen. Hij verstopte zich niet meer; het eerste wat hij deed, was het naambord veranderen en hij schreef in grote letters "PINKSTERGEMEENTE" boven de deur. Vanaf dat moment begon hij in al zijn kerken te strijden voor open gebed en lofprijzing.

CONFRONTATIE

De grootste strijd heeft een beginnend pastor waarschijnlijk met financiën. De Mitchells waren verre van rijk, toch namen ze de beslissing om de kerk en de studie voorop te stellen. Hij nam een baan in Phoenix voor „n dag in de week. Het salaris was nauwelijks groot genoeg om van te leven, maar het liet veel tijd vrij om de fundaties te leggen, waarop in zijn toekomstige bediening gebouwd zou worden. Het was niet zo dat Mitchell niet meer werk kon krijgen. Ze smeekten hem te komen werken, maar z'n bediening stond voorop. Hij had gehoord dat pastors het imago moesten hebben van welvarendheid, maar hij kon het zich niet permitteren. Zijn vrouw werd een expert in het maken van hamburgers. Ze goochelden met rekeningen en gebruikten dingen tot er niets meer van over was. Alhoewel zuster Mitchell blij zou zijn geweest met betere dingen, klaagde ze niet. Zij was een geweldige steun voor pastor Mitchell.

Een gezin in de kerk vroeg hem een keer om een gesprek. Onder het mom van bezorgdheid zeiden ze: "Wij geven ongeveer tien dollar per week, maar dat is wel meer dan onze tienden en wij zijn er niet zeker van of we hiermee door kunnen gaan."

Dat bedrag lijkt klein, tot je je realiseert dat de totale collecte van de kerk ongeveer 35 dollar per week opbracht. Door omkoping zijn de principes van veel mensen voor minder geld verkocht.

Dit was allemaal alleen een manier om Mitchell te laten weten wie er de baas was. De echtgenoot was een mietje die de contr“le over het huwelijk overliet aan zijn vrouw, maar „n man om de baas over te spelen was niet genoeg voor haar. Ze had alle vorige pastors al gedomineerd en vond dat zij de sleutel tot opwekking en geestelijke gezondheid was. Dat was ze ook , maar toen de sleutel omdraaide was dat om haar de deur uit te laten.

Haar steun geven, zou een sfeer geschapen hebben van het tevredenstellen van mensen, wat al vele kerken verlamd heeft. De vraag was nu, of hij een profeet of een marionet zou zijn. Mitchell zou vallen voor mooie aantallen of financiële voordeeltjes. Eensgezind streven naar „n doel zou voor hem altijd meer waard zijn dan tijdelijke voordeeltjes.

Zonder een spier te vertrekken, zei hij: "Dat is prima. God zal voorzien!" Het was alsof hij hen in het gezicht sloeg. Keer op keer spanden ze tegen hem samen, als twee worstelaars die hem in hun greep proberen te krijgen, maar hij was niet van plan voor hen door de knieën te gaan. Het was geen kwestie van grote wijsheid of van een vooruitziende blik van Mitchells kant. Hij weigerde alleen om gemanipuleerd te worden. Ze konden tegen hem bidden, over hem liegen of hem zelfs vervloeken, maar hij was niet van plan om zijn pastors-functie aan wie dan ook te verkopen.

De strijd en de overwinning openden Mitchell de ogen. Hij leerde hieruit dat sterk dominerende vrouwen een van de grootste problemen voor veel pinkstergemeentes vormden. In de beginjaren van de Pinksterbeweging waren de mannen sterk in de minderheid. Veel vrouwen waren gedwongen om rollen op zich te nemen waar ze niet op berekend waren, met als resultaat dat er een naar trekje ontstond in hun karakter. Als kleine zusjes van Atilla de Hun hadden deze gefrustreerde vrouwen kerken geterroriseerd en vele kerken zijn verloren gegaan. Wayman zag de problemen die deze vrouwen veroorzaakten en was vastbesloten om nooit toe te staan dat een van zijn kerken gemanipuleerd zou worden door welke man of vrouw dan ook.

De kerk in Wickenburg bloeide op. De kerk groeide uit tot 55 mensen en werd financieel stabiel. God liet Mitchell zien dat de Heilige Geest zou overtuigen, als hij zou preken. Een vrouw bracht 179 dollar aan achterstallige tienden mee, en een andere vrouw herinnerde zich dat ze God beloofd had dat ze tienden zou geven van de opbrengst van de verkoop van haar huis in Michigan. Ze was zo opgewonden dat ze niet tot de volgende dienst kon wachten en bracht het geld direkt naar zuster Mitchell. Je kon Nelda met een veertje bewusteloos slaan toen ze toekeek hoe zij tien 100 dollar biljetten uittelde. Binnen een paar weken ging de opbrengst van de collecte omhoog van 120 dollar per maand tot ruim 1700 dollar. Dit was het bewijs voor Mitchell dat Gods volk geen bedelaars hoefden te zijn. Hij zag dat armoede een geest was die de kerk kon verhinderen van de wil van God te doen, maar dat vrijgevigheid een ongekende zegen zou vrijmaken. Hieruit ontdekte hij verscheidene principes voor het financiële beleid, die weer een aanzet gaven voor het beleid en de strategie met betrekking tot de andere gebieden van Gods.

BEDIENING

Terwijl hij de beperkingen van de stad kende, had Mitchell erin toegestemd om naar Wickenburg te komen, maar hij had duidelijk gemaakt dat hij niet van plan was om daar begraven te worden. Hij begon een verlangen te krijgen om weg te gaan, maar in die tijd was hij volkomen onwetend wat betreft de interne werking van een kerkgenootschap. Hij was groen genoeg om te denken dat als hij zou bidden, God zou spreken tot degenen die de leiding hadden. Het zou nog jaren duren, voordat hij al de politiek en manipulatie doorzag, die onder het laagje fineer van bezorgdheid liggen.

Toen hem een kerk in Courtney, Canada werd aangeboden kon hij nauwelijks zijn opwinding bedwingen. Hier was dan de kans om naar een ander land te gaan. Pas later begon het tot hem door te schemeren dat er een belediging zat in dit aanbod. Destijds konden de Mitchells alles wat ze hadden in een bestelwagen kwijt. Dus gingen Mitchell, zijn vrouw en vier kinderen aan boord voor het grote avontuur van de wil van God.

Het was een reis vol kleine wonderen; gladde banden (die op de een of andere manier heel bleven) en oude auto's die aan de sloop ontsnapten door het gebruik van ijzerdraad en kauwgom.

Hun eerste stop was in zijn oude thuisgemeente in Phoenix waar de Mitchells een liefde gave van 196 dollar ontvingen en dat was maar goed ook. Gelijk aan het begin van de reis had de vervanging van een kapotte cilinderkop bijna dit hele bedrag gekost. Tenslotte kwamen ze aan in een vreemde stad in een nieuw land met in totaal 35 dollar op zak en vonden ze een kerk die verdeeld was in oorlogskampen. Hij wist niet veel over de kerk, behalve dat veel van wat beloofd was, overdreven was.

Dit was een kerk met grote problemen. De pastor had morele problemen gehad en woonde in de stad, en zijn verlaten vrouw ging nog steeds naar de kerk. De kerk zelf was in tweeën gedeeld; de helft was van plan naar de "Assemblies of God" te gaan. Het begon tot hem door te dringen dat dit aanbod geen teken was dat hij naar goede plaatsen gestuurd zou gaan worden. Hij was bestempeld als geestelijke opruimer die het best gebruikt kon worden om rotzooi op te ruimen in verwoeste kerken.

Hij ontdekte dat hij volgens de organisatie niet het soort pastor was, waaraan men de beste kerken zou aanbieden om uit te kiezen. Het ontbrak hem aan een grote grijns, het plastic uiterlijk en het gedrag van een winnaar; de kenmerken van hen die naast het zijn van pastor, ook makkelijk konden schitteren als spelshow-presentatoren. Hij was te veel een "boertje". Van hem werd verwacht dat hij geschikt was om worstelend werk te doen, maar ook niet veel meer dan dat. Toch "werken alle dingen mede ten goede", en juist deze afwijzing zou het gereedschap zijn om Gods instrument te slijpen en hem te brengen tot volwassenheid. Karakters worden niet gemaakt door gemakkelijke dingen, en wat anderen als kwaad bedoelden, versterkte alleen maar Mitchells afhankelijkheid van God. Toen ze aankwamen zeg het eraar uit dat alles uit elkaar zou

vallen, maar de Heer genas de breuk en Hij begon te bewegen.

FRUSTRATIE

Dit waren de dagen dat zondagschoolprogramma's een rage waren. Mitchell gooide alle remmen los om de kinderen binnen te krijgen. Hij gooide elke truck en elk gangbaar programma in de strijd, met groot succes. Sommige kerkgangers hielden van werken met kinderen en al gauw puilden de gebouwen uit van de kindertjes. Op een zondag braken ze elk record wat betreft de opkomst voor zondagschool toen er 250 kinderen verschenen. Voor Mitchell was dit toch geen echte overwinning. Er was niet veel onderscheidingsvermogen nodig om te zien dat hij alleen maar als geweldige "baby sitter" optrad. Mensen kwamen naar de zondagschool en gingen voor de ochtenddienst weer weg. Dit was niet wat hij wilde bereiken toen hij de bediening in ging. Hij zag dat, hoewel zondagschool een gezonde kerkelijke activiteit is, dit niet de manier was om een kerk te bouwen. Kinderen waren geweldig en Mitchell had er zelf ook een handvol (sommigen zeiden anderhalve hand), maar Jezus had de twaalf niet uitgestuurd om een busreisje te maken en Paulus had nooit een clownspak aangetrokken om een grote opkomst op zondag te bereiken. Nu kwam een nieuwe tijd van beproeving die bijna zijn bediening beëindigde. Hij had succes volgens de maatstaven van het kerkgenootschap, maar toch voelde hij dat hij gefaald had. Hij keek naar de mensen en zag dat er geen echte verandering in hun levens was.

Mitchell is een man van daden. Inventief en onderzoekend als hij van nature was, zocht hij naar de juiste combinatie die God en mensen samen kon brengen, maar zoals Edisons frustraties bij het uitvinden van de eerste gloeilamp, zo waren de meeste vroege experimenten een mislukking. Hij kon niet ontsnappen aan ontmoediging, maar in elk geval leerde hij wat hij in de toekomst niet moest doen. Visie kan net zo gevaarlijk zijn als behulpzaam, want een man die verteerd wordt door een visie kan niet meegaan met de "gewone gang van zaken". Als hij enorme mogelijkheden ziet en er gebeurt niets, dan stelt hij zichzelf open voor twijfel, aanval en bedreigingen. Mitchell kon zien dat alles wat hij had gewoon een andere dode kerk van het kerkgenootschap was en hij had geen idee hoe dit te veranderen. In ontmoediging gooide hij het bijltje er bij neer en ging terug naar Phoenix met het plan om nooit meer te preken. Velen vallen de opzichtige christelijke radio- en televisie-programma's aan. De leegte en het gebrek aan diepgang kunnen vaak verbijsterend zijn, maar deze uitzendingen hielpen Mitchell er op een morgen weer bovenop. Toen een ontmoedigde jonge man luisterde naar een bijzonder stompzinnige show, zag hij in dat hij beter kon preken dan die man. Hij was misschien niet in de mogelijkheid om de wereld te schudden, maar als die kerel kon preken dan kon Mitchell het ook. Hij nam zijn mantel weer op en trok zijn harnas weer aan.

In Phoenix begon hij naar de "Fellowship Tabernacle" te gaan. In die tijd was dat de "gangbare" kerk, maar hoe langer hij daar kwam, hoe meer hij wist dat het niet was waar hij naar zocht. Hij kon zien dat ze steunden op de laatste truckjes en ideeën die heen en weer zweefden door de religieuze wereld van die tijd. Hij wilde iets stevigere, meer solide. Terwijl hij daar heen ging ontmoette hij een andere ontevreden "Foursquare" pastor. Al vrij snel kwam het gesprek op hun frustraties over wat er gebeurde in hun kerken. Van het een kwam het ander en ze waren elkaar al gauw aan het prikkelen om zelf een kerk te beginnen. Voor Mitchell was dit een uitdaging. Zijn visie was weer aangescherpt en hij was klaar voor de strijd. Hij was nooit iemand om stil te zitten en tijd te verknoeien, dus begon hij te zoeken naar een gebouw. In Scottsdale liep hij tegen een oud verlaten huis aan dat door speculanten was gekocht. Al snel hadden ze een afspraak gemaakt om het te huren op een maand tot maand basis en People's Church werd opgericht in Scottsdale.

Ze volgden de beginnende Charismatische-beweging en vanaf de eerste dag had de kerk 75 mensen. De mensen waren hongerig en de kerk groeide. In het begin ging alles uitstekend. De een preekte de ene week en dan de ander, maar Mitchell zag dat het delen van de pastorsfunctie een misvormd kind met twee hoofden voortbracht. Onenigheid rees over de manieren waarop de dingen gedaan moesten worden. Het was een les die hij nooit zou vergeten. Hierdoor kwam hij nooit meer in de verleiding om de autoriteit af te geven die de bijbel in de handen van de pastor heeft gelegd. Anderen zouden verleid worden door theorieën over democratie en meervoudige bediening, maar Mitchell hield vast aan de plaatselijke kerk en haar waardigheid onder een man van God. Deze fout zou hij dan ook niet meer maken. De echte breuk kwam door een financieel meningsverschil. Mitchell realiseerde zich dat hij nooit gelukkig kon zijn met naar de kerk gaan en luisteren naar een andere man; hij zei tegen God dat als Hij een deur zou openen, waar hij eerlijk kon zijn en geen spelletjes hoefde te spelen, hij gewillig was overal heen te gaan. Dit was alles waar God op wachtte.

HOOFDSTUK 3

HET NOORDEN

Het veertien maanden lange verblijf in Phoenix was bijna ten einde. Er werd een kerk geopend in Idaho. Mitchell leerde de opzichter van het Noordwest District kennen als een aardige man, en al snel mocht hij naar de kerk in Emmett, Idaho, vertrekken. Emmett was de bestuurszetel van Gem County en het beroemde zich op een populatie van meer dan drieduizend zielen. Gelegen in de mooie omgeving van de Snake River, bleek helaas dat de kerk zelf niet zo schilderachtig was. Het was een typische kerkgenootschapskerk met zo'n 70 tot 75 mensen. Mitchell bleef er de volgende drie jaar. Vele waarheden die hij nog maar net begon te vermoeden, werden gedurende die tijd steeds duidelijker.

De kerk was nooit in de mogelijkheid geweest het salaris van een pastor te betalen. Meer dan een maand preekte hij over tienden en financiën en zag de geest van armoede gebroken worden. In deze kerk waren er verder geen financiële problemen meer. Dit bevrijdde niet alleen de kerk in financiële zaken, belangrijker nog, het maakte iets vrij in de geest van de gemeente. Hier zien wij een waarheid, die invloed heeft gehad over de hele wereld. Een van de grootste blokkades voor opwekking lag simpel in de hebzucht van de kerkgangers. Hun angst om te geven, stopte een vloed van genade. Geloof en geven zijn aaneengeschaald. Het een kan niet bestaan zonder het ander; toch waren veel pastors bang om zelfs maar in de buurt van dit onderwerp te komen. Maar als het op de waarheid aankwam, had Mitchell de gevoeligheid van een Mack vrachtwagen met een snelheid van 140 kilometer per uur. Voor Mitchell was dit een wet van geestelijke aard. Vanaf het moment dat hij een nieuwe kerk nam, duurde het maar een paar weken voordat hij begon aan te dringen op lofprijzing en het geven. Zelfs als hij naar andere landen ging, wist hij dat alleen vrijgevigheid en aanbidding de bolwerken van mammon konden afbreken ongeacht de armoede van de mensen.

Een ander voorval dat zich in Emmett voordeed, zou van invloed zijn op honderden toekomstige bedieners. Dick Mills kwam voor opwekking. Hoewel de dienst goed was, was voor Mitchell het belangrijkste dat er een hele nieuwe wereld van studie voor hem geopend werd. Jaren had hij doorgebracht in school zonder ook maar te horen over de basisgereedschappen voor studie. Mills had voor zichzelf de rijke betekenis ontdekt die verborgen lag in de woorden en in de taal van de bijbel. Hij hield een speciale collecte om voor Mitchell een Strong's Concordantie, een Vine's Nieuwe Testament woordenstudie, een Berkeley bijbel en een Webster's woordenboek te kopen. De wereld die voor Mitchell openging door deze werktuigen was zo verduidelijkend als de eerste blik van Galilea door een telescoop.

In de volgende opwekkingsdiensten begonnen deze twee mannen echt te kijken naar de betekenis van woorden. Mitchell had altijd al veel gestudeerd en gelezen, maar nu pas werd hij een echte student van het Woord. De tijd die vrijkwam vanwege de kleine omvang van de gemeenschap en de kerk, gebruikte hij om zich te verzadigen met het Woord en het vullen van zijn geest met een geweldig reservoir van waarheid waar hij uit kon putten op Gods tijd.

Hierdoor werd een onwankelbare fundament gelegd voor leerstellingen en belangrijke bijbelse waarheden. Hij kwam op een punt waarop hij echt kon zeggen dat de dingen die hij geloofde, hem niet door een kerkgenootschap geleerd waren, maar dat de bijbel en de Heilige Geest het hem geleerd hadden.

PREDIKER

Als er maar een woord gebruikt mocht worden om Mitchell te beschrijven, dan zou dat woord "prediker" zijn. De weerklank van zijn boodschap galmt na in hongerige harten. Het ligt niet alleen aan de woorden of de gedachten die geuit worden. Ze zijn niet altijd revolutionair of voorzien van de nieuwste woordkeuze, maar als hij spreekt zorgt de Heilige Geest ervoor dat zijn woorden direkt doordringen tot het hart. Er is iets aan hem, wat het onmogelijk maakt zijn boodschap te negeren. Men moet deze accepteren, of verwerpen. Het maakt niet uit hoe aardig hij probeert te zijn, als iemand opgewonden is over God, zal de kracht en de manier van preken elke poging tot diplomatie ruïneren. Terwijl anderen zich aanpasten aan de geest van die tijd en een zachte boodschap vanaf een bankje brachten, leerde Mitchell om te "donderen". Hij wist dat hij niet een lage toewijdingsboodschap moest brengen maar "berisping, bestraffing en aansporing, gelegen of ongelegen".

In Emmett kwam het preken op de voorgrond van zijn bediening te staan. Het gebeurde bijna per ongeluk. Hij had altijd plezier aan studie gehad en werkte hard voor de woensdagavond bijbelstudies, toch ondanks al zijn inspanningen weigerden deze traditionele religieuze zaken tot leven te komen. Op een keer besloot hij iets anders te doen. Hij preekte. Tot die tijd was er maar een minimale reactie gekomen, maar toen hij begon te preken was er een onmiddellijke reactie. Binnen een paar weken was de opkomst verviervoudigd en hij ontdekte dat als een man preekt mensen zullen komen om hem te horen.

Het ging goed met de kerk. De opkomst was rond de 125 mensen en er kwamen er nog veel meer naar de zondagschool. Dit waren de dagen dat je met een kerk van die grootte een plaats op de landkaart zou krijgen. Het was een zelfondersteunende kerk en het kantoor van de distriktsopzichter was eraan verbonden. Toch voelde Mitchell de noodzaak om te vertrekken naar een gebied met grotere mogelijkheden. Hij was ontmoedigd door de kleine afmetingen van de stad en wilde een plaats vinden waar zijn leven zou tellen.

UITDAGING

Hij wilde niet zo zeer een grote kerk, maar hij wilde een plaats met een gebouw vinden waar men in kon groeien, zodat hij een uitputtende gebouwencampagne kon vermijden. Hij begon om zich heen te kijken. Hij probeerde anderen die kleine kerken hadden en financiële zekerheid wilden, zover te krijgen dat ze hun kerk met hem ruilden. Hij verkende steden en probeerde zich door het kerkgenootschap heen te werken. Hij dacht zelfs aan pionieren maar er was in die tijd geen financiële ondersteuning beschikbaar. Tenslotte belde hij de distriktsleider en zei dat hij die ochtend zijn ontslag genomen had en dat hij maar beter een andere man kon sturen.

Als hem gevraagd werd wat hij wilde doen, antwoordde Mitchell dat hij dat niet wist. De leider verwees hem naar Eugene, Oregon, "De kerk heeft al in geen drie maanden een pastor gehad" zei hij, "en het zou in elk geval een goede plaats zijn om een tijdje heen te gaan".

Mitchell ging ermee akkoord om te gaan, maar maakte wel duidelijk dat hij er niet zou blijven. Hij was al eerder naar de kerk daar geweest en het was precies datgene waar hij niet naar zocht. Het gebouw zag eruit alsof het door een gek gebouwd was. Het bestond uit een doolhof van vreemde en kleine kamertjes en er konden niet meer dan 72 mensen in. Er was een kleine rommelige pastorie aan de achterkant van het gebouw geplakt en een verwaarloosd pakhuisje dat de nutteloosheid van het hele gebouw nog eens benadrukte.

De prediker die dit gebouwd had, was er 12 jaar geweest en vond dat het de belangrijkste bediening in zijn leven was om deze mensen te overtuigen dat het nooit de bedoeling was dat ze meer dan 50 mensen zouden hebben en dat God vooral de gaven van de Geest daar niet aan het werk wilde zien. Een mager groepje van

18 volhouders hadden hun anker uitgegooid in de kerk en waren klaar om hun visie te verdedigen (of hun gebrek daaraan, het ligt eraan van welke kant je het bekijkt).

Direkt na zijn aankomst begon Mitchell de principes te vestigen die God hem begon te laten zien. In de eerste weken preekte hij over lofprijzing en aanbidding en (wonder boven wonder) de mensen begonnen zowaar hun handen op te heffen en te loven en prijzen!

Doorbraken komen nooit zonder gevecht. Op een mooie zondagmorgen toen het erop leek dat alles geweldig ging, brak de strijd los. Er waren nog geen twintig mensen in de kerk op dat moment, inclusief de Mitchells (toentertijd al een behoorlijk gezin). Voor het eerst waren die mensen echt begonnen met aanbidding. Mitchell kon er niets aan doen dat hij opmerkte dat een klein dametje niet meedeed en hij voelde zich gedwongen om haar te bemoedigen. Hij realiseerde zich al snel dat het was, alsof je een mierenhoop met een staaf dynamiet wilde bemoedigen. Het vrouwtje was een gepensioneerde Pinkster prediker van 73 jaar en ze was woedend dat Mitchell durfde te insinueren dat zij niet geestelijk was.

Ze verliet de kerk in een kwade bui en kwam de eerstvolgende drie weken niet. Zoals een spin zijn web maakt en stuurt, zo ging zij over tot actie. Men kreeg al gauw te horen dat ze gek was. Hij vond dat er al zo weinig mensen waren, dus besloot hij om te proberen deze zaak wat te kalmeren en ging op bezoek om haar aangetaste waardigheid te herstellen. Het was een les die hij nooit zou vergeten. Veel pastors besteden ongelofelijk veel energie om mensen binnen te houden die God eruit wil laten gaan. Ongeveer zes maanden nadat ze teruggekomen was, en precies tijdens een grote opwekking, leidde zij een splitsing die de kerk hard raakte. Het leerde Mitchell dat elk gezond lichaam periodiek een gezonde afscheiding nodig heeft. Het maakte dat hij anders tegen nazorgprogramma's aankeek, dan de meeste pastors.

Vanaf de dag dat Mitchell de deur binnen kwam in Eugene, Oregon, begon God te werken. Zijn bediening ontwikkelde zich snel. Ontdekte waarheden werden in de praktijk toegepast en ze droegen onmiddellijk vrucht. De zegen die altijd op zijn bediening was geweest, werd verfijnder en groeide. Bijna direkt nadat hij de deur open kreeg, begon de telefoon te rinkelen. Het duurde maar een paar maanden voor de kerk was volgestouwd met 65 mensen.

Zelfs als jonge man had hij het geweldige voordeel gezien wat een echte gavenbediening kon opleveren. Verscheidene keren was hij naar grote tentmeetings van Branham en A.A. Allen geweest. Hoewel Mitchell niet betrokken werd in de circussfeer en tussen de rijen door ging rennen of luipaardkreten ging slaken, was het toch duidelijk dat het hele Phoenix dal geroerd werd, toen duizenden kwamen en vastgehouden werden door de beweging van de Heilige Geest. Dit waren dingen die hem als jonge man uitdaagden en hij wilde niet tot de aanval overgaan alleen vanwege excessen in de levens van deze mannen. Er waren echte problemen in de levens van sommigen van deze grote "late regen"-evangelisten, maar als het vlees en de fouten weggedacht werden, kon Mitchell een bijbels werktuig zien met grote waarde voor het bouwen van de kerk. Hij was van plan dit bij elke mogelijkheid die zich voordeed te gebruiken.

Op de bijbelschool was Mitchell erg bevriend geraakt met Johnny Metzler. In vele opzichten waren ze een combinatie van uitersten. Mitchell die nooit betrokken was in een flitsende bediening was de gewone man, terwijl Johnny de uitbundigheid was toebedeeld. Zijn bediening was gevestigd in de omgeving van Los Angeles, en Metzler kleepte zich op een manier die een Hollywood producer armoedig deed lijken. Het verlangen naar God en de dingen van God is wat deze twee mannen samenbracht.

Ze hadden verschillende keren samengewerkt en elkaar bemoedigd in gezamenlijke ontdekking over de heerschappij en beweging van de Heilige Geest.

Metzlers bediening had een krachtig bovennatuurlijk element dat vele bang maakte, maar Mitchell werd er juist door aangetrokken. Vriendschappen zijn zelden zo per ongeluk als ze lijken, en deze twee vrienden waren een grote hulp voor elkaar op kritische momenten.

Metzler had gepland om naar Eugene te komen voor een samenkomst van drie weken. De "oudjes" in de kerk daar waren al boos over Mitchells mannelijkheid en dynamiek. Ze hielden niet van de manier waarop het met de kerk ging en zochten naar ruzie. Hun kans kwam met Metzler.

HET GEVECHT

Oorlogen zijn krachtige gebeurtenissen die spreken tot de verbeelding van de mensen. De geluiden van veldslagen, het geroep van stervenden en de praal van overwinning doet de mensen in elke natie en elk land iets, maar de grootste veldslagen worden zelden geleverd in de publieke arena. Het is op het kleine en verborgen terrein van het alledaagse leven dat een man vecht of opgeeft. Hoeveel makkelijker is het om een duidelijk zichtbare vijand te bevechten, dan onze eigen angsten of de mensen in de kerk die kwamen om te helpen. Paulus sprak vaker over oorlog dan de meeste generaals, toch hield hij nooit een geweer of speer vast. In kleine groepen in Azië en Europa vocht hij Gods strijd om een kerk te vestigen en een puur en Goddelijk koninkrijk te bouwen tegen de echte vijanden. Zijn vijanden waren niet afschuwelijke soldaten in gevechtspak, maar mensen die geroepen waren om heiligen te zijn, maar die nu weerstand boden omdat ze verraders van hun roeping waren geworden.

De opwekking in Eugene begon geweldig. Het was een van de geweldigste samenkomsten die pastor Mitchell ooit had gehad. De kerk was stampvol. Zonder enige advertering kwamen de mensen, ze vulden het gebouw en de foyer. Een man die kwam, was zwaar verslaafd aan drugs en toch werd die gebondenheid verbroken door „n gebed. Gedurende die weken gebeurden er avond aan avond zichtbare wonderen. Archieven vermeldten hoe een man geboren was zonder rugwervels en God creëerde nieuwe wervels in zijn rug.

Tijdens deze samenkomst had een van de ouderlingen het lef om te vertellen, dat hij niet geloofde dat hij ooit een echt wonder had gezien. Mitchell was verbijsterd. De man had de vorige avond op de eerste rij gezeten toen, voor zijn ogen, het been van een jongen 8 cm gegroeid was. Hij vroeg deze man: "Zag je dat been niet groeien?" De man kon alleen zeggen: "Ik weet niet of ik het nou wel of niet zag." Mitchell walgde van deze verblindheid en twijfel.

Deze dode heiligen konden de hand van de levende God niet meer zien. Toen Metzler tijdens de samenkomst een collecte hield, werden die mensen woedend. De rebellen kwamen hun pastor waarschuwen, omdat ze waarschijnlijk bang waren dat de collecte de zondaren zou weggagen. Mitchell vond dit alleen maar krankzinnig. Hier waren mensen die nog nooit een zondaar gered hadden gezien. Nu zagen ze ze in drommen binnenkomen en alles wat zij konden bijdragen was gejangk.

De vrucht van de gezwollen taal van de voorgaande pastor stond op het punt om doodgeboren te worden. Voor deze mensen was het volgepakte gebouw op de een of andere manier een verraad van hun "hou vol tot de opname"-mentaliteit. De laatste klap kwam toen Metzler de pianiste naar voren riep en profeteerde over Gods zegen op haar leven, en over hoe zij een belangrijke sleutel van die gemeente zou worden. Een paar weken nadat de Mitchells aangekomen waren, had deze vrouw zich bij de kerk aangesloten. Ze was een getalenteerde pianiste. Wayman zag dit als de hand van God en liet haar spelen. Wat hij zich niet realiseerde, was dat zij net uit een splitsing van de "Church of God" kwam.

Ze was zondagsschool leidster geweest in die kerk, en werd ervan beschuldigd een immorele relatie met de pastor te hebben. Alhoewel dit een leugen was, had het gerucht geleid tot een echt gevecht in de kerk. Hoewel Mitchell hier niets van af wist, wisten de mensen in zijn kerk er alles van, en voor deze mensen was dit het bewijs dat Metzler geen man van God was. De oude leiders vertrokken en namen een groot deel van de kerk met zich mee.

Mitchell zat in een kerk waar hij niet wilde zijn, in een stad waar hij niet wilde zitten, met een geharrewar dat was voortgekomen uit de geestelijke

krankzinnigheid van een ander. De voor de hand liggende weg was te vertrekken, maar Mitchell was vast besloten om nooit meer voor een probleem weg te lopen. Toen de Mitchells in Eugene kwamen, had zuster Mitchell ermee ingestemd om te gaan werken, zodat haar echtgenoot zijn volle tijd aan de kerk kon geven. Ze genoot van werken en dus kon Mitchell zijn tijd gebruiken om raadgeprekken te houden en op de kinderen te passen. Het ging goed met de kerk, dus besloot ze vlak voor de opwekking met Metzler dat ze over twee weken ontslag zou nemen. Ze konden het amper volhouden, zelfs met haar extra inkomen. Nu,

vlak voor ze haar laatste salarisafrekening kreeg, vertrokken vier van de sterkste families van de kerk en namen meer dan tweehonderd dollar aan tienden per week mee.

Het bleek een zegen in vermomming te zijn. Het bracht Mitchell op zijn knieën. Hij had altijd al regelmatig gebeden, maar iets rond dit alles bracht hem op een nieuw niveau van genade. Vanaf dat punt was gebed nooit meer hetzelfde.

ONTDEKKING

Tot dit moment had Mitchell in het spoor van het kerkgenootschap gereden; hij speelde volgens de regels en wachtte op promotie naar een grotere kerk. Hij wist nu dat dit een sprookje was. Hij was geen politicus en kon die rol zelfs niet spelen. Voor de mensen in de organisatie was hij een "boertje" dat nooit zou kunnen voldoen aan de eisen die zij aan leiderschap stelden. Het maakte niet uit dat ze dit meenden. Als hem ooit een gewone kerk gegeven zou zijn, zou het zijn alsof je dynamiet mengde met vuur. Hij wist dat de oorzaak van het sterven van kerken lag bij de oude sufferds met verharde harten. Hij zou elke normale "status quo" in een kerk resoluut doorbroken hebben. De waarheid bevrijdde hem. Hij had geen reden om gewoon door te gaan met tradities. Zijn visie was veranderd en hij voelde geen verplichting om de gevestigde machten te plezieren. Hij begon aan het ondenkbare te denken. Misschien was de manier waarop de dingen voor jaren verliepen, niet de juiste manier. In Emmett had hij geprobeerd om verschillende jonge mannen zover te krijgen dat ze van de bijbelschool af gingen en kwamen werken met de jonge mensen in de kerk. Maar de bijbelschool had hen veranderd in professionals die salarissen en kantoren verlangden; ze wilden meer dan hij zelf had. Hij had tegen het systeem gevochten toen hij op school zat en nu zag hij waarom.

Het hele instituut begon hem overstuur te maken. Kampen waren fijn, maar ze waren zeker niet het wondermiddel dat de tijd en energie verdiende, die zij innamen. Natuurlijk gingen er jongeren naar de zomerkampen in de bergen en grote aantallen van hen maakten een toewijding tot Christus, maar een maand later gingen de dingen gewoon weer hun normale, vleeselijke gangetje. De zondagsschool verloor ook zijn romantiek. Hoewel hij altijd zou geloven dat het een gefundeerde plaats had, begon hij het nu in het juiste perspectief te zien. Hij realiseerde zich dat bedieningen, waarvoor hij altijd opofferingen had gemaakt om ze te ondersteunen, waren besmet door de aanraking van de dood die door het hele systeem heen werkte. Het systeem was meer gebouwd op de wereld en politiek dan op de Heilige Geest. De meest pijnlijke ontdekking was dat elke hulp voor jonge worstelende pastors ontbrak. Nu het met de Eugene kerk eindelijk goed ging, was hij klaar om verder te trekken. De organisatie gaf hem de suggestie om te gaan pionieren in Klamath Falls, Oregon. Hij schokte hun ideeën toen hij zei: "Natuurlijk, als jullie me 100 dollar per week geven om mijn gezin te onderhouden, maar verspil niet mijn tijd als je me niet wilt helpen." Natuurlijk wilden ze dat niet, speciaal niet als het met geld te maken had. Niets maakte Mitchell bozer, dan een systeem dat meer wilde investeren in bezittingen dan in mensen. Hij beloofde God plechtig dat, als hij ooit de middelen had, hij alles zou doen om beginnende pastors te helpen. Mitchell had vele kostbare jaren verspild met het leren van basisbeginselen, omdat hij maar zo weinig hulp had gekregen. Dit deed pijn en hij beloofde plechtig alles te zullen doen om dit probleem op te lossen.

Als hij nog een laatste bewijs voor de ware bedoelingen van de organisatie nodig had, zou dit snel komen. Toen hij rondkeek om Emmett te verlaten, had God hem gewezen op Bend, Oregon. De pastor had maar een handvol mensen en was chauffeur op de schoolbus om te overleven, maar toen Mitchell toestemming vroeg om met hem te ruilen van kerk, was het antwoord van de organisatie: "Nee." Toen Mitchell Eugene verliet, stuurde de organisatie een nieuwe pastor om het over te nemen. Het was de pastor uit Bend die zoveel problemen had gehad en niets wist over de gaven of de beweging van de Heilige Geest. Het was ironisch dat het kerkgenootschap vond dat Mitchell niet goed genoeg was om hem te vervangen, maar dat deze pastor uit Bend wel Mitchell kon vervangen nu er opwekking was. Vanuit Eugene ging hij naar Carson, California. Het voelde zich net als Daniël die wakker werd in de leeuwenkuil. De gemeente bestond uit vrouwen die predikers waren en de geloofsbriefjes hadden om dit te bewijzen. Ze maakten al vanaf de eerste dag duidelijk wie de leiding moest hebben. De Mitchells bleven maar tien weken. God begon te zegenen, maar Mitchell wist dat, als hij zou proberen te blijven, het zou uitlopen op een

confrontatie en een exodus. Hij voelde dat dit niet was, wat God van hem vroeg. Toen kwam er een telefoontje, waarin hem de Prescott kerk werd aangeboden. Het droevige is dat hij daar al heen had willen gaan vanuit Eugene, maar er werd een andere man gekozen. Die man arriveerde en bleef net lang genoeg om de kerk te vernietigen. Hij ging er vandoor met een belangrijke vrouw in de kerk en tegelijkertijd ging zijn zoon er met een vrouw van een andere man vandoor. Mitchell vertelde degenen die hem belden: "Oh, nu willen jullie dat ik de kerk overneem! Nu mag ik hem hebben nu hij vernietigd is." Hoewel hij er van walgde had hij niets anders om naar toe te gaan. Zijn vrouw was moe van al de verhuizingen, dus maakten ze een afspraak. Ze zouden naar haar moeder gaan met de kerstdagen en terwijl ze daar waren, zouden ze gaan kijken hoe de kerk er bij stond.

HOOFDSTUK 4

PRESCOTT

Prescott heeft net zo'n oude historie als elke andere stad in Arizona. In die tijd was het de belangrijkste stad met mijnen, boerderijen en zelfs was het staatsbestuur hier tijdelijk gevestigd. Jaren lang streed Prescott met Phoenix om de controle over de toekomst van de staat, maar uiteindelijk dwongen de bergachtige lokatie en de mijnsluitingen de stad om zich over te geven. Toch vormde dit verlies in veel opzichten een overwinning. De stad met haar mooie oude gebouwen werd een toeristische trekpleister. Prescott heeft een geweldige charme en is door U.S. News and World Report gekozen als een van de tien beste kleine stadjes om in te wonen.

Toen Mitchell de woestijn uit reed en langs de kleine heuvels aan het begin van de Prescott vallei kwam, kreeg hij een goed gevoel. In plaats van zich zorgen te maken over de mogelijke problemen in de kerk, voelde hij de vrede die komt met het lopen in de wil van God. Ze gingen naar een restaurant net buiten de stad waar twee meisjes uit de kerk werkten. Barb Copeland en Sharon Allen hadden geen idee hoe belangrijk die dag zou zijn voor de toekomst. Toen hij naar het restaurant ging nam Mitchell zich voor dat, als er ook maar iemand was om mee te werken, hij naar Prescott zou komen.

Hij vertelde hen: "Ik ben Pastor Mitchell en we denken erover om hierheen te komen." Zij antwoordden: "Er zijn er nog maar een paar in de kerk overgebleven." Hij vroeg: "Zijn jullie van plan om te blijven?" "Dat weten we niet," antwoordden ze. "Misschien wel als we een goede pastor hadden."

Dat was alles wat hij wilde horen. Er kwam geen engel die een opdracht gaf of boodschappen in de lucht schreef, maar het was een open deur. In feite was het een van de dieptepunten in de Mitchells bediening, maar, zoals David oog in oog met Ziklag, kon hij niets anders doen dan op God vertrouwen. Mitchell ontdekte dat God de bestemming van een man in een keer kan veranderen, als hij maar blijft bewegen en geloven. Hij vertelde zuster Mitchell: "Er is een gebouw en een huis. Ik kan werk krijgen als dat nodig is, en het is een goede plaats om onze kinderen op te laten groeien. Er is niet veel om mee te werken, maar er zijn een paar mensen." Hij was moe van de zwanendans van het kerkgenootschap en hij was nu klaar om zelf een kerk te bouwen en de rest van de religieuze wereld te vergeten.

FUNDAMENTEN

Een vrouw gaat door negen maanden van spanning, pijn en ziekte om een kind te baren. Opwekking is ook een wonderlijke geboorte die een prijs vraagt. Voor Mitchell waren het geen negen maanden maar negen jaren die geïnvesteerd waren in de bediening.

In 1970 kwamen ze in Prescott aan. De stad stond op het punt het leven te schenken aan een opwekkingsbeweging, maar alleen een ziener zou dat hebben kunnen weten. In feite was Mitchell een kerk binnengekomen die zwaar gewond was en waar nog maar 35 oudere mensen kwamen. Maar uit de puinhopen stonden een paar waardevolle mensen op, die elke uitdaging wel wilden aannemen. Voor Israël moet het wonder twee keer zo groot geweest zijn toen Nehemia, geleid door God, zoveel deed met wat

afval en puin. Wat moeten ze trots geweest zijn, toen de gebroken muren, die hen beschaamd hadden, hun verdediging werden.

De Prescott kerk was precies zo'n plaats. Het materiaal dat stormen en tumult had doorstaan, werd alleen maar meer waardevol door de beproevingen.

De eerste taak was het zinkende schip weer recht te krijgen. De vorige pastor was er niet alleen met een vrouw vandoor gegaan, maar ook met al het geld van de kerk. Niet bevredigd door alleen kontant geld, had hij tot overmaat van ramp een heleboel onbetaalde rekeningen achtergelaten. De telefoonrekening alleen al bedroeg meer dan 300 dollar. De organisatie bood, natuurlijk, geen hulp en verwachtte dat Mitchell ze zou betalen. Een van pastor Mitchells eerste ontmoetingen in de stad verliep pijnlijk. Hij ging naar de bank om de zaken op een rijtje te zetten en de bankier, een Mormoon die van het probleem afwist, greep elke kans om het hem in te wrijven. Hij vroeg of ze hun nieuwe gebouw nog zouden bouwen, terwijl hij wist dat dit onmogelijk was. Pastor Mitchell was niet bezorgd om zijn trots; hij schonk hem een vriendelijke glimlach en zette de zaken recht.

Alles viel op zijn plaats. De fundamenten van lofprijzing en geven werden gelegd. Aan de buitenkant leek het of er maar weinig gebeurde, maar er kookte heel wat onder het oppervlak. Sommige dingen zouden boven komen drijven en weggegooid worden, maar het vuur was aangelegd en de zuivering begon.

Na nog maar anderhalve maand daagde Mitchell hen uit geld te geven voor een orgel. Toen hij dit voorstel aan de kerkeraad voorlegde, kwam het typische antwoord van een lid met een sterke wil: "We hebben er geen een nodig en we kunnen het ons niet permitteren, zelfs als het nodig is."

In die raad kropen wat behoorlijk vreemde mensen rond. Typerend voor vele kerken was dat zij die de leiding behoorden te hebben, dat niet hadden en zij die het niet behoorden te hebben, hadden het wel. Een oude sukkel die nog steeds rookte en waarschijnlijk nooit gered was, zei: "Deze kerk heeft het jaren volgehouden zonder orgel en ik zie niet waarom we er nu wel een moeten hebben." Mitchell deed wat vele grote pastors gedaan hebben; hij negeerde hen en ging door.

De volgende zondag haalde hij beloftebriefjes op en de kerk reageerde enthousiast. Het lijkt vandaag iets kleins, maar het was het zaad van miljoenen dollars die in de toekomst zouden volgen. De mensen keken niet langer naar de mislukkingen van het verleden, maar naar de mogelijkheden voor de toekomst.

De eerste stappen gingen langzaam, maar zeker. Een jonge man en zijn vrouw die pas gered waren, begonnen naar de kerk te komen. Ze waren te radikaal geweest voor de andere kerken in de stad en ze zochten naar wat leiding. Hij leidde thuis een bijbelstudie, maar hij had echt een gave voor muziek. Voor hij gered werd, had hij gespeeld en muziek geschreven voor een opkomende rockgroep. Op het moment dat zijn muziekcarrière begon, hebben een ontmoeting met de wet en met zijn biddende moeder ertoe geleid dat hij de muziek opgaf. Uit de bekering van deze man ontstond een geweldige gospelrock-groep die een explosieve invloed had op het begin dan de opwekking.

RON JONES

Op een warme, luie, zonnige middag in juni kwam Mitchell in contact met een magere jonge prediker die zo strak opgewonden was als de hoofdveer van een klok. Mitchell was in het park vanwege de jaarlijkse taco verkoop van de kerk. Organisaties hadden kraampjes neergezet in het stadspark en foto's, snuisterijen en allerlei soorten voedsel werden uitgestald voor de toeristen die aan de roosterende temperatuur van Phoenix probeerden te ontsnappen. Hoewel Mitchell in werkelijkheid niet geloofde in kerken die op deze manier geld verdienden, gebruikte hij deze tijd om relaties te vestigen voor hij ertegen in ging en deze "armoede feesten" van het Christendom met autowassen, gebak en rommel verkoop, stopte.

Door het park liep een jonge man die net van de bijbelschool af kwam.

Ron Jones was 24 en zocht naar richting. Jones liep een oude kennis van highschool tegen het lijf, bij het taco kraampje van de kerk. Toen Mitchell hen hoorde praten, ging hij er heen en nam deel aan het gesprek. Het klikte meteen tussen hen.

Jones had vastgezet in het systeem van de kerkgenootschappen, maar iets in Mitchells woorden greep hem toen deze verkondigde: "We moeten deze stad winnen. Ik weet dat de traditionele manieren niet zullen werken, maar er moet een manier zijn om deze mensen te bereiken voor Jezus."

Dit waren woorden ontworpen om Rons hart te laten zingen. Jones was opgegroeid in het gezin van een pinkstervoorganger, maar als er iets was wat hem tegenstond, was het dat hij de kerkwereld van zo dichtbij had gezien. Hij probeerde alles om aan de "Jachthonden van de Hemel" te ontsnappen. Hij herinnerde zich dat de kerken hadden gevochten tegen zijn vaders pogingen om het echte evangelie te brengen. Zijn verstand was gevuld met herinneringen vol problemen. Een diaken had een keer zijn vader neergeslagen, alleen omdat hij de dienst durfde te beginnen voordat hij er was. Hij herinnerde zich nog altijd het beeld van de ochtend dat de familie wakker werd en zag dat de hele toegang tot het huis bedekt was met bierblikjes, die daar niet waren achtergelaten door plaatselijke dronkaards, maar door de kerkleiding die in die tijd zijn best deed om de familie uit te hongeren. Deze dingen hadden de toewijding van zijn vader tot God niet verzwakt, maar ze hadden hem wel uit de bediening gedreven en een vieze smaak achtergelaten in de mond van zijn zoon.

Toen hij in Prescott op school zat, ontmoette hij Marie. Hij zag haar voor het eerst in de plaatselijke Food Queen supermarkt. Met een paar goedgerichte vragen vond hij uit dat ze als kaartjesverkoopster werkte in het Elks' Theater. Ron ging er heen en vroeg haar, op goed geluk, mee uit.

Ze vertelde hem: "Je ziet er jong genoeg uit om uit te gaan met m'n kleine zusje."

"Dat kan wel zo zijn, maar ik praat tegen jou."

"Okee", zei ze en ze begonnen afspraakjes te maken. Ze trouwden toen ze negentien waren en ze gingen er op uit om de wereld te schudden. Met Marie te trouwen, was de beste beslissing die Ron ooit gemaakt had. Hij was hypernervuus en zij was praktisch. Ze hielden elkaar in balans.

Hij had het evangelie aan het eind van de highschool de rug toegekeerd en stond meer bekend om het drinken en vechten dan om iets anders. Hoewel Jones verre van intellectueel was, had hij, toen de oorlog in Vietnam uitbrak, geen verlangen om daar te gaan vechten, dus ging hij naar de Universiteit van Tennessee om aan de oproep voor dienst te ontkomen. Op school had God een rendez-vous met Jones gepland.

Jones was in die tijd een slechte gesprekspartner. Hij was op zijn hoede voor religieuze argumenten, en had niets tegen het in elkaar slaan van een baptist die suggereerde dat zij tweeën een kans hadden om de hemel te halen. Jones wist dat ze beiden op weg waren naar de hel en versterkte zijn mening met zijn vuisten.

Op school werd er tegen hem getuigd door een andere student. Deze jonge man leefde echt voor God en was daar enthousiast over. Tot die tijd had Ron nooit echt iemand van zijn leeftijd gekend die toegewijd was aan Christus. De ontmoeting met deze man maakte echt indruk op hem.

Hij ging al snel naar een ouderwets dansende, schreeuwende Pentecostal Holiness kerk. Toen hij jonger was, was hij chronisch op zoek naar de doop in de Heilige Geest en opnieuw begon hij God te vragen hem te vullen, wat hem alleen maar op een barriŠre liet stuiten. Toen hij knielde om te bidden, schreeuwde iemand in zijn buurt: "Laat het gaan en laat het aan God" en anderen riepen, terwijl zij hem schudden: "Grijp het vast". Alles wat Jones zien kon was een klein pakje Winston sigaretten dat danste en zong: "Winston smaakt goed, zoals een sigaret wezen moet." Hij ging snel over tot zaken, gooide zijn sigaretten weg en werd onmiddellijk ondergedompeld in de Heilige Geest. Hij was echt verlamd toen hij daar lag te spreken in tongen, gevangen in een andere wereld.

Dat was wat hij nodig had. Hij voelde de roeping om te preken en hij ging naar de bijbelschool. Alles wat hij toen had was een oude Plymouth uit 1955 en een oude katoen oplegger die hij voor 20 dollar had

gekocht. Hij vertrok met zijn vrouw in deze vervallen voertuigen naar de Oral Roberts Universiteit. Ze reden naar de school met allerlei troep die overal over die oude oplegger hing. Ze zagen eruit als mensen uit Oklahoma die terug gingen naar Oklahoma. Het hoofd van de faculteit informeerde hen dat ze naar de verkeerde plaats waren gekomen en stuurde ze naar een Assembly of God college. Uiteindelijk ging hij vier jaar naar het Central Bible College.

Jones worstelde om zijn geestelijke stabiliteit te behouden. Hij had moeite met de tegenstelling van het opleiden van geestelijke werkers in een vleselijke atmosfeer. Gedurende het eerste jaar brak er echte opwekking los. Studenten die kerkje hadden gespeeld, werden gered en velen werden geroepen tot het zendingsveld. Toen begon de school het vuur tegen te houden en terug te gaan naar de klassen en de gewone gang van zaken.

Jones grote intensiteit bracht hem in problemen binnen de school en daarbuiten. Terwijl hij naar de colleges ging, werkte hij als kapper. Terwijl hij opgeleid werd op de kappersschool kwam er een vriend uit de kerk langs om geschoren te worden. Hij had geen slechtere tijd kunnen kiezen. Jones verwachtte mensen van de leiding die elk moment konden komen, om zijn nieuw ontwikkelde vaardigheden te bekijken. Toen Jones de man begon in te zepen, zaten er drie autoritair uitzijnde mannen tegenover hem. Hij wist dat zij van de leiding moesten zijn. Omdat hij hypernerveus was, maakte Ron testen altijd verschrikkelijk slecht. Als prediker bracht alleen de aandrang van de Heilige Geest hem ertoe om ten overstaan van alle mensen op te staan en zelfs dan leed hij verschrikkelijk. Nu werd hij gedwongen iemand te scheren, terwijl niemand zich in die tijd meer liet scheren, en wist hij dat zijn toekomst ervan afhing. Angst golfde door hem heen. Zijn hand beefde toen hij het ouderwetse scheermes pakte en het begon te slijpen. Hij probeerde zijn zenuwen in bedwang te houden, maar het lukte hem niet. De eerste haal over het gezicht van de man kostte hem een stuk huid. Het is overbodig te zeggen dat dit zijn overspannen emoties niet tot rust bracht. Hij keek in de angstige ogen van zijn klant en boog voorover en zei: "Je kunt maar beter bidden." De scheerzeep rond zijn lippen begon koortsachtig te bewegen.

Jones ging door met het snijden van stukken uit het gezicht van de arme man. Pas nadat de drie mannen vertrokken waren, kwam Jones erachter dat ze helemaal niet van de leiding waren, maar klanten die geleerd hadden wie ze moesten vermijden als ze zich wilden laten scheren.

Hij slaagde op school met een afgezwakte toewijding en onzeker over zijn toekomst. Hij ging terug naar zijn geboortestad Prescott, Arizona, waar hij net als zijn vader kapper werd en hij begon te werken als jeugd-pastor in de Assembly of God kerk.

Toen hij Mitchell die dag ontmoette, liep hij te denken over zijn toekomst. In alle eerlijkheid; geen van beide mannen was bij hun eerste ontmoeting erg onder de indruk van de ander. Mitchell was de pastor van iets wat eruit zag als een van de droevigste en meest dode kerken van Noord-Amerika. Zelfs zijn eigen kerkgenootschap had hem bestempeld als een verliezer en weigerde hem te ondersteunen, maar Jones kon niet bij hem wegblijven. Voor hij het park verliet had Mitchell hem gevraagd een woensdagavonddienst voor hem te komen preken.

Toen Ron pastor Mitchell ontmoette bij de deur van de kerk, drukte zijn handdruk autoriteit uit. Toch had hij iets innemends over zich. "Deze man heeft hart, leiderschap en visie" dacht Jones. In de dienst ervaarde Ron iets levends. Zelfs met maar 30 mensen was er een pinkstervuur dat brandde in de samenverzameling. Je kon echt de potentie tot het bereiken van de wereld voelen.

Hier was datgene, wat de fellowship op zou bouwen; de aanraking van God. Iedere persoon die kwam, begon diezelfde druk van bestemming te voelen.

Dit was geen gemaakt, uitgewerkt programma, maar een tastbare druk van de Heilige Geest die mannen en vrouwen ervan overtuigde dat ze een deel konden zijn van de bestemming; vanuit een onbetekenend stadje met weinig mensen kon de wereld geraakt worden.

BESTEMMING

Broeder Mitchell besloot om naar een opwekking in Cottonwood Arizona te gaan. Hier in de navel van "red-neck" land sprak evangelist Bob French. Mitchell had gehoord dat French een echte gaven bediening had. De rit duurde langer dan verwacht en de altijd punctuele Mitchell kwam te laat. Er was niets wat hem als pastor kenmerkte, toch riep French hem naar voren en zei: "Broeder, je representeert een groep mensen die niet uit deze stad komt en God gaat bewegen door jou en door die mensen in een machtige beweging van God. God gaat de verlangens van je hart vervullen. Na de dienst ging Mitchell naar hem toe. Hij vroeg hem naar Prescott te komen om te bedienen maar French weigerde. Hij hield niet veel opwekkingsdiensten in die tijd maar was vrachtwagenchauffeur. Hij was depressief omdat hij zoveel bij zijn familie weg was en maakte veel excuses.

Toen Mitchell met hem sprak over zijn eigen frustraties in het bereiken van mensen en ze gered te zien, begon French hem te vertellen over wat hij pas nog aan de West Kust gezien had, waar de Jesus People-beweging net kwam opzetten. Hij noemde de namen die, voor hem onbekend waren, die vrienden en medewerkers van Mitchell zouden worden in de nabije toekomst. Mitchell vertrok die avond nadenkend over koffiehuizen en predikers op het strand. Hij had niet eens een duidelijk beeld van wat een drugverslaafde was, maar hij begon ernaar te verlangen om ze te helpen. Hij wist dat er iets nieuws zou gaan gebeuren.

JACK HARRIS

Juist in die tijd viel een andere steen in het gebouw van God op z'n plaats. Jack Harris was niet het type waar bijbelscholen naar zochten. In feite waren de enigen die in die tijd misschien wel naar hem zochten de mensen van de FBI. Hij was een geboren rebel. Hij ging bij de marine om te proberen die ongecontroleerde natuur van hem te breken, maar onmiddellijk nadat hij ingeschreven was, merkte hij dat hij de ergste fout in zijn jonge leven gemaakt had. Gevangen in de Marine, zette hij zichzelf voor het eerst van zijn leven aan tot echt studeren. Hij wilde de symptomen van krankzinnigheid weten, want hij wist dat geveinsde krankzinnigheid zijn enige kaartje om de Marine uit te komen was. Hij merkte echter al snel dat hij dit een beetje te hard geprobeerd had en toen hij uit dienst kwam lukte het hem niet meer om normaal te zijn. De drugs, de angsten en depressie en de haat hadden hem in de greep. In het veteranen ziekenhuis vertelden ze hem dat hij nooit meer als een normaal mens zou kunnen functioneren.

Harris had andere kerken in Prescott geprobeerd. Hij was zelfs met een vriend naar een andere pinkstergemeente geweest in de stad, maar deze rock and roll verslaafde was weggegaan, omdat hij vond dat ze "te luidruchtig" waren. Het hielp ook niet dat een paar van zijn vrienden eruit getrappt waren, omdat ze te lang haar hadden.

Het ging slechter met Harris en hij probeerde de oudste truck uit het boekje. Hij verhuisde. Hij ging naar Boise, Idaho, om opnieuw te beginnen. Het was een mislukking. Zelfs zijn recente huwelijk met Pattie had de dingen alleen maar moeilijker gemaakt. Hij was net zijn baan kwijtgeraakt, toen hij een brief kreeg van thuis over een kerk met een man die van hippies hield.

Hij ging terug naar Prescott. Toen hij vertrok, had hij echt het voornemen om gered te worden en voor God te gaan leven, maar toen hij eenmaal aangekomen was viel hij weer in de oude sleur. Toen een vriend kwam om tegen hem te getuigen, lachte hij alleen maar en filosofeerde God weg. Toch was er iets wat hem vertelde dat zijn bestemming geschakeld was aan deze Jezus.

Op een avond zette hij zijn vrouw af bij een bijbelstudie. Hij dacht dat bijbelstudies voor echtgenoten goede dingen waren om naar toe te gaan, maar hij ging de bossen in en nam wat synthetische mescaline. Het was een slechte trip. Terwijl Harris in een andere wereld vol kwelling was, ontdekte Pattie de nieuwe wereld van redding. De bijbelstudiegroep bad met haar voor redding en ze baden ervoor dat haar man zich ook tot God zou gaan wenden.

Hij kwam om half drie 's morgens thuis. Toen hij op het bed ging zitten, werd Pattie wakker en begon te getuigen. Hij wist dat hij niet op deze manier kon doorgaan, dus stemde hij erin toe om naar de kerk te gaan. Daar ging hij naar voren begon hij een heel nieuw leven. Toen hij daar bad die ochtend voelde hij iets wat honderden drugs-trips hem nooit gegeven hadden: een geweldige aanwezigheid en vrede van God. Mitchell keek hem in de ogen en zei: "Als je die drugs nooit meer oppakt, zul je ze nooit meer nodig hebben." Harris wist dat dit waar was.

Toen hij thuis kwam wachtten zijn vrienden op hem met een nieuwe lading drugs. Harris deed wat niemand voor mogelijk hield. Hij vertelde ze dat hij niets meer met drugs te maken wilde hebben en begon te getuigen tegen zijn oude vrienden. Als de Paus gezegd zou hebben dat hij het dragen van jurken opgegeven had, zou het hen niet meer geraakt hebben. Jack was eindelijk vrij en ging nooit meer terug.

Mitchell zag die paar jonge drugverslaafden als het begin van de beweging van God. De kerk bestond nog voornamelijk uit oude mensen en "betrouwbaren", maar Mitchell begon hen voor te bereiden op een toekomstige invasie.

DRUGS-STUDIEGROEP

Hij werd geïnspireerd om een drugs-studiegroep op te richten. Hij belde Bob French en haalde hem over om te komen om 's avonds opwekkingsdiensten te houden en voor een drugsbijeenkomst met een panel op zaterdagmorgen. French ging er uiteindelijk mee akkoord om te komen.

Bob French was geen typische spreker. Hij zag eruit als de boerenkinkel die hij was. Zijn stijl kwam rechtstreeks van de John Birch Society en hij liet dat duidelijk zien door zijn gehele prediking. Hij was, in vele opzichten, een voorbeeld van het feit dat God zwakke vaten van klei gebruikt, maar hij had ook een echte gave. De eerste avond betekende een keerpunt in het leven van de kerk.

Toen Harris French ontmoette, kon hij niet geloven dat Mitchell hem had gevraagd. Hij dacht dat Mitchell wel meer klasse had. Hier bleek een zijde van pastor Mitchell uit die velen misten. Hij was net zo praktisch als iedereen in de wereld. Als hij trouwens „n gave had, dan was het wel de gave van gezond verstand; toch zou dit hem nooit stoppen, als hij voelde dat God hem aanspoorde. Hij zou elke man die kon helpen, gebruiken voor bediening, zelfs als het goede vermengd was met een beetje van het vlees. Mitchell bleef in de buurt om de nodige correctie te geven en God Zijn gang te laten gaan.

Toen Harris in het publiek sceptisch zat na te denken over het veranderen van kerken, riep French zijn vrouw Pattie naar voren.

"Jonge vrouw, geloof je God? Geloof je dat de Heer de verlangens van je hart zal vervullen?" French had nooit kunnen weten dat twee dokters haar verteld hadden dat alleen een chirurgische ingreep de blokkages weg kon nemen die veroorzaakte dat ze geen kinderen kon krijgen. French keek haar aan en zei: "Er zijn dokters die je verteld hebben dat je geen kinderen kan krijgen."

"Ik zie een verdraaid orgaan in je lichaam en God is het aan het aan het genezen." Het is overbodig te zeggen dat dit het geloof van Jack Harris versterkte. Pattie werd binnen een paar maanden zwanger en de enige ingreep die ze ooit kreeg was om deze zegen te stoppen na haar derde kind.

De Harrissen waren niet de enige skeptici die uitgedaagd werden die avond. Ron Jones was er ook. Hij had op de bijbelschool geleerd dat een woord van kennis alleen intelligentie was en hij was niet onder de indruk van een opwekking waar dit het hoofdbestanddeel van was. Bovendien was French vaak werkelijk uniek in zijn stijl van bediening. Op een avond gedurende de opwekking begon hij zijn stropdas te verknippen om hem als gebedsdoekjes te laten dienen. Toch werden mensen onmiskenbaar aangeraakt.

Jones was verbijsterd toen French dingen over Pattie Harris begon te beschrijven die hij nooit had kunnen weten. Dit deed zijn theologische basis schudden op zijn grondvesten. Toen French zich in zijn richting draaide en hem naar voren riep, verbleekte Jones bijna van schrik. Gedurende de wandeling naar voren beleed Jones gauw zijn twijfel en ongelooft. French keek hem aan en zei: "Alleen omdat je in de

"heupbeen" -kerk zit, wil dat nog niet zeggen dat je niet in de "knie gewricht" kan komen. God heeft je hier gebracht, jonge man, om een deel van deze kerk te zijn.

Tot die tijd had Jones zijn trouw verdeeld tussen zijn oude kerk en die van Mitchell. Jones en zijn vader gingen naar hun oude kerk en zo gauw de dienst afgelopen was, sprongen ze in de auto en reden naar het "Potters House" voor de zangdienst afgelopen was. Het contrast tussen het leven in de ene en het gebrek daaraan in de andere kerk was te groot en ze kozen uiteindelijk voor Mitchell. Jones was verbijsterd dat God tot hem wilde spreken. Als God simpel Zijn keel had geschraapt voor Jones zou hij al bijzonder verheugd zijn, maar nu sprak God echt tot hem. Hoewel het geen eenvoudige overgang was, kwam Jones toch over.

Op zaterdag hadden ze de drugs-studiegroep. French stelde de vragen, hoewel het twijfelachtig was of hij ooit in zijn leven meer gebruikt had dan de voorgeschreven hoeveelheid aspirines. Het panel bestond uit Ron Burrell, Jack Harris en een plaatselijke hippie die bekend stond onder de naam "dikke Linda". Die drie zaten als echte experts de plaatselijke drugsproblemen en oplossingen uiteen te zetten. Linda was nog maar sinds een paar dagen gered en kon zich nauwelijks haar naam herinneren. Harris was een "oude rot" van twee weken en Burrell was al niet veel beter. Het opzienbarende was dat er meer dan 150 mensen verschenen, en dat niemand dacht dat het een ordinaire komedie was. In feite was iedereen oprecht geïnteresseerd. Mitchell wist dat hij in de goede richting aan het bewegen was.

Hij vroeg Jones wat zijn visie was. Het raakte Jones diep dat iemand geïnteresseerd was in hetgeen hij wilde doen. Jones stamelde dat hij een soort opvang huis wilde beginnen voor jongeren die aan de drugs waren. Jones bedoelde een opvanghuis, maar Mitchell had het gevoel dat wat hij gehoord had over koffiehuisen meer leek op wat hij zocht.

JESUS PEOPLE

Mitchell was in beweging. Het zou gemakkelijker zijn een razende olifant te stoppen, dan deze evangelieprediker, die op het spoor van opwekking zat. Hij pleegde wat telefoontjes naar de Westkust waar het allemaal gebeurde, om namen en adressen te krijgen. Vervolgens namen Jones en hij drie dagen vrij en vertrokken naar Californië.

Toen ze aankwamen in La Habre waar Don Matison een van de eerste koffiehuisen leidde, waren er honderden jongeren in groepen bijeen. Toen Mitchell binnenkwam, wist hij dat hij gevonden had waar hij naar zocht: In dit kleine gebouw waren meer dan 100 jongeren samengepakt tegen de muren en anderen stonden nog buiten. De lichten waren gedimd en iedereen zat op de grond. Mitchell was niet zo opgewonden over de muziek. Het was voor hem net zo vreemd als citermuziek voor een harmonikaspeeler. Hij wist dat wat hij zag waanzinnig was voor de religieuze wereld, maar hij voelde de hand van God en hij werd vervuld met enthousiasme. Toen ze weggingen, zei hij tegen Jones: "Als Jezus vandaag zou leven, zou Hij een gitaar over Zijn schouder hebben. Hij zou precies doen wat wij hier vanavond zagen. Dit zal ook werken in Prescott." Terwijl ze aan de kust waren, probeerden ze de wilde vormen van de Jesus People-beweging te leren kennen. Ze bekeken de Jesus People kranten en een paar andere koffiehuisen en kerken. Het evenement dat het bergstadje Prescott het meest zou beïnvloeden, vond echter niet in een gebouw plaats, maar buiten op het strand.

LARRY REED

Voor ze hem ooit ontmoetten, hadden ze al verhalen over Larry Reed gehoord. Hij was jarenlang junkie geweest en werd pas gered nadat hij 7 jaar in de San Quentin gevangenis had gezeten. Hij werd gered in de begintijd van de Teen Challenge-beweging. Sonny Argonzoni was een van David Wilkersons eerste heroïne-verslaafden die bevrijd werd. Hij begon net in Los Angeles met een kerk voor ex-junkies. Toen Larry gered werd, zette hij zich in voor het houden van straatbijeenkomsten met Andrae Crouch, die toen nog niet bekend was, spelend op een handorgel en samen met anderen gaven ze hun getuigenissen. Larry zou nooit passen in de normale stijl van het Christendom. Hij was veel te ongecontroleerd, veel te levend en hij was te vol van het verlangen om zielen gered te zien. Hij was tot alles in staat! Op een keer ging hij samen met een andere ex-junkie een van de ruigste bars in Seattle binnen. Ze droegen lange jassen met

"verdachte bobbel" in de zakken. Met hun handen in de zakken wezen ze naar de bar-keeper. Reed zei tegen hem: "Zet die muziek af." Toen dat gedaan werd, trok hij een bijbel uit zijn zak in plaats van een pistool en sprong op de bar. Hier was een ware evangelist. Mitchell en Jones volgden Reed naar Seal Beach. Er was een oude man geweest die op de stranden had gepreekt. Op een nacht hadden een paar dronkaards hem bij wijze van grap in het zand begraven. Toen de nacht viel, maakte het koude natte zand hem zo koud dat hij stierf. Reed was vast besloten door te gaan waar de ander opgehouden was. Toen Jones en Mitchell arriveerden, kwam hij net uit het water na een doopdienst. De mensen zongen en toen begon Reed te preken. Jones en Mitchell konden alleen maar met uitpuilende ogen staan en staren, toen Reed springend en dansend het evangelie eruit pompte met de kracht van een sloophamer. Ze keken met open mond toe, hoe Reed begon te profeteren over mensen en hoe ze op het strand begonnen te vallen onder de kracht van de Heilige Geest.

Reed had hun aankomst op het strand wel opgemerkt. Ze leken helemaal niet op hun plaats. Als stadsjongen kon hij deze twee plattelandjongens niet over het hoofd zien. Jones had niet het "stadsloopje". Toen hij door het zand liep, leek hij meer op een koe die het land omploegt. Toen Mitchell hem voor opwekkingsdiensten vroeg, liet Reed zijn kritiek echter vallen. In die dagen waren opwekkingsdiensten moeilijk te vinden, dus besloot Reed om het "nu te accepteren en er later over te bidden". Hij dacht dat hij later nog wel tijd genoeg had om uit te vinden in welk land dat plaatsje Prescott eigenlijk lag.

HOOFDSTUK 5

EVANGELISATIE

De ontwikkelingen versnelden zich. De teerling was geworpen. Mitchell had zijn hele leven gezocht naar een openbaring van Gods wil. Vele stukjes van de puzzel vielen nu op hun plaats, en hij had gezien waarnaar hij zocht; iets meer dan alleen koffieshops en Jezus-bands, want hij wist dat ze weer zouden gaan, zoals dat ook met andere methodes was gebeurd. Het zien van de onorthodoxe benadering om het evangelie buiten de vier muren te brengen, had hem die dag vrijgezet. In de toekomst zou hij ervoor zorgen dat iedereen die hem voor was geweest, er halfzacht uit zou zien, wanneer hij elke denkbare weg zou gaan om het evangelie onder de aandacht van de mensen te brengen.

Mitchell was zeer toegewijd tot het brengen van de evangelieboodschap aan zijn wereld. Vanaf dat moment werd alles wat zijn kerk deed, beoordeeld in het licht van Jezus' gebod: "Gaaf dan henen in de gehele wereld en maak discipelen".

Terwijl anderen de nadruk legden op broederschap, geld, muziekprogramma's enzovoort, beperkte Mitchell zich tot zielen. Zoals een man die sterft van de dorst en een glas water ziet, zo kon ook hij zich hier niet van afwenden. Terwijl anderen alleen maar spraken over het winnen van zielen, deed Mitchell het. Hij liet alle programma's die zijn doel in de weg stonden, vallen en ging de straat op. Dit was het geheim van de groei van de kerk in Prescott.

BUITEN

Prescott was een geweldige stad voor evangelisatie-activiteiten. In het midden van de stad lag een schilderachtig park dat al de drugverslaafden en leeghoofden uit de buurt aantrok. Een paar keer per jaar vulden toeristen die afkwamen op parades, rodeo's en op de rommelmarkt rondom het park, de stad.

Mitchell wist dat de sleutel tot groei lag in het naar buiten brengen van de evangelieboodschap. De kerk huurde wat apparatuur van een plaatselijke rock-promotor en begon een paar concerten te houden. De eerste pogingen waren verre van professioneel. De enige apparatuur die ze zich konden permitteren was troep, maar de apparatuur was zelf vaak nog beter dan de groepen.

Ze hadden een evangelisatie-actie in het park waar ze wat rommelig uitzijende folders uitdeelden. De helft van de band was niet eens gered, maar omdat ze de noodzakelijke apparatuur hadden, was een klein compromis wel op z'n plaats. Toen de jongens tijdens de eerste actie begonnen te spelen en getuigen,

kwam er iemand aangerend die smeekte te mogen weten de leiding had. Mitchell vertelde dat hij de leider was. De man verzocht hen te stoppen. Hij vertelde Mitchell dat hij deel uitmaakte van een gebedsgroep die verstoord werd, doordat er in het openbaar gepreekt werd. Mitchell vroeg: "Waar bidden jullie dan voor?" "Wij bidden voor opwekking in Prescott", zei de man. Mitchell sloeg hem op zijn schouders en zei: "Je kunt ophouden met bidden! Wij zijn het antwoord op je gebeden!"

ARREST

Meer en meer jonge mensen kwamen binnen. Een rock-band werd gered en de kerk groeide snel toen Reed voor de opwekkingsdiensten kwam.

Hij had een auto moeten lenen om er te komen, en de vier meisjes die hij meebracht waren nou niet bepaald lieve religieuze bloempjes; het waren ex-prostituees en ex-junkies. Een van de meisjes was een driehonderd pond zware mama die de volgende week terug in Los Angeles moest zijn om voor de rechter te verschijnen, omdat ze een 1 meter 80 lange politieagent had neergeslagen.

Toen ze naar Mitchells huis reden en hem zagen, slaakte een van de meisjes een diepe zucht en zei: "Moet je hem zien! Weet je wel zeker dat je van God gehoord hebt?"

Deze Californische meisjes waren er niet op voorbereid dat Mitchell zou verschijnen uitgedost in de laatste Prescottiaanse mode. Hij kwam naar buiten gerend in een roze bloes met korte mouwen met een mager groen stropdasje. Zijn groene broek met "kachelpijpen" zat zo hoog dat je de roze sokken kon zien die het geheel completeerden. In die vroege tijd werden de jonge mensen nou niet precies tot Mitchell aangetrokken omdat hij een modeplaatje was die de nieuwste stijlen droeg. Ze moesten over zijn uiterlijk heen kijken en God toestaan datgene samen te brengen wat de wereld niet bij elkaar vond passen.

Mitchell gaf Reed en de meisjes helemaal geen kans om tot rust te komen. Hij sprong in de auto en nam ze rechtstreeks mee naar de jaarmarkt. Jarenlang had de kerk zich beziggehouden met een kraampje waar ze taco's verkochten op de Yavapai County Fair. Reed was niet het type om gewoon te blijven staan en folders uit te delen, laat staan taco's te verkopen. Reed gebruikte een methode: breng leven in de brouwerij. Reed dacht, net zoals Paulus vroeger, dat een goede oproer altijd mensen aan zou trekken. Daar, temidden van de Amerikaanse padvindsters, de Rotary Club en de bloemenshow, sprong Reed op een tafel en begon het ouderwetse evangelie te verspreiden. Zijn schreeuw vulde het terrein: "Je moet opnieuw geboren worden!"

Een geweldige reus van een man werkte zich los uit de menigte en zei: "Prediker, ik mag jou niet, en ik hou niet van wat je zegt."

Maar Reed was onder de invloed van de Heilige Geest en klaar om met leeuwen en reuzen te vechten. Hij schreeuwde: "Duivel, ga achter me in de naam van Jezus!" En ging gewoon door met preken.

Ron Jones was ook gekomen en werd wild enthousiast toen hij dit alles zag. Toen mensen begonnen te bidden om gered te worden, wist Jones dat hij later terug moest komen om hetzelfde te proberen.

De volgende dag op de jaarmarkt lanceerden Jones en twee pas bekeerden uit de kerk hun aanval op zonde. Met een kat-achtige balans hield hij zichzelf staande op een hobbelige tafel en begon te preken. Het zou hem in een spreekwaliteitsklas waarschijnlijk een 4 opgeleverd hebben, maar het was een 10 plus voor het tonen van ijver.

"Je moet geloven in Jezus Christus als je Heer en Redder mijn vriend." riep hij tot de groeiende menigte. "Je kunt niet in de hemel komen in je nieuwe auto. Je kunt je zelf niet naar binnen werken. Je bij een kerk aansluiten helpt niet en ook dope en drank kun je wel vergeten. Je kunt alleen die gezegende poorten binnengaan door het verzoenende bloed van Jezus Christus."

Adrenaline begon te pompen en Jones wist dat hij zijn bestemming ontdekt had. Hij zou ook uitvinden hoe een jonge Christen die nooit iets fout gedaan had in de gevangenis gegooid kon worden. Toen hij echt goed

op gang begon te komen, zag hij een grote man met "Yavapai County" op z'n jasje met een papieren band waar op stond "Fair Official". Deze man begon zich vertwijfeld door de menigte heen te werken terwijl hij riep: "stop, stop!"

Jones werd dwars en zei: "Nee meneer! Ik kwam hier om het evangelie te preken en dat is wat ik ga doen. Onze kerk heeft dit kraampje gehoord en preken is wat kerken doen."

Hoewel sommigen van de menigte aan Jones' kant waren, werd de "official" woedend. Hij kwam in enkele seconden terug met twee hulpsherrifs. "Okee, het is afgelopen" zei een van de wetsdienaars. "Je zult met ons mee moeten komen." Voor hij kon reageren werden Ron en zijn vrienden naar de politie-auto gesleept en naar een cel gebracht.

Toen Ron's vader Joe hiervan hoorde, sloot hij zijn kapperszaak en ging naar de jaarmarkt. Met een doodserieuze dreigende blik op zijn gezicht en een bijbel onder zijn arm sprong hij op de tafel van het jaarmarktkraampje en "gaf ze er van langs." "Wee jullie schriftgeleerden, Farizeeërs en hypokrieten! Want jullie sluiten het Koninkrijk van de Hemel voor de mensen!" Hij hield een stormachtige preek waar de jaarmarktganers zelden getuige van waren geweest. Tien minuten lang bestrafte hij elke kracht Satan, hulpsherrifs en jaar- marktleiders -die in de weg van een evangelieprediker zou kunnen staan.

Als de stad dacht dat ze het probleem opgelost hadden door Ron en de anderen in de cel te stoppen, hadden ze zich lelijk vergist. Mitchell was een geboren vechter en hij liet de stad in niet mis te verstane bewoordingen weten dat ze maar beter een beetje rustig konden worden, zich overgeven en stoppen, omdat anders rechtzaken, marsen en alles wat hij maar bedenken kon het stadhuis zouden overstromen. Hij zei: "Wie denken jullie wel dat je bent? Ik geef jullie „n uur om de aanklachten in te trekken." Binnen het uur waren ze ingetrokken en waren de gevangenen weer vrij.

Het verhaal stond met foto's op de voorpagina van de avond krant. Het nieuws vloog door het kleine stadje en die avond op de dienst zaten er overal mensen. Het oude kerkgebouw stortte bijna in toen de mensen zich samenpakten.

Reed was zo opgewonden dat hij nooit leek stil te staan en de vloer bewoog zichtbaar vanwege het enthousiasme tijdens de zangdienst en de lofprijzing. Mitchell wist niet of het gebouw de opwekking zou overleven, maar wie kon dat wat schelen? God bewoog. Gedurende die dienst werden 85 mensen gered en de opkomst in de kerk sprong die week van 75 tot 250.

EXPLOSIE

Mitchell wist dat dit niet het resultaat was van zijn talenten of programma's. Het was een handeling van God geweest en niet iets wat gekopieerd of gemanipuleerd kon worden. Anderen zouden in de toekomst proberen de prestatie te kopiëren door zich te laten arresteren met als enig resultaat dat ze uitvonden dat het niet hetzelfde resultaat had voor hun stad als voor Prescott. De Prescott opwekking was nooit het resultaat van een of andere nieuwe methode, het was enkel en alleen een uitstorting van de Heilige Geest op een door God gekozen tijd. Het was het begin van de vervulling van Gods plan, dat jaren geleden beloofd was toen Mitchell nog een pas bekeerde was. De indruk die die opwekking maakte, zou echter uitdeinen als de golven van een meer nadat er een rotsblok ingegooid is. Er was toen geen enkel plan, en dat is er nog steeds niet. Er was alleen een man die bereid was om gehoor te geven aan Gods beweging. Mitchell had gehuild voor opwekking en hij wist hoe kostbaar het was. God wist dat Hij hem toe kon vertrouwen om gebruikt te worden als een instrument voor Zijn doelen.

Vanaf dat moment begonnen drugverslaafden, verstotenen, hippies en mislukkelingen de kerk binnen te stromen. Het grootste wonder was waarschijnlijk dat het handjevol ouderwetse mensen het kerkgenootschap waar Mitchell mee begonnen was hun armen openden en degenen die God binnenbracht lief hadden. Mitchell had gepreekt over acceptatie en ze bewezen dat ze het geloofden.

Vele van deze jongeren waren afgewezen door andere kerken, maar nu werden ze geaccepteerd. Kurt McKinney had een van zijn beste vrienden tot redding zien komen en de toewijding van deze vriend was de

oorzaak dat hun rock-en-roll band uit elkaar ging. Hij was van streek en hij probeerde het te verwerken door alle drugs op te eten waar hij de hand op kon leggen. Hij dacht dat God zijn leven wilde vernietigen en als iemand probeerde tegen hem te getuigen ging hij er vandoor. Het was als een thriller voor zestien jaar en ouder, zoals hij door de straten van Prescott werd gejaagd door ijverige nieuw gelovigen.

Uiteindelijk besloot hij dat hij Jezus maar beter een kans kon geven, maar een ding was zeker, hij was rebels genoeg om in ieder geval naar een andere kerk te gaan dan de anderen.

Hij kwam in een andere pinkstergemeente van de stad. Toen hij het "heiligdom" binnenkwam vertelde iemand van de ordedienst hem: "We zouden het waarderen als je hier in de hal op een klapstoeltje ging zitten." Het duurde een minuut voor de belediging tot hem doorgedrongen was. Toen dat gebeurd was sprong hij op en ging weg, vloekend en schreeuwend tegen hen en hun "Christendom."

Bijna elke vroege sleutelbekeerlingen had ergens een soortgelijke ervaring gehad. De kerken wisten niet wat ze moesten doen als jonge mensen binnen kwamen met lange haren en gescheurde kleren, maar Mitchell wist het wel. McKinney gaf uiteindelijk toe en ging naar het "Potters House". Hij zag er hetzelfde uit, maar hun opvang was totaal anders. Zuster Burgess, een klein dametje van in de tachtig had geen idee waar deze mensen vandaan kwamen maar ze hield simpelweg van ze.

Zij was de eerste die McKinney zag. Ze ging naar hem toe en zei: "Ik ben blij dat je hier bent." Dat veranderde zijn leven. Voor het eerst werd hij geaccepteerd en de verandering in hem was ongelooflijk. De ene dag speelde hij Led Zeppelin en de volgende dag zong hij: "Vrede, vrede, wonderlijke vrede!"

CONCERTEN

Nadat Reed vertrokken was uit Prescott, gaf de kerk zijn eerste concert in de Boys' Club. Omdat dit de plaatselijke ontmoetingsplaats, was werd het een geweldige lokatie voor evangelisatie-activiteiten. De kerk zat in een oud gebouw op Lincoln Street. Ze zochten naar een ander gebouw om een koffiehuis te houden, maar konden niets vinden wat ze zich konden permitteren. Het was duidelijk dat als ze uit de kerk konden gaan er meer jongeren zouden komen. Tot die tijd deden ze wat ze konden.

Bij hun ontmoeting in La Habre had Mitchell Don Matison uitgenodigd om te komen. Mitchell had al hun apparatuur in het koffiehuis gezien en ging er van uit dat ze die wel met zich mee zouden nemen. Hij was geschokt toen Matison verscheen met een paar akoestische gitaarspelers en geen grammetje apparatuur. Op het laatste moment gooiden ze nog wat spullen bij elkaar.

Iemand had een folkzanger van de plaatselijke school gevraagd om het concert te openen en het was duidelijk dat hij niet eens gered was. Een andere muzikant spendeerde zijn pauzes aan het bietsen naar sigaretten van mensen in de menigte, terwijl Mitchell vertwijfeld toekeek. Het hele zaakje deugde niet, maar dat maakte niets uit, want na de oproep kwamen deze jongeren in drommen naar voren. Mitchell kwam nooit in de verleiding om te denken dat deze opwekking het resultaat was van zijn grote talent, want hij herinnerde zich veel te goed met wat voor afschuwelijke dingen God gedwongen was te werken.

Bij een ander concert gaven een vrouw en haar dochter uit de kerk een afschuwelijk optreden met gitaren en er speelde een band. Aan het eind van het monsterlijke programma stond de jongen die de leiding had op, raakte in paniek en deed de slechtste oproep in de geschiedenis. Er kwamen echter mensen naar voren en Mitchell stond op en nam het over. Hij voelde God bewegen en bleef keer op keer mensen naar voren vragen. Zelfs toen er niemand meer kwam, liet hij ze doorgaan met zingen en zei: "Er is hier iemand die God wil redden. Je moet gehoor geven aan de oproep."

HANK HOUGHTON

Hank Houghton was daar ook aanwezig. Toen Mitchell al verscheidene minuten bezig was zei Houghton tegen zichzelf: "Als hij het nog een keer vraagt, ga ik naar voren." Mitchell deed het en Houghton niet. Houghton was een geboren "uitsteller". En het was alleen door Mitchells ijver en Gods aandringen dat hij uiteindelijk reageerde.

Houghton is een van de meest unieke bekeerlingen van Prescott, maar ook een van de beste predikers. Het enige normale aan hem was het huis waar hij opgegroeid was. Op twaalfjarige leeftijd kreeg hij een afschuwelijk ongeluk waarbij zijn broer stierf en wat hem tekende voor het leven. Ze waren een radio aan het maken en gebruikten een ijzerdraad als antenne. Ze gooiden de draad over een kabel waarvan zij dachten dat het een telefoonlijn was, maar het bleek een werkende hoogspanningskabel te zijn die als een slang aanviel en duizenden volts elektriciteit op hen losliet. Zijn broer was ter plekke overleden, en Houghton zelf overleefde het maar net. Hij verloor een vinger wat hem een aparte handdruk gaf en een onontkoombare indruk maakte als hij prekend met een klauwachtige hand wees op degenen die luisterden. Nog apart was echter de haarstijl die hij eraan overhield. Het grootste deel van zijn haar kwam nooit meer terug en hij had het Krishna kapsel al lang voor het in de mode kwam.

Houghton raakte vol rebellie en haat. Hij was een oncontroleerbare kracht en hoe ouder hij werd hoe intenser zijn haat werd. Zelfs zijn moeder, die sociaal werkster was, was niet in de mogelijkheid om tot hem door te dringen en met hem te communiceren. Hij kreeg de reputatie op school dat hij slecht was, en de jongeren lieten hem met rust want als hij die reputatie verloor werd hij gek.

Vanwege het veroorzaken van problemen, werd hij telkens van school getrapt, tot hij tenslotte belandde in een jongenshuis in Azusa, Californië. Hier bemoedigde het corrupte het corrupte en werd hij steeds harder en harder in een criminele vorm. Als kind had hij het Christendom geprobeerd en niets gevoeld. Iedere ontmoeting bewees hem alleen maar dat Christenen etters waren. In het jongenshuis kwam een groep Christenen verkleed als clowns om Jezus te tonen aan deze probleemjongeren. Houghton zat achter in de zaal gedurende de hele show vulgair commentaar te leveren. Hij vond dat Jezus wel een aardige vent geweest moest zijn, maar Hij leek een echte sukkel om deze mensen toe te staan Zijn naam te gebruiken.

Houghton werd daar ook weggetrapt, omdat hij twee leraren in elkaar geslagen had en probeerde zelfmoord te plegen. Zijn ouders verhuisden naar Chicago en de verandering hielp. Hij hielp zichzelf door schoenen te verkopen en hij werd aardig gevonden door de baas. In 1968 waagde hij een gok en hoewel hij een buitenbeentje was, werd hij toegelaten op het Chicago City College.

Hij probeerde te veranderen op het verkeerde moment in de Amerikaanse geschiedenis. Het was een tijd van revolutie, en de universiteiten waren vol rebellie. Overal waren marsen en de leuzen waren "weg met de varkens". Dit was waar Houghton voor geboren was. Terwijl hij luisterde naar Jimi Hendrix scherpe rock en de teksten van Jefferson Airplane over de schoonheid van drugs wist hij dat hij zijn religie gevonden had.

Hij sloot zich onmiddellijk aan bij de radicale groep op school. Hij begon te schrijven voor de schoolkranten en veranderde het met behulp van anderen in een radikaal nieuwsblad. Een vriend bracht hem aan de drugs en hij dacht dat hij het antwoord voor zijn leven gevonden had. Hij dacht dat de echte waarheid in drugs lag en hij verliet de school omdat het zijn zoeken naar het absolute high zijn in de weg stond. Omstreeks deze tijd belandde hij in Prescott, Arizona. Hij werd leverancier van het kosmische bewustzijn en een plaatselijke beroemdheid omdat hij de eerste "headshop" van de stad opende. Houghton was een slechte kapitalist want, hoewel hij een hoop drugsbenodigdheden en zelfs drugs onder de toonbank verkocht, gebruikte hij zelf altijd meer handelswaar dan hij verkocht. In het begin maakten de drugs hem wat rustiger, maar niet voor lang. Hij stond al gauw bekend als de gemeenste persoon in Prescott.

Hij verkocht de winkel en vertrok naar de bossen om zichzelf toe te wijden aan full-time "trippen." De drugs begonnen hun afschuwelijke uitwerking te krijgen. Hij raakte het spoor van realiteit en van zichzelf kwijt. Hij raakte ervan overtuigd dat hij van een andere planeet kwam. Hij wist dat hij geen omgang kon hebben met de rest van de mensheid, en hij zag dat de wereld een "slijmerige put" was die de moeite van

het vernietigen niet waard was, dus hoopte hij maar dat er een raket naar beneden zou komen die hem op zou pikken om aan al de krankzinnigheid te ontkomen.

Hij vond dat hij mensen niet kon vertrouwen, dus begon hij alleen dingen toe te vertrouwen aan zijn hond, maar zelfs die stelde hem teleur toen hij zijn auto als w.c. gebruikte. Toen had hij een korte ontmoeting met een echte christen. Dit raakte Houghton heel diep en was er de oorzaak van dat hij begon te zoeken. Op de feesten, tussen twee trekjes aan een "joint" in, vroeg hij wie Christus was, maar niemand scheen enig antwoord te hebben.

Hij kende de jongens die speelden in de band op het Jesus People-concert die avond. Hij wilde zien wat zij hadden. Nog belangrijker was dat hij voor een meisje dat hij leuk vond wilde bewijzen dat hij open was voor de God van die Christenen. Hij zag niet alleen wat zij hadden, maar kreeg het zelf ook.

De leegte was gevuld. Houghton begon naar de kerk te komen. Hij was nog altijd niet normaal (zelfs vandaag zou die benaming waarschijnlijk niet bij hem passen) en toen hij kwam, zaten hij en zijn hond voorin op de grond. Hij schrok een paar mensen af met zijn te grote legerjack, zijn warrige baard en de paar slierten lang haar bovenop zijn hoofd. Hij had nog steeds moeite om geen ruzie te maken of te vervallen in het gebruik van kleurrijke taal, maar hij was veranderd.

Hank Houghton werd niet overgehaald door een of ander intellectueel argument. Hij werd niet overtuigd door de opstanding of geraakt door een krachtige hoeveelheid getuigenissen. Wat Houghton greep, was dat God hem raakte en een werk van uitzonderlijke genade in zijn leven deed.

DE DEUR

Mitchell vond eindelijk een gebouw voor een koffiehuis. Het was 5 meter breed en 10 meter lang en kostte 85 dollar per maand, wat in die tijd veel geloof vroeg om dit op te brengen. Alles was klaar voor de opwekking. De leden van de band "Eden" werden gered en veranderden wat van hun teksten in hun heavy rock muziek, ze schreeuwden het evangelie op het ritme van de "beat". Het was fantastisch. Beide avonden, op vrijdag en zaterdag, was het koffiehuis volgeladen terwijl er 7 tot 15 mensen per avond gered werden. God was zo reëel aanwezig tijdens die eerste concerten dat de mensen zelfs op de slechtste oproep nog zouden reageren. Het was de tijd van "Woodstock" en elke soort rock-muziek trok mensen aan als een magneet. Eden was een van de beste wereldse groepen in Arizona geweest en nu vonden de jongeren het prachtig om ze te keer horen te gaan voor Christus. Het was niet ongewoon om de een of andere jongen tegen zijn vriend te horen zeggen: "Als ze straks stoppen moet je naar voren gaan en voor je laten bidden! Je zult een geweldige kick krijgen!"

HOOFDSTUK 6

DE WORTELS

Als er verder niets veranderd was, zou de Prescott kerk zich in niets onderscheiden hebben van een heleboel andere plaatsen die de indruk voelden, die Gods uitstorting van de Heilige Geest op jonge mensen maakte. Overal ontstonden koffiehuisen en kerken werden direkt gevuld met een gevarieerd assortiment van jonge mensen die ziek waren van de religie en het materialisme dat hun ouders hadden getoond; ze waren hongerig naar echte geestelijke antwoorden.

Prescott was anders, doordat de beweging van God bleef en groeide. Veel van die originele Jesus People-groepen dreven af van het zielen winnen in een zoeken naar "diepere waarheid". Het leek bijna een wet dat ze met de groei alles vergaten over evangeliseren en alleen begonnen te werken met degenen die al bereikt waren. Mitchell was onwankelbaar in zijn toewijding om dit nooit in Prescott te laten gebeuren.

De helden van de Jesus People-beweging zijn, op enkele uitzonderingen na, in de vergetelheid geraakt, maar de kracht van de kerk in de bergen van Arizona groeit nog steeds. Een belangrijke reden hiervoor is dat pastor Mitchell nooit afdreef van zijn wortels. Zijn "red-neck" opvoeding was een grote hulp voor zijn toewijding om Gods wil te doen. Hij weigerde het concept van reizende profeten te accepteren. Hij daagde

de veranderende drugverslaafden uit de verandering compleet te maken en te gaan werken, het was de grootste uitdaging waar velen van hen ooit voor gestaan hadden. De meesten hadden nog nooit een dag gewerkt in hun leven. Prescott was niet de best betalende of gemakkelijkste plaats om te beginnen, maar velen zetten zich ervoor in en begonnen langzaam te veranderen.

Wat de kerk nog meer van anderen onderscheidde was dat Mitchell deze jonge mannen toe ging laten tot de bediening. Hij wilde geen "one man show," dus begon hij de mannen om hem heen te trainen om het evangelie te verkondigen en mensen tot Christus te brengen. Er was geen plan om predikers te maken in die vroege dagen, maar alleen een oprecht verlangen om deze mannen te helpen en om het koninkrijk van God op te bouwen.

Ron Jones was hier een goed voorbeeld van. Hij had gezegd dat hij jongeren wilde helpen en nu stond hij voor ze in het pas geopende "Deur" koffiehuis. Hij sprong op na het openingsconcert om de eerste oproep van zijn hele leven te doen. Hoewel hij op de bijbelschool een diploma had gehaald, had hij nog nooit voor een groep echte levende zondaren gestaan. De band was net klaar met zingen: "Kettingen, de duivel had me gebonden in kettingen, maar niet van het soort dat je kon zien. Ne-e-e, de kettingen van het kwa-a-a-ad hadden mij vast."

Jones nam het van daar af over en hield een heftige rede tot het publiek over drugs, dope en drank. Hij haalde geen enkele keer adem tussen zijn boodschap in de oproep en riep: "Als iemand Jezus wil aannemen, kom dan naar voren." De mensen keken om zich heen naar hun vrienden en "bevroren" direkt. Niemand was van plan om het eerst op te staan temidden van al hun vrienden. De band speelde nog wat nummers terwijl een ontmoedigde Jones terug ging naar pastor Mitchell. Mitchell trok hem naar buiten en vroeg: "Heb je nog nooit eerder een oproep gegeven?" Jones, met zijn hoofd gebogen, moest wel "Nee" zeggen. "Je zult nooit iemand gered krijgen zoals jij het doet," vertelde hij hem, "maar het is wel goed. Er is nog niemand weggegaan en je kunt terug gaan en het deze keer goed doen. Begin met ze hun hoofd te laten buigen, en terwijl niemand rondkijkt, laat je degenen die Jezus willen aannemen hun hand opsteken. Laat dan de mensen die hun hand opgestoken hebben naar voren komen. Begrijp je het? Doe net zoals ik in de kerk doe!" Jones ging vol verwarring terug, maar er gingen vijftien handen omhoog en alle vijftien kwamen ze naar voren toe. Hij had een krachtige les geleerd en Mitchell zag een man groeien die uiteindelijk een krachtige bediener zou worden. Hier was een geheim voor toekomstige vermenigvuldiging; mannen door training tot ontplooiing laten komen.

VERMEERDERINGEN

In die begindagen was er een geweldige opwinding en vreugde. De atmosfeer was elektrisch geladen met opwekking. Prescott was een mooie bergstad waar honderden langharigen doorheen trokken op hun "pelgrimstocht" naar Californië. Deze "pelgrims" werden voedsel voor de kerk. Als de jongeren door de stad trokken, sprongen de troepen op hen af, om te proberen ze zover te krijgen dat ze hun leven aan Jezus zouden geven. Toen degenen die gered waren naar huis begonnen te schrijven, kwamen vele oude vrienden naar Prescott. Al een lange tijd had de Prescott kerk kolonies van mensen uit Chicago, Boston, Wisconsin en elk ander punt op de kaart.

Het waren niet alleen de jonge hippies die gehoor gaven aan de beweging van God. Er wordt vaak over de kerk gedacht als een soort "hippie hemel", maar in werkelijkheid is het heel anders. Vele oudere heiligen zijn een belangrijk deel van de kerk geworden. Nadat ze uiteindelijk de beweging van God zagen, waar ze jaren naar verlangd hadden, gingen vele religieuze vluchtelingen met de jonge mensen God dienen.

De kerk had op een gegeven moment met een paar gemeenschapsfiguren. Phil en Pat Payson behoorden tot de elite van Prescott. Hij was een van de beste golfspelers in de stad en zat in elke sociale groepering van betekenis en zijn vrouw was een lid van de plaatselijke society. Met al hun succes hadden de Paysons toch een geweldig probleem. Hun dochter Janet was zo wild als het maar kon. Ze hadden haar meegenomen naar psychologen en geen verandering gezien. De pastor van de Vrijzinnige kerk waar ze heen gingen, had ook niet geholpen. "Een beetje wildheid is alleen maar normaal, ze groeit er wel overeen" vertelde hij hen. Ze waren er niet zo zeker van dat zij zo lang zouden leven.

Toen Janet op een avond thuiskwam en over Jezus praatte, werd hun middenklasse-gevoel geschokt. Dit was niet precies de oplossing waar ze naar gezocht hadden, maar ze hielden van haar en alles was beter dan drugs. De dag van afrekening kwam, toen Janet hen vroeg naar de kerk te komen. Ze dachten werkelijk niet dat ze zoiets nodig hadden, maar ze wilden haar niet ontmoedigen en gingen dus mee. In sommige opzichten waren ze er bang voor. De oude kerk in de Lincoln Straat was een bouwvallig zaakje in de verkeerde buurt van de stad. Er gingen heel wat jongeren naar toe die er behoorlijk wild uitzagen. In feite zagen ze er niet veel anders uit, dan toen ze nog met Janet samen drugs gebruikten, maar nu was hun taal doorspekt met "Hallelujah" en "Prijs de Heer" in plaats van vloeken op ieder gezagdragende persoon.

De Paysons waren gedistingeerde leden van de plaatselijke Methodisten kerk, en werden wat van hun stuk gebracht door de tamboerijnen en het handgeklap. Wat speciaal op hun Methodisten zenuwen werkte, was toen Pastor Mitchell een hoogtepunt in de dienst bereikte en zijn handen ophief en iedereen aanmoedigde om mee te doen en God te loven en te prijzen. Dit was een aansporing voor deze jonge mensen en ze prezen bijna het dak van het kleine volgepakte gebouw af. Met opgeheven handen en gesloten ogen kwam er een gejuich uit de kelen van de heiligen. Het werd het echtpaar bijna teveel, want ze wilden hun religie in kleine porties tegelijk.

De preek raakte hen nog dieper. Toen de Paysons luisterden naar die eerste preken, begonnen ze voor het eerst hun eigen nood te zien. Ze waren altijd al goede mensen geweest, maar Mitchell preekte op een manier die het evangelie meer levend maakte, dan in hun eigen kerk.

Ze begonnen in te zien dat niet alleen hun dochter redding nodig had. Voor het eerst zagen ze in dat hun eigen goedheid het niet lang uit zou houden tegenover een perfect God.

Mitchell lette op hen tijdens die begindagen en hij beloofde zichzelf dat, als ze gered werden, hij het niet makkelijker voor hen zou maken dan voor elke andere zondaar. Het duurde niet lang voor die twee hun hand opstaken tijdens de oproep, maar ze konden zichzelf er niet toe brengen om op te staan en naar voren te komen zoals "gewone heidenen." Het zou gemakkelijk geweest zijn voor pastor Mitchell om ze in het achterkamertje te nemen voor een speciaal gebed, maar hij legde hen het vuur aan de schenen. Eindelijk braken ze en werden voor de ogen van iedereen gered en glorieus veranderd.

Dit echtpaar bleek een sleutel ingrediënt van de Prescott kerk te zijn. Ze begonnen met de uitlening van cassettebandjes, leidden bijbelstudies, begonnen met de ochtendbidstonden voor mannen en ze begonnen een klein nieuwsblad dat nu is uitgegroeid tot een kwartaal-krant met nieuws van al de kerken van de Fellowship in Amerika en over de hele wereld.

De Heilige Geest trok veel mensen van allerlei pluimage naar de kerk. Dave Robinson was een echte cowboy. Arizona had allerlei soorten kleine zaakjes, maar Dave en zijn familie hadden een ranch die reikte van horizon tot horizon. Hij was van het echte soort. Hij vond zichzelf omringd door wat elke "red-neck" haatte: hippies.

Maar hij hield van God en werd al snel aangetrokken door de Fellowship en redding. Later werd hij pastor in het kleine stadje Truxton met ongeveer 80 inwoners. Op een conferentie gaf hij het rapport dat zijn kerk "ongeveer 40 koppen telde."

De Prescott kerk werd een vreemde mengeling van het geaccepteerde en het niet-geaccepteerde. Als ze elkaar ontmoet zouden hebben voor ze gered werden, zou een geweldige vechtpartij het resultaat geweest zijn, maar door de Heilige Geest werden ze Gods gezin.

RICHTING

In de vroege dagen van de opwekking rommelde de Prescott kerk maar wat aan op zoek naar wat God voor hen had. In vele opzichten leek de kerk nog veel op de traditionelere kerken eromheen, maar het zat Mitchell niet lekker. Hij had de verkoop van rommel en taco gestopt. Hij wist dat deze dingen een geweldige tijdverspilling waren en waren ontworpen door de mensen om te voorkomen dat ze de kerk met hun eigen geld moesten ondersteunen. Ze hadden een paar softbal-teams, maar die werden al snel

ontbonden toen ze de opwekking in de weg gingen staan. Mitchell was overtuigd dat de kerk geen vermaakscentrum moest zijn, maar een plaats waar een levende God zich manifesteerde. Mensen die God ontmoet hadden, zouden vanzelfsprekend Zijn liefde tot uitdrukking brengen naar elkaar, dus waren door de kerk georganiseerde pogingen om plezier te hebben overbodig. Mitchell onttrok de kerk van het ene dode programma na het andere, totdat hij een sterke, machtige kracht ontwikkeld had om zielen te winnen.

Het was een tijd van intense inspanningen. De kerk bleef dag en nacht bezig. Mitchell haalde er een heleboel evangelisten naar toe. Het was niet ongewoon om twee of drie weken achter elkaar opwekkingsdiensten te hebben. Voor degenen die er waren was het als een continu doorgaand circus. Iedere evangelist was uniek en een opwekking was een geweldige tijd, vooral als de prediker een gavenbediening had. Wie wist wie er naar voren geroepen zou worden? Wat voor geheim geopenbaard zou worden? Welke onuitgesproken hoop door God bevestigd zou worden?

De jonge mannen werden vaak meer door ijver gekenmerkt, dan door wijsheid, maar dat kon Mitchell niets schelen. Hij was niet bezorgd om reputatie, hij was bezorgd om de Geest van God.

De stad wist nooit wat ze nu weer kon verwachten, maar een ding stond vast: zij die eerst drugs dealers waren, brachten nu Christus aan de man. Het duurde niet lang voordat er geruchten los kwamen en niet altijd zonder grond.

Toen de film "Het kruis in de asfaltjungle" in de stad draaide, waren de theaterbezoekers niet voorbereid op Hank Houghton en Ron Burrell. Deze twee konden het niet uitstaan dat de film eindigde zonder oproep. Degene die de kaartjes verkocht verwonderde zich over het koffertje in Houghtons hand, maar hij was niet het type dat je zou tegenhouden voor een praatje. Het is overbodig te zeggen dat de bedrijfsleiding geschokt was toen, aan het eind van de film, deze twee soldaten van het kruis het podium opsprongen met een draagbare PA en een oproep deden.

Het hielp de reputatie van de kerk ook niet toen het praatje rond ging hoe men in het "Potters House" met orde verstoorders omging. Bij een concert in het "Boy's House" traden Houghton en Greg Johnson op als uitsmijters die de menigte bewaakten. Ze merkten een dronken cowboy op die ruzie maakte met zijn vriendin. Johnson ging er heen en gebruikte alle takt die hij kon verzamelen en zei: "Waarom hou je je kop niet!" Hij dacht dat dit wel voldoende was voor deze situatie en liep weg. Hij merkte niet dat die kleine opgewonden cowboy hem volgde. Houghton zag narigheid aankomen en glipte achter de kerel, net toen hij Greg greep.

Houghton, met zijn bliksemsnelle reflexen, zat gelijk bovenop de kerel met zijn vuist op zijn keel en zijn nek voorovergebogen, klaar om hem te wurgen. Het enige probleem was dat Greg dacht dat Hank die kerel vast had, zodat hij met hem af kon rekenen. Houghton moest de kerel naar buiten slepen om te voorkomen dat hij door Johnson vermoord zou worden. Dit soort voorvallen zorgde ervoor dat vele oproerkrakers wegbleven, maar maakte ook vele mensen argwanend jegens het "Potters House."

Terwijl andere kerken deze jongeren vanwege dit soort incidenten van zich afhielden, kon Mitchell zien dat God ze binnen bracht en ontving ze met open armen. Hij was niet erg gelukkig met hun uitpattingen, maar hij voelde de nood om vergevingsgezind te zijn. De twaalf discipelen waren zelf ook niet zulke lieverdjes. Maar gevuld met de ijver van de jeugd waren ze klaar geweest om een revolutie te beginnen. Jezus leerde hen hoe ze het moesten doen, maar het was een revolutie die verschilde van elke revolutie die er voor die tijd geweest was.

Zondaren in de stad begrepen niet wat er gebeurde. Het was traditie dat de jongeren naar de jeugdtonken gingen om te feesten en high te worden, maar nu verschenen op de een of andere manier op elk feestje Jezus-freaks die getuigden en het evangelie verspreidden. Dit was de geboortegrond van menig prediker en evangelist. Net zoals Paulus, waren ze altijd op de straat, de marktplaats en langs de rivier, predikend en lerend over Jezus.

IJVER

Larry Reed was een vonk geweest voor deze geweldige beweging van God en het was altijd een avontuur als hij terug kwam naar Prescott om het vuur van opwekking aan te wakkeren. Mitchell haalde Reed keer op keer terug. Als hij naar de stad kwam kon zelfs de meest radicale persoon geschokt worden. Op zijn eerste reizen stelde hij zichzelf tevreden met preken op de jaarmarkt en in het park. Snel echter verscheen hij in een kleine bestelauto die hij vol laadde met heiligen en op drukke plaatsen liet hij ze los met een draagbare PA en daar bestookten ze iedereen die ze tegenkwamen met het evangelie. Uiteindelijk vervulde Reed een van zijn grootste dromen. Hij kocht een Greyhound-bus. Grote rode letters op de zijkant verklaarden: "HET LEGER VAN DE HEER" terwijl op de achterkant stond: "HET BLOED VAN JEZUS". Natuurlijk stond boven de voorruit de bestemming: "HEMEL". Hij had een podium op het dak van de bus gemaakt en twee gigantische luidsprekers bevestigd die mijlen ver gehoord konden worden. Als hij nu voor opwekkingsdiensten kwam, kreeg de hele stad er wat van mee. Hij had een rijdende opwekkingstent die de kerk de straat op bracht.

De mooiste tijden waren de opwekkingsdiensten zelf. In die tijd was Reed altijd een belevenis. Hij droeg de wijde broeken in de meest vreemde kleuren, die in die tijd in de mode waren in Los Angeles, gele plateau-schoenen en zijden overhemden. Nog schokkender kon het zijn, als je hem op het toilet aantrof na de dienst. Menig jonge heilige werd geschokt door het zien van de man van God zonder overhemd. Hij zag er uit als een stripboek met tatoeages van arm tot arm en van nek tot navel. Hij was nat van het zweet door de preekgymnastiek. Hij was een springende en dansende preekmachine. Voor pasbekeerden was het altijd een groot feest om Reed voor het eerst mee te maken. De jonge mensen zaten als betoverd te kijken, terwijl hij sprong, huppelde, rende, wandelde en regelmatig het hele podium benutte. De kerk zat altijd stampvol en velen zaten op de grond met open mond te kijken. Voor Reeds illustraties nam ieder bijbelfiguur de handelingen van een drugverslaafde aan. Reed kon bijvoorbeeld zijn klassieke "Verloren zoon"-preek preken. Met die rauwe stem, gebroken door het te veel preken op het strand, vertelde Reed het verhaal van de zoon op het dieptepunt van ellende, klaar om zijn buik te vullen met het voer van de varkens. En dan in een plotselinge transformatie is de verloren zoon niet meer bij de varkens, maar smeekt hij: "Geef me een shot, ik ben ziek man. Ik heb het nodig. Geef me alsjeblieft de geees, man. Geef me nou de geees van het katoen." Niemand wist precies wat de "geees" waren, maar ze wisten dat het een wanhopige situatie was.

Hij was nooit een verfiynd spreker. In feite stond hij erom bekend dat hij op momenten van opwindung nog al eens terugviel op de taal van de straat. Nadat hij de halve avond gebeden had met mensen op een van de eerste opwekkingsdiensten kwamen een paar meisjes en vroegen: "Broeder Reed, kunt u met dit meisje bidden voor de vervulling met de Heilige Geest?"

Larry voelde zich goed en antwoordde zonder aarzeling: "Wel voor de duivel nog aan toe, natuurlijk zal ik met haar bidden." Niemand zou dit zo gezegd hebben, maar Reed was nooit de persoon om dingen op een subtiele manier te doen. Toen hij zich realiseerde wat hij net gezegd had, rolden zijn ogen richting Hemel en hij viel op de grond ten overstaan van iedereen, en huilend vroeg hij God om vergeving. Mitchell moest snel naar voren komen om te proberen de zaak draaiende te houden terwijl Reed de zaken in orde maakte met zijn Schepper.

De jongeren die binnenkwamen, waren opgewonden en vulden hun tijd met vriendschap en de kerk. Ze organiseerden hun eigen aanvalsgroepen; met een auto of bestelwagen volgeladen gingen ze er op uit, op zoek naar zondaren. Elke nieuwsfeit leek dramatisch belangrijk. Vaak bleven ze de halve nacht op, pratend over iets wat ze op het nieuws gehoord hadden en hoe dat te maken had met de komst van Jezus en ze vroegen zich af hoe snel Hij zou komen.

Het koffiehuis was een geweldige ervaring. Men zat op elkaar gepakt als sardientjes in een blikje. Maar dat ongemak leek het alleen maar opwindender te maken. Iedere nieuwe bekeerling was een trofee om je over te verbazen. Iedereen luisterde als betoverd wanneer ze opstonden om te getuigen over hun verleden. Als het "happy end" van redding kwam, brak de hele zaal spontaan in lofprijzing en applaus uit.

Harold Warner herinnert zich een voor die dagen typerend voorval. Jack Harris had een oude Volkswagen die hij nauwelijks rijdend kon houden van rekening tot rekening. Hij haalde Harold op een dag op van zijn

werk en ging richting Chino Valley. Jack bleef Harold maar vertellen dat hij niet zou geloven wat God gedaan had. Eindelijk kwamen ze op de plek aan. Harold zag vuurresten op de grond. De avond tevoren had Jack met een jonge man gebeden, en precies op die plek hadden ze een hele Marihuana verbrand. Voor deze ex-hippies was dat het toppunt van opoffering. Dit was heilige grond. Ze waren zo opgewonden dat ze de kranten wilden vertellen over dit ongelooflijke voorval.

Beide mannen wisten dat zoiets belangrijks zeker de hele Prescott vallei tot redding zou brengen.

OPWEKKINGSDIENSTEN

Opwekkingsdiensten gonsden van leven en het was alles wat Mitchell kon doen om de heiligen ervan te weerhouden om de verschillende evangelisten door het land te volgen. Als Johnny Metzler met iemand bad, vielen ze gewoonlijk achterover in de armen van de pastor onder de kracht van Gods aanraking. Het was altijd opwindend te zien hoe mensen op een rij stonden en een voor een vielen als Metzler ze aanraakte. Hij nam vaak mensen met rugklachten en zette ze op een stoel op het podium. Daar tilde hij hun benen op om te laten zien dat het ene been korter was dan het andere. Terwijl hij in geloof bad, gaapte de menigte hem aan als het korte been uitgroeide tot dezelfde lengte als het andere. Hier demonstreerde God Zijn kracht voor de ogen van de mensen en iedereen vertrok met de gedachte hoe iemand ooit aan Gods realiteit kon twijfelen.

Een andere populaire evangelist was Wes Baker. Hij kon het verhaal van David en Goliath zo vertellen dat het, voor degenen die hun verstand eerst openstelden voor drugs, maar nu voor de woorden van het verhaal, een levend avontuur werd met Davids druipende zwaard en Goliaths lelijke hoofd, afgehakt en in triomf omhooggehouden.

Wat deze jonge mensen bang maakte en toch juist aantrok was de beweging van de Heilige Geest. Het waren hoogtepunten wanneer een door de Heilige Geest bewogen evangelist een jonge heilige naar voren riep om hem of haar de hartsgeheimen te vertellen, of hen een openbaring te geven van Gods plan voor hun toekomst.

Jack Harris was ongeveer 9 maanden gered toen Larry Reed weer naar de stad kwam voor een opwekkingsdienst. De kerk was zo volgepakt, dat Jack achterin moest gaan staan. Reed had geprofeteerd over mensen en Jacks hart had in stilte gebeden of God ook tot hem wou spreken. Reed kwam van het podium af en schreeuwde: "Goed, goed, ik weet dat je hier bent, waar ben je?" Jack schrok zich bijna dood. Een minuut geleden wilde hij dat God zou spreken en nu was hij doodsbang dat het echt zou gebeuren. Reed stampte naar de achterkant van het gebouw en keek om zich heen. Hij liep langs Jack, draaide zich om, wees met zijn vinger naar hem en riep: "Jij was het!" Voordat hij kon wegrekken of flauwvallen, zei Larry: "God spreekt tot jou. Ik zie jou in de bediening. Ik zie jou in andere landen. Ik zie mensen uit hun rolstoelen komen. Ik zie blinde ogen opengaan."

Jack stond versteld. Hij kon niet geloven dat God hem op zo'n manier zou gebruiken. Toch hielp dat woord hem en werd het een referentiepunt in de komende tijden van strijd en aanklacht. Binnen 4 jaar zou de profetie in vervulling gaan. Tegenwoordig gaat er geen maand voorbij zonder dat er ergens in de wereld als resultaat van zijn bediening een geweldig wonder gebeurt.

Omdat Mitchell bereid was om evangelisten te gebruiken, gebeurden er veel grote dingen. Hij wist dat hij in zijn eentje niet aan alle noden van de mensen tegemoet kon komen. In de begintijd waren er niet veel evangelisten om uit te kiezen en er waren nog veel beginners bij. Maar of het nu een muzikale diashow was, of een vreemde, zelfs saaie preek, er gebeurde altijd iets. Mitchell was niet bang om de loyaliteit van de mensen te verliezen en dus nodigde hij steeds evangelisten uit.

Hij wist welke problemen deze gastpredikers konden veroorzaken, het gaf hem grote uitdagingen en het leverde hem veel open deuren op. Na een paar diensten moest hij vaak verkeerde leerstellingen en praktijken recht trekken. Sommige evangelisten hadden zelfs misbruik gemaakt van zijn openhartige houding door te proberen geld los te krijgen, of zelfs door te proberen de loyaliteit van de mensen te winnen. Deze problemen verlamden de bediening echter niet.

Het Nieuwe Testament toont dezelfde strijd. Jaloezie was een probleem voor Paulus; wolven kwamen om de schapen aan te vallen, en degenen die hij in de kerken als pastors had aangesteld, keerden zich tegen hem. Toch bouwde God Zijn kerk en het Nieuwe Testament is een verslag van gedeelde bediening.

Het goede overtrof het kwade en Mitchell zocht altijd naar mannen die een nieuw inzicht of een frisse beweging van de Geest konden brengen.

HOOFDSTUK 7

KENMERKEN

Door het radicale leven van de nieuw bekeerden veranderde de bediening van Wayman Mitchell ingrijpend. God had hem vanaf de begindagen al geleerd te geloven dat het Woord dynamischer kon worden overgebracht dan in het "doe-niets Christendom" van vele kerken. Hij was moe van voldane kerkbankzitters en hongerde ernaar om de kerk te veranderen in een oprukkend leger; een vuurvlam verspreidend in een wereld vol droge stoppels van zonde.

Alhoewel dit verlangen hem verteerde, was het hem niet gelukt om dit over te brengen op zijn vorige kerken. Ze zaten vol mensen die opgegroeid waren in de kerk en die alleen nog maar hoorden wat ze wilden horen. Ze waren ingeënt tegen een gezonde dosis van het evangelie. De groei die hij in zijn vorige kerken had gezien, kwam voornamelijk doordat mensen uit andere kerken verhuisden. Dit alles veranderde nu door de komst van zoveel nieuw bekeerden.

Jesus had ook moeite met de religieuze tevredenheid van Zijn tijd. Zij zagen de noodzaak niet om alles te geven, maar de prostitutie en de zondaar waren klaar om de al hun liefde te geven.

De bekeerlingen die in het "Potter's House" kwamen, wilden overal aan meedoen. Velen hadden drugs gebruikt op hun zoektocht naar een echte ervaring en waren er aan gewend om radicale en waanzinnige dingen te doen. Velen hadden geen christelijke achtergrond, dus voor hen was wat Mitchell zei waar. Als ze eenmaal de smaak te pakken hadden van de Heilige Geest, waren ze verslaafd en wilden meer. Velen van hen hadden elk soort zonde en perversie bedreven, waardoor een „n-uur-lange toewijding op zondagmorgen hen nooit zou bevredigen. Ze wilden een Christendom net zo intens was als hun verleden en alleen een full-time toewijding was goed genoeg voor hen. Hieruit groeide een kerk met een uniek karakter.

LOFPRIJZING

Mitchell had het belang van lofprijzing benadrukt in elke kerk waar hij pastor was geweest. Hij geloofde dat het een sleutel was tot geestelijke bevrijding en ontplooiing, maar tot nu toe kon hij er alleen voor zorgen dat een paar mensen hun handen ophieven en een zachte iele aanbidding lieten horen. Deze jonge mensen waren grootgebracht op een rockconcert-dieet. Zij wisten dus hoe ze moesten loven en prijzen en toen ze deze lofprijzing tot God richtten, schudde het gebouw op zijn grondvesten. In feite moest hij zo af en toe preken dat ze niet te wild moesten prijzen, anders zou het met sommigen uit de hand gelopen zijn. Dit was geen harmonieuze mengeling van stemmen, maar een dynamische mannelijke explosie van aanbidding. Mitchell was een man en hij wilde dat lofprijzing vrijmoedig en krachtig was.

Bij voetbalwedstrijden juichen de mannen met volle overgave, maar in een kerk zijn ze opeens ingetogen als er gevraagd wordt God te prijzen. Ze zeggen dat ze "niet zo'n persoon" zijn, maar wat ze bedoelen is dat ze zichzelf niet willen vernederen voor God. Ze beseffen niet, dat wanneer een man zijn stem en handen opheft tot God, hij zijn leven op de juiste manier tot God richt.

MANNELIJKHEID

Een groot deel van het Christendom wordt onbewust gedomineerd door vrouwen. De grootste hoeveelheid bekeerden bestaat traditioneel uit vrouwen. Helaas heeft dit een evangelie gevormd dat zwaar vrouwelijk georiënteerd is. De liedjes worden een octaaf te hoog gezongen voor mannen, de lofprijzing is zacht en

suikerzoet, en de evangelieboodschap leunt naar onderwerping en het winnen van de verlorenen met liefde die niets kost. Mannen vinden dit vaak walgelijk en de meesten kunnen alleen met geweld deze suikerfabrieken ingesleept worden.

Toen de zeventiger jaren aanbraken voelden vele kerken de noodzaak om zelfs nog meer de nadruk op vrouwen te leggen.

De "vrouwen-bevrijdingsbeweging" was volop aan de gang, en vele kerken probeerden wanhopig om de in het evangelie duidelijke gedefinieerde mannelijke en vrouwelijke rollenpatronen te veranderen, zodat ze in deze tijd zouden passen.

Mitchell zag dit alles als een afschuwelijke fout. Hij was gered bij een vrouwelijke prediker en hij wist dat God vrouwen kon gebruiken als mannen geen gehoor gaven, maar hij had ook de problemen gezien in hun huizen en kerken. De bijbel was duidelijk en hij zou daaraan vasthouden. Vele vrouwen volgden Jezus, maar geen van deze werd gekozen om deel van het leiderschap van de kerk uit te maken. Niets in de bijbel wijst erop dat er vier vrouwen gered werden voor iedere man.

Het probleem was terug te voeren naar een "zonde-probleem". Toen de natie zich afgekeerd had van het Woord, leidde zijn natuurlijke rebellie het tot het overtreden van bijbelse bevelen. Mannen onttrokken zich aan hun verantwoordelijkheid om te leiden als een geestelijk priesterschap en te voorzien in de lichamelijke noden van het gezin. Vrouwen rebelleerden echter tegen het bijbelse gebod van onderwerping.

Mitchell zag onbijbelse tendensen in de kerk sluipen en durfde er tegen in te gaan. Veel feministen waren woedend, maar later kwamen ze terug om hem te bedanken voor het herstellen van hun vrouwelijkheid en voor de raad te stoppen met deze levensstijl die alleen maar tot frustratie leidde.

Mitchell is een echte man, en dit beïnvloedt alles wat hij doet als pastor. Het evangelie is voor hem: "Het Koninkrijk dat lijdt onder geweld en de geweldadigen nemen het met kracht in." Hij predikt met liefde, maar het is liefde die Jezus zowel met een zweep in de tempel toont, als spelend met kleine kinderen.

De Prescott-kerk leerde om liedjes te zingen op een mannelijke toonhoogte en de lofprijzing klinkt zo hard, dat het soms tegen de zachte gevoelens van sommigen ingaat. Toch was het een feit dat de kerk gevuld werd met mannen die gedijen op deze atmosfeer en merkten dat hun trotse ego's gebroken werden als ze God stonden te aanbidden op een volle mannelijke manier. Velen die vroeger tevreden waren met hun status als nietsnut, ontwikkelden nieuwe houdingen. Ze begonnen hun plaats in te nemen in de maatschappij, en verrassend genoeg bleken ze harde werkers te zijn. Ze werden echte leiders, gereedschap dat God eindelijk kon gebruiken.

GEBED

In niets verschilt de Prescott kerk meer van het grootste deel van het Christendom, dan in haar toewijding tot gebed. De kerkwereld houdt ervan om over de kracht van het gebed te praten, maar doet er niets mee. De meeste voorgangers bidden maar een paar minuten en voor de mensen in de gemeente is de tijd die aan deze geestelijke handeling besteed wordt bijna nihil. In Prescott ligt de prioriteit bij het bidden. Mitchell preekte en praktiseerde gebed gedurende zijn gehele bediening. Het leek iets te zijn wat zijn mensen van hem als pastor verwachtten, maar niet van zichzelf.

De jong bekeerden die in het "Potter's House" kwamen, wisten niet genoeg om te beseffen dat christenen niet baden. Als Larry Reed kwam voor opwekkingsdiensten, werden er bidstonden gepland voor de diensten begonnen. Velen kwamen en schudden het dak als ze God begonnen te smeken om te bewegen.

Ze baden op dezelfde urgente manier als dat ze loofden en prezen. Deze manier van gebed gaf hen een vrijmoedigheid. Als ze samen kwamen, smeekten ze God met luide stem om een aanraking. Dit was niet een zachte conversatie maar "een geluid als van vele wateren".

Jezus had gezegd niet in het openbaar te bidden, maar de kerkwereld zag over het hoofd dat Hij dit tegen de Farizeeërs zei die alleen baden voor de show. Ze maakten de fout om alle verbale groepsgebeden als verkeerd te beschouwen. De eerste kerk kwam echter dagelijks en vaak verscheidene malen per dag samen om te bidden, en men stond erom bekend gebouwen te doen schudden door hun vurigheid. Vandaag de dag tonen joden bij de klaagmuur ons het patroon, als ze van voor naar achter wiegend God smeken om te bewegen. Jezus scheidde Zich af en ging de wildernis in om te bidden. Waarom zou Hij dit doen als Hij in stilte Zijn gedachten op zou zenden tot God? Hoe konden Zijn gebeden in de bijbel genoteerd worden als ze niet uitgesproken werden? De bijbel geeft het commando: "Schreeuw tot God met de stem van triomf" en deze jonge mensen werden vrijgemaakt om juist dat te doen. Sommigen begonnen geknield, anderen heen en weer lopend te bidden. Wanneer God bewoog als antwoord op hun gebed, spoorde dit hen aan om nog meer te bidden. Sinds de opwekking met Reed wordt elke kerkdienst begonnen met een bidstond van een uur. In het begin was er een ochtendbidstond gepland om 10.30 uur. Later werd dit 7.00 uur, zodat meer mannen konden komen voor ze naar hun werk gingen. De kerk is letterlijk doordrenkt met gebed wanneer elke dag en soms twee keer per dag mensen komen en de hemel bombarderen. Verscheidene sprekers die kwamen om te bedienen, stopten geschokt als ze langs de bidstondkamer kwamen, bevangen door het gebrul van de heiligen. "Dit is de reden voor opwekking" zeggen ze, en ze hebben gedeeltelijk gelijk.

GEVEN

In een wereld die draait om geld, werkt voor geld, rooft, vecht, ontvoert en zelfs sterft voor geld, is het droevig dat de kerk soms te bang is om het zelfs maar te noemen. Te vaak hebben christenen geen probleem met het aanbidden van God maar er rijst iets gemeens op als hen gevraagd wordt hun geld te geven voor God. De gelijkenissen van Christus worden gedomineerd door dit thema en in het Oude Testament is er geen aanbidding of vergeving buiten de opoffering van het geven. Vanaf het bouwen van de tabernakel tot de vestiging van de Nieuw Testamentische kerk is het geven door God's mensen fundamenteel geweest voor elke beweging van God.

Amerika heeft een wereldse houding gekregen, niet alleen door God te ontkennen, maar ook door "nieuwe goden" te aanbidden, die eigenlijk alleen de oude goden van lust en mammon zijn.

Hun macht kan alleen verbroken worden door middel van een directe aanval op dit bolwerk.

Mitchell had een leven geleid van opofferend geven en hij had geen problemen met het houden van kollektes. Hij wist dat in een tijd die gedomineerd wordt door materialisme, er geen vrijheid in de kerk kon zijn zonder geven. Niemand zou geloven dat het Christendom echt was totdat men zag dat het de portefeuilles van mensen raakte.

Voor een groot gedeelte van de kerkwereld is er een omgekeerd systeem ontwikkeld dat prestige geeft aan de prediker die de meeste mensen heeft om de kerkbanken warm te houden. Omdat preken over geld vaak tot gevolg heeft dat mensen weglopen, is de voor de hand liggende oplossing dit deel van de aanbidding maar achterwege te laten. Mensen hebben geleerd geld te besteden aan leuke dingen, maar voor andere zaken blijft hun portefeuille gesloten.

Dus is het (Amerikaanse) Christendom vol mensen die God beroven om maar hun nieuwste speeltjes te kunnen kopen, terwijl hun voorgangers verhongeren in mooie gebouwen.

De Prescott-kerk werd niet gebouwd op aantallen, maar op discipelen. Mitchell had genoeg van het gegoochel met getallen en geloofde dat God hem getrouwe, toegewijde mensen zou brengen. Hoeveel er kwamen was voor hem lang niet zo belangrijk als de vraag hoevelen God gehoorzaamden.

Dit idee draaide niet op de Kerst- en Paasmenigte, maar bouwde een sterke, militante groep mensen die vrijgevig was op elk gebied van hun leven. Wayman wist dat mensen hun leven op het goede fundament moesten bouwen. Er wordt iets genezen in de gevallen natuur van de mens als hij geeft van het geld dat hij verdiend heeft door hard werken.

RADICALE EVANGELISATIE

Een ander kritiek punt is dat Gods volk openlijk moet spreken over zijn geloof in Jezus Christus. De meeste kerken zitten vol geheim-agenten. Mitchell maakte de nood om openlijk te spreken, duidelijk en gaf dan de mogelijkheden om dat te doen.

De zeventiger jaren waren tijden van waanzinnige kledingswijzen en levensstijlen en de jongeren hielden van elke evangelieboodschap die de stad in beweging zou brengen. Het Christendom begon de wereld in slaap te sussen in plaats van een licht voor de wereld te zijn. Paulus was de opwekking begonnen door onbeschaamd Christus te verkondigen. Het boek van Handelingen laat zich lezen als een tournee langs Romeinse strafinstellingen. Paulus maakte overal waar hij kwam moeilijkheden, maar hij kreeg de boodschap verspreid.

Prescott werd gekenmerkt door een toewijding om, gelegen of ongelegen, de boodschap van Christus te verkondigen. Het werd een wedstrijd nieuwe manieren te bedenken om het evangelie te verspreiden. De vierde juli (Onafhankelijkheidsdag in Amerika) werd een tijd voor films en straatprediking en de hele zaak bereikte op het hoogtepunt tijdens de jaarlijkse parade. De kerk deed altijd mee met een of andere wagen die een opgestane Redder verkondigde, temidden van bands, clowns en majorettes.

TOEWIJDING

Het unieke niveau van toewijding van de mensen was verbonden aan ditzelfde principe. In een goede kerk in Amerika, zal er op zondagavond ongeveer de helft van de mensen in de diensten verschijnen die er 's morgens waren en een kerk heeft geluk als de helft van de zondagavond-menigte verschijnt op de midweek-bidstond. Dit feit schijnt bijna zo betrouwbaar te zijn, als de wet van de zwaartekracht.

Toen Mitchell predikte en deze mensen opriep om allen uit te gaan, verzamelden deze jonge mensen zich en kwamen werkelijk. Ze hadden zes uur per dag doorgebracht voor de t.v. en velen gingen trouw verscheidene avonden per week naar hun stamcaf,; getrouwheid in de kerkgang leek alleen maar normaal. In feite wensten velen dat ze nog vaker konden gaan. Toen deze zelfde geest opgepikt werd door iedere nieuw bekeerde, veranderde dit de hele persoonlijkheid van de kerk. Niet alleen in Prescott, maar in honderden kerken bestaat nu de verwachting dat de opkomst per dienst niet veel verschilt.

Mitchell geloofde en predikte dat ieder persoon te belangrijk was voor het Koninkrijk om zijn leven te vergooien aan de wereld. Hij wist dat als ze zich niet toe zouden wijden tot God, ze verteerd zouden worden door iets anders. Je hoeft maar rond te kijken om te zien hoe joggen, body-building en video-spelletjes en vissen het leven van vele mannen domineert. Vrouwen zijn ook al niet immuun. Sommigen hebben genoeg planten in hun keuken om Tarzan op zijn gemak te laten voelen en anderen worden helemaal in beslag genomen door hun familie, mode hun carrières of occultisme. Mensen geven zich van nature aan iets over, terwijl ze werden gemaakt om in de eerste plaats hun trouw aan God te geven.

Mitchell geloofde dat de kerk de meest belangrijke organisatie op de planeet aarde was en dat het volk van God geen lege plicht vervulde, maar Gods werk deed door te komen. Hoe konden ze thuisblijven en naar de "Wonderful world of Disney" kijken, terwijl de Heer van de Schepping hen wilde ontmoeten? Deze mensen kregen hun bestemming en ze besloten er alles voor te doen.

Er waren vele kerken in Prescott die bijna niets vereisten en Mitchell voelde geen roeping om zich daarbij aan te sluiten, of om mee te spelen in hun religieuze spelletjes. Hij was er vast van overtuigd dat er ergens een kerk was die het evangelie verspreidde en hij was van plan om daar pastor te zijn. Hij maakte duidelijk en doet dat nog altijd, dat de deur naar twee kanten zwaait; als mensen het niet leuk vinden kunnen ze ergens anders heengaan.

WERKERS

Nergens werd er meer de nadruk opgelegd, dan op toewijding bij degenen die wilden leiden. Niemand tekende een contract om elke dienst te komen en er was geen mobiele eenheid die degenen die niet regelmatig kwamen, bedreigde. Wat verlangd werd, was dat iedereen met een positie van leiderschap een voorbeeld was. Hij had niet de intentie om een stelletje geestelijke primadonna's te ontwikkelen.

In de kerk ontwikkelt zich vaak een houding dat pasbekeerden toegewijd behoren te zijn, maar de "ouwe rotten" zijn sterker dus die kunnen het wel kalmer aan doen. In veel van christelijke groepen leiden mensen bijbelstudies, zingen ze, spelen ze in muziekgroepen en onderwijzen, en schieten toch te kort in hun toewijding om werkelijk samen te komen met Gods volk. Mitchell had gezien hoe dit een soort mensen maakten die vurig begonnen en dan werden als degenen om hen heen; dood, levenloze zielen die teruggleden in een religieuze vorm. Hij wist dat de invloedrijke kracht van het leven niet "leren" was, maar het stellen van een voorbeeld. Als een groep mensen zich als voorbeeld stelden, zouden degenen die na hen kwamen, worden zoals zij.

Hij wilde niets te maken hebben met een systeem dat slaperigheid voortbracht. Als iemand wilde leiden, moest hij dienen. De belangrijkste kwaliteit van leiderschap is: "voorbeeldschap". Het leven van een leider moet een toonbeeld zijn van het evangelie. Als ze wilden spelen in een groep, preken of een bijbelstudie leiden, hield dat in dat ze naar de kerk moesten komen en een consequent christenleven leiden. Getalenteerde jonge mannen en vrouwen werden vaak gefrustreerd als ze hun diensten kwamen aanbieden aan Mitchell. Hij lachte dan alleen maar en zei: "Leer getrouw te zijn." Als ze dat niet konden, was hun talent waardeloos. Al snel werd het een eer om aangewezen te worden als collecte-ophaler; een eer waarvoor gevochten werd.

Hieruit kwam een volk dat de prijs had afgewogen om deel van de kerk te zijn. Alleen al door samen te zijn, kregen ze sterke familiebanden en vanwege dit feit zou men niet overstappen op de nieuwste kerk in de stad of vernietigd worden als Satan aan zou vallen.

De zakenwereld verwacht dat de arbeiders naar het werk komen, als ze betaald willen worden. Het leger vereist trouw en gehoorzaamheid van de soldaten, clubs royeren leden die de regels overtreden en Jezus Christus heeft nooit een belofte van liefde van iemand geaccepteerd, tenzij het een radicale invloed op hun leven had.

Amerika werd zacht. Voor velen was het woord "werk" iets obsceens geworden. Vele jonge mensen deden hun best om niet te werken.

Mitchell daagde de jonge mannen en vrouwen uit om van hun baan hun bijbelschool te maken. God riep werkers naar het oogstveld.

Veel kerken bouwen in hun mensen de tendens om ervan af te komen door zo weinig mogelijk te doen. Veel kerken beantwoorden aan deze Amerikaanse stemming door een evangelie te maken dat net zo gemakkelijk is als instant pudding en diepvries diners. Predikers vertelden hun kudde: "God wil niet dat je een zenuwinzinking krijgt, dus doe het maar kalm aan." Terwijl sommige theologen en psychologen de nadruk legden op het gezin, persoonlijkheid, gezondheid en geluk, plaatste Mitchell de nadruk op Christus en Zijn lichaam van gelovigen. Het kwam tegemoet aan een diepe nood in hen die zochten naar een echt doel in hun leven. Gericht zijn op jezelf kan nooit echt geluk brengen, alleen de dood van je oude persoonlijkheid kan je werkelijk een doel geven.

HOOFDSTUK 8

LEIDERS

In de christelijke wereld verwacht men vaak leiderschap en management. Voor de Prescott kerk was niets belangrijker dan hun pastor. Hij was een leider. Veel kerken worden geleid door een comit, en huren mannen die getraind zijn om te volgen. Het is goed om een programma en een plan te hebben, maar dit kan

uit de hand lopen en kleindenkende Farizeeërs maken die zo opgaan in de details van een plan dat ze het doel van de kerk vergeten. Gods plan is om mannen met een visie te gebruiken. Als God een taak heeft, zoekt Hij naar een man. Ze mogen excentriek zijn in hun kleding en levensstijl, maar het zijn mannen die kunnen leiden.

Mitchell leidde omdat hij wist dat God hem geroepen had om te leiden. Hij had niet zomaar een baantje; hij vervulde een Goddelijke opdracht. De jonge mannen die hij uitstuurde om pastor te worden, werden gekenmerkt door dezelfde houding.

In het kiezen van mannen voor de bediening was Mitchell niet geïnteresseerd in technici. Taalvaardigheid was minder belangrijk voor hem, dan de gewilligheid om te geloven en te werken. Zijn gebed was dat God hem werkers voor de oogst zou geven.

Terwijl de kerkwereld de nadruk legde op intellect, uiterlijk en finesse, werd Prescott geleid met een visie. Het was niet een uitgewerkt plan, maar God openbaarde de visie aan een man. Mitchell voelde zich vaak nogal onzeker over de toekomst. Hij wist dat God aanwezig was en hij deed wat nodig was om de verdere aanwezigheid van God in de diensten mogelijk te maken. Verder ontwikkelde de kerk zich van dag tot dag. Velen die de Prescott-kerk zien zoals hij nu is, denken dat er een soort meesterplan was. Ze willen weten hoe men het aangepakt heeft. De waarheid is dat het groeide uit een proces van blind struikelen van Mitchells kant, maar dat er een Goddelijk plan aan ten grondslag lag.

Abraham verliet de zekerheid van de stad om in tenten te gaan wonen. De twaalf discipelen begrepen hun bestemming nooit helemaal tot ze er middenin zaten. Zelfs David had het moeilijk om te zien hoe hij de troon zou bereiken vanuit de grot, maar allen hoopten, vertrouwden en volgden. Ze behielden de onwankelbare overtuiging dat God hen leidde wanneer ze baden en uitgingen in het onbekende en niet in kaart gebrachte streken.

Zo ontwikkelden zich in de Prescott-kerk bedieningen van doorslaggevend belang. Iedere belangrijke bediening ontstond spontaan in de kerk wanneer God deelde met mensen. Mitchell had zijn interesse verloren voor kerkprogramma's die van de pastor vereisten dat hij er constant achteraan zat. Van geweldige ideeën gaan er dertien in een dozijn. Je kan twaalf willekeurige mensen nemen in Amerika en ze twee uur opsluiten in een kamer en er komen honderden ideeën uit hoe men Amerika kan bereiken. Problemen ontstaan er pas, wanneer je probeert iemand te vinden om die ideeën ten uitvoer te brengen.

Mitchell legde de nadruk op de basisbeginselen. Hij preekte en riep op tot opoffering en toewijding, en vuurde de mensen aan om zich op God te richten. God scheidde vervolgens diegenen af die Hij wilde gebruiken en vertelde hen wat Hij van hen verlangde.

ANDERS

Duidelijk werd dat God hier aan het werk was; ze bewogen in een richting waar anderen in de kerkwereld niet echt in geïnteresseerd waren. Jezus had gewaarschuwd dat degenen die de oude wijn geproefd hadden, niet geïnteresseerd zouden zijn in de minder zachte smaak van de nieuwe wijn. Twintig eeuwen later gaat dit nog steeds op.

Mitchell was in de Jesus People-beweging gestapt ver voordat het de rest van Arizona bereikte. Hier in een kleine stad van 13.000 mensen deed God nieuwe dingen. Het koffiehuis functioneerde al bijna een jaar in Prescott voordat zoiets de Phoenix vallei bereikte. Mitchell probeerde andere pastors geïnteresseerd te krijgen, maar ze zagen niets in het soort mensen dat aangetrokken werd. Als hij sprak over het idee om jonge mensen gered te krijgen, dachten andere pastors er alleen maar aan hoe weinig deze hippies in de collecte zouden gooien en dat geen van hen een scheermes had.

Een van de eerste evangelisatie-acties die de kerk ondernam, vond plaats bij Mitchells oude thuiskerk. Vijfenzeventig mensen overspoelden die dag Phoenix met folders, reclame makend voor een concert in de

kerk. Dit was het eerste gebruik van groepen die later "guerilla teams" genoemd werden; het zenden van een groep heiligen van kerken om steden wakker te schudden, werd een standaard activiteit bij het planten van kerken.

Die avond zat het gebouw stampvol. Ieder voorstelbaar type individu verscheen. Ze waren gekleed in alle kleuren van de regenboog. Krishna's, drugverslaafden en motorrijders met kettingen kwamen opdagen. Een waanzinnig figuur droeg een naakte loop van een pistool om zijn nek. Eden speelde en na afloop gaven tien jongeren gehoor aan de oproep. Hoewel „n van hen later de jeugdleider in die kerk werd, verwierp de Phoenix-kerk het idee totaal om ooit nog zoiets te doen. In plaats van de mogelijkheden, zagen ze alleen de problemen. Ze handelden precies zoals de tien verspieders die met Jozua en Kaleb mee gingen; ze vergaten al het goede wat God gedaan had en kwamen terug, hun verslag schreeuwend over de reuzen. Zoals het grootste deel van de kerkwereld prefereerden zij het om op zeker te spelen met het handjevol dat ze hadden in plaats van risico's te nemen, zelfs nadat God hen Zijn zegen had beloofd.

Ongeveer zes maanden later ging de band opnieuw voor een concert naar Phoenix. Een baptisten predikant die vervuld was met de Heilige Geest organiseerde een concert in Paradise Hills Church met Prescott's groep Eden. Toen Mitchell met de groep arriveerde, waren ze erg verbaasd dat er al 3500 mensen waren. Je kon zelfs niet in de buurt van het gebouw komen vanwege al die jongeren. Ze moesten blokken verder parkeren en hun instrumenten met zich mee dragen. De kerkwereld had zoiets nog nooit eerder gezien. Sommige paren bedreven openlijk de liefde op het gras, terwijl anderen dope rookten. Jongeren en auto's leken een eindeloze rij te vormen. Eden speelde zijn muziek en iedereen nam het in zich op. Een man van de Hollywood Gratis Krant deed drie oproepen gedurende die dag en jongeren stroomden iedere keer naar voren.

Mitchell kon zien dat datgene wat honderden in de Prescott kerk bracht, duizenden in een kerk in het reusachtige Phoenix dal had kunnen brengen, maar tegen de tijd dat de kerken eindelijk gehoor begonnen te geven was de grootste opwinding al voorbij.

Het conflict tussen wat God wilde doen en dat wat de kerkwereld deed, kwam het meest tot uiting op het kerkkamp. Toen Mitchell zijn wilde "bemanning" inlaadde en meenam voor een kerkkamp was het een ramp. De meeste jongeren daar kwamen uit christelijke gezinnen en Mitchells troepen kwamen rechtstreeks van de straat. Het was net alsof je probeerde een leuke sociale avond tussen de Ku Klux Klan (blanke rassenhaters) en de Black Panthers (zwarte rassenhaters) te organiseren.

Tot hun verbazing troffen de Prescott-jongeren meer zondaren op het kerkkamp, dan thuis in het park. Deze jongeren konden hun ouders voor de gek houden, maar niet deze pas bekeerden met wijsheid van de straat. Het was hen duidelijk dat deze jongeren niet in de bossen verdwenen om te bidden en de bijbel te bestuderen, maar dat ze gekomen waren om een meisje op te pikken en weg te sluipen en dope te roken.

Op de een of andere manier was Hank Houghton aangewezen als raadsman en hij terroriseerde deze religieuze zondaren. Als hij jongens in zijn groep betrapte op roken, dreigde hij hun armen te breken als ze het weer zouden proberen. Deze arme jongeren hadden nog nooit iemand ontmoet die gestudeerd had op de "Johannes de Doper school voor Kerk Discipline en Heiligheid".

De lui uit het "Potters House" kwamen om zaken te doen met God, maar ze vonden een religieus instituut dat alleen uitgerust was voor het spelen van spelletjes. Het droevigste van dit alles was dat zij degenen waren die vanwege hun lange haren nagewezen werden. Niemand geloofde dat ze echt christenen waren. De kerkwereld zocht naar een bepaald uiterlijk. Hun nauwe definitie van wat acceptabel was, was niet flexibel genoeg om de nieuwe bewegingen van God te kunnen volgen. Het resultaat was dat een groot deel van de kerkwereld bleef steken in een poging de mensen aan te trekken met de muziek van een "gospel kwartet", terwijl de wereld bewoog op een sterker ritme.

Het was niet altijd gemakkelijk om mee te doen met datgene wat er gebeurde of om veel hoop te zien in degenen die binnenkwamen. Zij waren niet precies de mensen waar de kerkwereld naar zocht om hun gemeente te vergroten. Veel van deze jonge mensen hadden wat bizarre en a-sociale gewoontes opgepikt. Sommigen hadden hun verstand verpest met drugs en konden amper een conversatie volgen, maar wanneer

ze hun leven gingen afstemmen op de bijbel was het fascinerende resultaat dat ze jongeren bleken te zijn waar elke pastor van droomt. Ze begonnen al gauw het uiterlijk en de gewoontes over te nemen die de kerk verwachtte. Maar er was evenwel een vergevend hart voor nodig om ze door dit proces van verandering te brengen.

HAROLD WARNER

Harold Warner was hier een goed voorbeeld van. Hij was opgegroeid in Massachusetts in een welgesteld gezin, maar in de zomer voor hij gered was, raakte hij verslaafd aan heroïne. Maanden was hij bezig om high te worden, waarna hij de schokkende en pijnlijke gevolgen van het afkicken meemaakte. In die tijd kwam hij in Prescott aan, op zijn jacht naar een kosmische toekomstvisie. Na een paar dagen merkte hij dat zijn ogen geel werden. Het ziekenhuis vertelde hem dat hij geelzucht had en stopte hem tien dagen in isolatie. Nadat hij uit het ziekenhuis kwam, ging hij naar een plaats waar een paar van de meest verstokte verslaafden van de stad rond hingen. Hij bleef bij hen en overtrad alle orders van de doktoren.

Op 15 November 1970 speelde Eden in de "Armory". Harold had gehoord hoe een paar van de meest gebonden junkies van de stad gered waren en hij wilde Eden horen spelen. Hij zag eruit als een goede hippie met haar dat over zijn rug naar beneden hing en een strakke rode broek die eruit zag alsof hij over hem gegoten was. Die avond was de eerste keer in zijn leven dat hij het evangelie hoorde. Het woord "gered" klonk net zo buitenlands voor hem als iets dat in Swahili gesproken werd, maar de uitdrukking raakte hem. Wat hem nog meer raakte, was een jong meisje dat hij die avond ontmoette. Hij dacht: "Als dit is hoe Christenen zijn, moet ik denk ik nog eens wat vaker een kijkje nemen."

Hij ging naar de zondagavonddienst en hoewel hij zich niets kon herinneren van wat er gezegd werd, drong het genoeg tot hem door om hem naar voren te laten gaan en voor vergeving te bidden. Toen hij terugkwam naar zijn stoel huilde en omhelsde iedereen hem en vertelden hem hoe gelukkig ze waren. Hij was er niet zeker van waarom ze dit deden. Hij wist niet eens zeker wat hij gedaan had. Hij had geen overweldigende ervaring gehad en had zelfs niet genoeg theologische kennis om Joh.3:16 aan te halen. In feite voelde hij zich niet echt anders, maar de tijd zou bewijzen dat het echt was.

Diezelfde avond hielden ze een doopdienst en Harold werd gevraagd of hij gedoopt wilde worden. Hij had geen droge kleren meegenomen maar zei dat hij wel naakt wilde gaan als zij het niet erg vonden. Ze wezen zijn aanbod af en vonden iets wat hij aan kon trekken en Warner begon het christenleven. Hij herinnert zich bijna niets van het eerste jaar, omdat zijn denkwereld zo aangetast was door het gebruik van drugs. Het was moeilijk om grote mogelijkheden in hem te zien. Zuster Burgess, een tachtig jaar oude dame, nam deze ex-drugsverslaafde in huis en behandelde hem als een zoon. In die tijd was hij bijzonder getalenteerd in het overdrijven van de waarheid. Hij besteedde een groot deel van zijn tijd aan het vertellen over zijn duistere verleden tegen iedereen die luisteren wilde. De eerste herinnering die hij had over een gesprek met pastor Mitchell was van de bijbelstudie bij de Paysons thuis. Mitchell luisterde terwijl hij zijn conversatie kruide met halve waarheden. Het was niet zo zeer dat hij wilde liegen; hij had in het verleden zo vaak gelogen dat hij niet meer zeker wist wat de waarheid was. Een van zijn meest kritieke tests kwam toen hij zich realiseerde dat het meisje waar hij voor naar de kerk gekomen was er niet in geïnteresseerd was om zijn christelijke vriendin te worden. Hij was zijn hele leven weggelopen. In het jaar voordat hij gered werd wisten zijn ouders niet eens waar hij was. Nu sprak de geest die riep: "Weg wezen" weer tot hem. Hij begon te vragen of er ook goede kerken in Massachusetts waren. Het was een van de meest kritieke beslissingen in zijn leven. Hij koos ervoor om te blijven. Hij kreeg een van de eerste banen van zijn leven als houthakker. Het was een droevige grap om te zien hoe deze jongen die nog nooit een dag in zijn leven gewerkt had probeerde de houthakker te spelen. Het kostte hem drie dagen om ontslagen te worden.

Hij besloot toen dat het tijd werd om zijn haar te laten knippen. Hij ging naar de kapperszaak van Jones en zag de feiten onder ogen. Joe Jones hield ervan om deze lange bruine lokken te knippen en hij knipte ze af tot een gangbare lengte om werk te krijgen. Tot die tijd was Harold in niets erg succesvol geweest, laat staan in werk. Onder de invloed van zijn redding kwam er een merkbare verandering.

Hij kreeg een doel in zijn leven. Dit bleek in de eerste plaats uit zijn verlangen om te getuigen. Er bleef hem niet veel bij van wat er het eerste jaar gebeurde, maar hij herinnerde zich goeds welke emoties er door

hem heengingen, wanneer Mitchell over wereldevangelisatie preekte. Iets riep diep binnenin hem om bevrediging. Als hij op de eerste rij zat tijdens een van die preken was het alsof zijn hart eruit getrokken werd. Een bewogenheid voor zielen en een verlangen om hen te bereiken begon hem te verteren. Hij werd aangeraakt door de prediking als nooit tevoren.

Hij kreeg uiteindelijk een baan als vleessnijder in een supermarkt. Vele klanten dachten dat hij van Mexicaanse afkomst was, want ze hoorden hem de hele tijd zingen in een vreemde taal. Ze wisten niet dat het een taal was die alleen de engelen verstaan konden. Boven die lappen vlees begon er een gevecht om zielen.

De zaak was van Mormonen die niet erg blij waren met het feit dat hun winkel een kanaal werd om zielen in een Pinksterkerk te krijgen. Hij beloofde op te houden met getuigen en getuigde toen nog wat meer. Zijn Oostkust agressiviteit drukte door deuren die niet altijd open waren. Hij toonde dit talent aan Mitchell. Verlegenheid was nooit „n van Warners sterke punten en hij maakte zichzelf een regelmatige verschijning in Mitchells huis aan Audrey Lane. Door constant in contact te zijn met pastor Mitchells geduld en zorg, begon er een dramatische verandering plaats te vinden. Meer en meer werd Harold een man die er uit sprong. Hij had een verlangen gekregen dat anderen om hem heen verbaasde. Hij besloot dat hij zijn leven voor 100% wilde geven en deed dat ook.

Hij leerde in het koffiehuis te preken als een papegaai van Mitchell. Hun stemmen en manier van overbrenging zijn zelfs nu nog bijna niet uit elkaar te houden op tape. Hij zocht naar elke mogelijkheid om te getuigen. Op een dag toen hij vlees stond te snijden, kwam het idee in hem op om een column in de plaatselijke krant te schrijven. Hij ging na zijn werk rechtstreeks naar Mitchells huis. Hij was opgewonden toen hij Mitchell vertelde over zijn idee om getuigenissen in de krant te zetten over levens die veranderd waren.

Dit waren de dingen waar Mitchell naar zocht. Niet plannen die hij gemaakt had, maar ideeën die blijkbaar afkomstig waren van de Heilige Geest. Hij bemoedigde Harold en gaf zelfs een suggestie voor het opschrift: "Metamorfose" en een nieuwe bediening werd geboren die een indruk maakte op de kleine berggemeenschap. Zo kreeg deze jonge man een bediening en een waardigheid, waarmee God het doel voor zijn leven begon te ontvouwen. Toen Harold verloofd was met Mona weigerde hij haar te kussen tot de avond voor hun trouwen. Hij was een man geworden die absoluut geen verlangen had om zijn bestemming op het spel te zetten.

Deze jonge man die op weg geweest was naar zelfvernietiging of de gevangenis, was veranderd in een van de meest geweldige predikers van het Zuidwesten. Hij ging uit om een kerk te pionieren die in tien jaar uitgroeide tot honderden mensen en die twintig kerken geplant heeft. Alleen een oog van geloof en een vergevend hart hadden dit in deze opdringerige jonge opschepper die hij was toen hij in de kerk kwam, kunnen zien.

HOOFDSTUK 9

GOD DE ARCHITEKT

De bijbel is de geschiedenis van God die mensen boven zichzelf uit tilt, van de opbouw van Zijn kerk en van het leiden van mannen over wegen waar ze vaak niet langs wilden. De tabernakel was alleen gebouwd met goddelijke hulp en leiding, en David werd niet door de mensen als koning gekozen. De Nieuw Testamentische-kerk zou Paulus nooit als leider gekozen hebben, noch verdrukking gekozen hebben als het beste middel voor groei.

De Prescott-kerk leerde mee te bewegen met wat God deed. De muziekgroep had een krachtige reactie veroorzaakt. Het was op een natuurlijke wijze gegroeid als resultaat van de last op verscheidene jonge mannen. Pastor Mitchell gebruikte niet de typische nazorg programma's, kampen, clubs en goede doelen of zondagscholen die zo ingewikkeld waren dat je een doctoraat in kindologie nodig had om ze te leiden. Hij had alleen een kerk. Hij preekte en vertrouwde erop dat God zou spreken tot hen die Hij wilde gebruiken.

God begon verlangens te plaatsen in de harten van jonge mannen die hen naar Zijn doel zouden leiden. Hij sloot sommige deuren en opende andere. Veel dingen die gebeurden in de begin dagen van de opwekking in Prescott leken onbelangrijk, maar bleken later van vitaal belang te zijn.

Toen de kerk begon te experimenteren en pastor Mitchell mensen vrijliet, ontstonden er nieuwe concepten. Sommige ideeën waren goed en worden nog steeds gebruikt, andere zijn in het niets verdwenen.

Jack Harris had Jim Terry gered gekregen en die twee werden goede vrienden. Op een dag na het werk toen Jack gitaar speelde, vloog de voordeur open en rolde een lichaam naar binnen. Het was Ben Terry, de broer van Jim. Terwijl hij zichzelf van de grond oprapte, stormde Jim naar binnen en riep: "Jij gaat luisteren naar wat deze kerel je te vertellen heeft!" Jack begon te getuigen en Ben luisterde. Later vertelde Ben zijn neef wat er gebeurd was en vroeg Harris of hij wilde komen naar zijn huis om zijn getuigenis te vertellen aan wat lui die hij kende.

Jack zei: "Natuurlijk!" en hij vond daar toen twintig jongelui die naar hem wilden luisteren. Hij bracht wat rock LP's mee van Jimi Hendrix, King Crimson, The Doors en anderen die hij op kritieke punten gemarkeerd had. Hij draaide stukken van die LP's en toonde wat de moderne generatie geloofde en vertelde dat hij dat tot voor kort ook geloofd had. Daarna gaf hij zijn getuigenis en deed hij een oproep tot bekering. Vijf mensen werden die avond gered.

Als een natuurlijk uitvloeisel van die ervaring begonnen mensen samen te komen om het Woord te delen en vriendschappen te sluiten. Dit leidde tot de invoering van huisbijbelstudies. Deze bijbelstudies werden evangelisatiepunten in verschillende gebieden in de Prescott-Vallei. Zij die kwamen, vertoonden films en hielden huissamenkomsten om mensen in hun wijk te bereiken. Het werd een geweldig gereedschap voor de ontwikkeling van leiders en evangelisatie. Dit alles kwam niet voort uit geprogrammeerde structuren of een boek, maar het ontwikkelde zich gewoon op natuurlijke wijze om tegemoet te komen aan de noden van de mensen.

PREDIKERS

Het hele concept voor het opleiden van predikers volgde ditzelfde patroon. Er werd niets gezegd over preken, toch was er in de harten van deze mannen een verlangen om te zijn zoals Mitchell. Er groeide iets in hen dat er voor zorgde dat ze het evangelie wilden brengen zoals hij dat deed. Zij zagen zijn vitaliteit en verlangden er net zo vurig naar, als ze hadden verlangd naar drugs en rock and roll. Mitchell maakte duidelijk dat het niet een resultaat was van zijn erfelijkheid, maar dat zijn kracht van God was en dat ook zij, als zij God zochten, een bepaalde autoriteit en doel konden krijgen. Sommigen zochten ernaar en begonnen het uiteindelijk te vinden.

Mitchell begon geen "Wayman Universiteit". Er waren geen speciale avondschool bijbelklassen. Die zouden de concepten die hij had omtrent de kerk alleen maar geweld aangedaan hebben. Hij geloofde niet in een speciale klasse van christenen die mystieke bezittingen had die vergeving konden brengen. Voor pastor Mitchell was iedere gelovige belangrijk en had iedereen tijd en training nodig. De kerk werd de bijbelschool. Hij preekte preken die elk lid uitdaagde om zijn uiterste best te doen. Deze preken joegen de niet-toegewijden weg, maar voedden de hongerige harten die luisterden.

Er was geen speciaal programma; hij stelde alleen zijn leven beschikbaar. Hij geloofde in het "radikale" concept van het zijn van een voorbeeld. Terwijl velen zeiden: "Kijk niet naar mij, kijk naar Jezus" zag hij dit als uitvlucht om niet echt het christelijke leven te hoeven leven. Paulus had gezegd: "Kijk naar mij, imiteer mij", niet om ze van Christus weg te halen maar om Christus bereikbaar te maken voor mensen van zijn generatie. Mitchell leefde zijn leven als een voorbeeld en schaamde zich niet om deze jonge mannen te laten doen wat hij deed.

Hij deed meer dan hij moest doen om hen te helpen die geholpen wilden worden. Hij stopte bij mensen thuis, nam de mannen mee voor een lunch en onder het genot van een paar hamburgers lachten ze en bespraken ze de toekomst.

Het was waarschijnlijk de belangrijkste beslissing voor hem om vertrouwen te stellen in deze jonge mannen. Vanaf het begin zorgde hij voor wat er in de kerk zelf gebeurde en liet andere mannen om hem heen de evangelisatie-activiteiten rond de stad organiseren. Hij had het veel beter kunnen doen dan elk van deze onervaren, jonge bedieners, maar hij kon nooit de kerk ontwikkelen door de dictator te spelen en de touwtjes te strak in handen te houden. Hierdoor deden jonge mannen praktische ervaring op in het verspreiden van het evangelie en ze voelden dat God hen riep om dit tot een totale levensstijl te maken.

Na evangelisatie was het alleen maar logisch dat de conversatie zou gaan over de praktische zijde van de taak om de stad te bereiken. Deze discussies kwamen niet uit droge tekstboeken, maar uit de observatie van de realiteiten van hun levens. Dit was Jezus' methode, het demonstreren en uitleggen, beantwoorden van vragen die rezen als een natuurlijke uitvloeisel van de bediening.

Mitchell gaf de leiding van de kerk niet over aan de gemeente. Hij liet nooit enige twijfel over bestaan dat God hem daar geplaatst had om te leiden en niet om geleid te worden. Als discipelen verantwoordelijkheden kregen, maakte hij duidelijk dat ze hun best moesten doen. Hij gooide echte verantwoordelijkheid op hun zwakke schouders en zorgde ervoor dat ze de last droegen. Als ze faalden hielp hij ze, maar hij nam een pond van het "vlees" ter compensatie als hun falen te wijten was aan het spelen van spelletjes met God.

De band vergat nooit de avond dat ze in een gewone dienst moesten spelen en het geweldige idee kregen om te gaan bidden voor ze begonnen. Ze renden naar Mitchell en vroegen hem om met hen mee te doen in dit heilige moment en hij schokte hun jonge denkwerelden toen hij opmerkte: "Als je nog niet gebeden hebt, is het nu al te laat." In het begin schokte het hen en maakte hen zelfs boos, maar ze realiseerden zich al snel dat het gewicht van de verantwoording alleen op hen rustte.

Alhoewel pastor Mitchell soms explosief kon zijn, wisten de mensen die net gecorrigeerd werden dat ze tien keer zoveel op hun kop hadden moeten krijgen, dan ze eigenlijk gekregen hadden.

Pastor Mitchell moest wel een vergevend hart hebben. Het is moeilijk te begrijpen hoe Christus de jonge Jacobus en Johannes kon verdragen die bekend stonden onder de bijnaam: "Zonen van de donder". Wie weet wat voor innerlijke reserves van genade hij moest aanbreken om te delen met vrouwen met een immoreel verleden en met extremistische discipelen. Hij deed het en als Jezus het kon, dan kon Mitchell het ook. Hij moest veel door de vingers zien om vertrouwen te brengen in deze vaten van klei. Ze waren jonge opstandige snotneuzen, net uit de plaatselijke gevangenis ontslagen en anderen met door drugs verwonde emoties die hen in een heel korte tijd van de hoogten van extase tot de diepten van melancholie konden brengen. Maar Mitchell was ook verworpen geweest. Hij wist hoe hij hen een begrip van waarde en bestemming kon geven.

Aan het eind van de koffiehuisavond werd er altijd een oproep gedaan. Vaak leunde pastor Mitchell over naar een jonge man en vertelde hem die avond te "delen". Er werd niets gezegd over preken, maar dat is wat ze deden. Hoewel er helemaal geen plan was om pastors te ontwikkelen, begon het duidelijk te worden dat dat juist hetgeen was wat God deed.

In het begin volgde Mitchell het patroon van de kerkgenootschappen. Niet lang nadat de kerk in beweging kwam, toonden twee mannen een verlangen om naar een bijbelschool te gaan. Mitchell liet ze gaan met zijn zegen. In de lente vakantie kwamen die twee die in vuur en vlam voor God waren vertrokken, geïnfecteerd met de "instituut ziekte" terug. Het vuur was gedoofd en hun harten waren koud. Als een afschuwelijke herinnering zag hij zijn eigen strijd op school. Hij had geen idee wat hij moest doen, maar hij wist dat school niet de oplossing was.

GOSPELSTERREN

De kerk was begonnen in het zelfde oude wel bekende spoor waar anderen in de Jesus People-beweging in liepen, maar na verloop van tijd merkten ze dat God hen leidde op een meer en meer unieke koers. Precies zoals de weg naar scholing doodlopend bleek te zijn, waren ook de wegen die leidden naar Gospelsterren en diepere waarheden doodlopend.

De Jesus People-beweging vond veel van zijn kracht en leven in moderne muziek. De generatie van de zeventiger jaren was geschapen om te reageren op gitaren en drums, en voor „n keer was het evangelie niet tien jaar achter op zijn tijd. Jongeren die de naam van Jezus en de kerk haatten, begonnen zich te openen als bloemen in de lente toen muzikanten dezelfde angsten en pijnen bleken te hebben en meedeelden op een manier die hen aansprak. Het was geen boodschap van haat, vernietiging en immoraliteit zoals ze op populaire radioprogramma's hoorden, maar een antwoord dat hoop gaf en sprak over een Jezus die levend en modern was. In het begin werden deze artiesten alleen gemotiveerd door het oprechte verlangen om hun vreugde te uiten en te getuigen in een eigentijdse stijl, maar na een tijdje werden ze commercieel gericht.

Gospelgroepen maakten platen en tournees. Iets dat simpel begonnen was, werd al snel heel complex. Vlak voor hun bekering stond de groep Eden op het punt een LP te maken bij Elektra Records en ze waren net zo goed of nog beter dan welke groep dan ook op het gebied van de gospelmuziek. Terwijl ze in de weekenden christelijke concerten gaven en aan evangelisatie-activiteiten meededen, werd het duidelijk dat ze heel populair konden worden. Er zat leven in hun muziek. De teksten waren eenvoudig en toch lieten ze de oppervlakkigheid zien van het leven in zonden. Jongeren werden gegrepen door bliksemsnelle gitaarsolo's die het hart grepen van elke rock en roll-junkie die het hoorde.

Don Matison was uit Los Angeles gekomen en had hen gehoord. Zijn opwinding over de band was besmettelijk. Hij organiseerde een tournee door het hele land. Dit was de grote tijd. Het leek een geweldige kans. Mitchell stond achter de groep en verkocht zijn auto om een bestelwagen voor hen te kopen waar ze in konden reizen.

De gospelfans hielden van het begin af aan van de jongens. Hun hardrock ritme was in die tijd uniek in de gospelmuziek. Het creëerde een krachtige ondergrond voor de boodschap die nadien gepreekt werd. Bij een concert in Illinois zagen ze zelfs een wonder. Er was een meisje in een rolstoel bij het concert en na het slotakkoord vroeg ze om een LP. Iemand in de band zei langs zijn neus weg: "In de naam van Jezus kom uit die rolstoel en haal die LP op." Iedereen was met stomheid geslagen toen ze door geloof opstond en naar voren ging om haar LP op te eisen.

Het enige probleem was dat terwijl de mensen juichten er iets onreins tussen de leden van de band oprees. Trots en verdeeldheid ontstonden. Deze christenen hadden het constante contact met een echte kerk nodig om hun geestelijk evenwicht te bewaren. Ze wisten dat ze een fout gemaakt hadden door Prescott te verlaten. Ze kwamen terug en merkten dat het koffiehuis verder hinkte zonder hen.

Mitchell nam een belangrijke beslissing. Hij nam de groep apart en daagde hen uit om toewijding tot de kerk te maken. Hij vroeg hen of ze hun dromen van roem op wilden geven en hun muziek wilden gebruiken als dienaren. Vanaf dat punt zouden er geen LP's of groot geld meer zijn voor de concerten. Deze mannen namen het kwaliteits besluit om zich te vestigen en onder de discipline te komen die ze nodig hadden. Prescott werd hun oogstveld en God gaf hun daaruit een solide fundering voor Zijn werk.

ILLINOIS

Ron Jones leidde het wekelijkse koffiehuis. Twee keer op vrijdag- en zaterdagavonden stond hij nadat de groep had gespeeld op om het net voor zielen uit te werpen, en hij ving altijd. Terwijl de vlammen van opwekking aangewakkerd werden, kreeg hij zelf het verlangen uit te gaan om hetzelfde te zien gebeuren in zijn eigen bediening. Jones had een rusteloze natuur en Mitchell wist niet wat hij met hem moest doen. Hij ging naar Mitchell en vertelde dat hij zich geroepen voelde om evangelist te worden. Pastor Mitchell voelde zich er niet echt goed over, maar omdat hij geen verlangen had om Ron te domineren liet hij hem gaan.

Jones preekte een woensdagavonddienst, ontving liefdegaven en vertrok met zijn familie. Met een pick-up truck en een aanhanger begonnen ze te reizen van opwekkingsdienst naar opwekkingsdienst. De eerste kerken hadden maar weinig te bieden. De kerken die hem lieten preken overleefden zelf maar nauwelijks en hij kreeg net genoeg benzinegeld om de volgende stad te halen en een paar blikken eten om onder de autostoel te zetten. God verscheen echter in de diensten en ze werden gevuld met energie en hoop.

Jones en zijn gezin reisden ongeveer zes maanden lang op deze manier. Toen kwamen ze in Creal Springs, Illinois. De Assembly of God-kerk had een pastor nodig. Het was een stad die maar een stipje was op de wegenkaart van Illinois, met een bevolking van 900 (inclusief katten en honden), maar Marie verwachtte haar tweede kind en ze dachten dat deze stad net zo goed was als elke andere om een paar maanden tot na de bevalling te stoppen. Jones begon te preken. Zijn verblijf in Prescott had hem laten zien wat God kon doen. Hij had het vuur van God geraakt en nam er een vonk van mee in zijn hart. Hier was de kracht van mededeelzaamheid. Aardappelen brengen aardappelen voort en dode kerken brengen een gesmoord evangelie voort, maar opwekking brengt opwekking voort. Nadat hij echte opwekking gezien had, zou Jones nooit tevreden zijn met minder. Hij wist wat God kon doen en was niet gewillig om een "gewone kerk" te hebben. Hij begon wanhopig te bidden voor een beweging van God en het duurde maar een paar weken voor er een geweldige opwekking uitbrak in dat kleine stadje. Mensen werden in zo'n tempo en regelmaat gered dat Jones op het laatst in de kerk sliep om beschikbaar te zijn voor zondaren die midden in de nacht kwamen smeken of er met hen gebeden kon worden. Er gebeurde geweldige dingen. Hij had bewogenheid voor een oude gokker die in het hele gebied berucht was en hij dacht dat als deze man kon veranderen, dat dan iedereen zou kunnen veranderen. De overtuiging lag zo zwaar op Jones dat hij op een zondagmorgen niet in de mogelijkheid was om naar de kerk te gaan toen hij pleitte voor de ziel van deze man. Toen de man aan de andere kant van de stad aan het kaarten was, liep hij plotseling bij zijn vrienden weg en ging naar het huis van Dion Thompson (een ouderling van de kerk) en smeekte: "Ik moet gered worden." Die twee gingen naar buiten de velden in waar de gokker gebroken zijn zonden beleed.

Het verhaal over de opwekking verspreid zich als een lopend vuurtje. Een Baptisten-prediker hoorde ervan en werd zo kwaad dat hij die zondag preekte tegen het spreken in tongen. Hij kwam thuis na de dienst en zat ongemakkelijk in zijn luie stoel. Terwijl hij naar zijn vrouw keek zei hij: "Ik geloof dat ik gezondigd heb tegen de Heilige Geest vanavond."

De volgende morgen was het ongemakkelijke gevoel alleen maar erger geworden en hij haalde een bevriende prediker om met hem naar de kerk te gaan en te bidden. Hij zat geknield ongeveer in het midden van de achterste helft van het heiligdom toen de Heilige Geest die plaats begon te vullen. Hij wist niet wat hij moest doen of wat het was wat hij voelde. E,n gedachte kwam in hem op: "Ren naar voren!" Hij duwde de klapstoelen omver. Rennend voor zijn leven dook hij naar de voorkant van de kerk en als een honkballer die een honk steelt, dook hij neer sprekend in tongen. De bevriende prediker was helemaal ondersteboven. Zoiets had hij nog nooit gezien. Hij rende naar zijn vriend die voor zich uit zat te babbelen op een manier die hem als onzin in de oren klonk. Het ene moment lachte hij en het volgende moment was hij in tranen. De andere pastor deed het enige wat hij kon bedenken. Hij greep een glas water en gooide het zijn vriend in zijn gezicht. De man merkte het helemaal niet, want hij was te glorieus gedoopt in de Heilige Geest om een beetje water op te merken.

De Creal Springs-kerk bruisde van het leven. Een van de meisjes die gered waren, was getrouwd met een van de beruchtste motordrivers van de stad. Jones had Connie Campbell beloofd dat hij zou komen om tegen haar man Joe te getuigen. Hij kwam doodsbang bij hun huis aan. Joe's Harley stond buiten, intimiderend naast de deur geparkeerd. Hij wist dat Campbell onberekenbaar was en alleen maar wilder was geworden sinds zijn vrouw gered was. Dag en nacht feestend, begon hij zelfs een pistool te dragen. Er werd gezegd dat hij kwaad was dat zijn vrouw christen was geworden. Jones ging het huis in en merkte dat hij om half twee 's middags na een nacht van losbandigheid nog steeds sliep. Jones wilde weer vertrekken, maar Connie smeekte hem om te blijven tot Joe wakker werd. Toen hij ontwaakte uit zijn dronkemans-roes was hij geen erg ontvankelijk publiek, maar vlak voor Jones vertrok vroeg hij Campbell of hij het goed vond dat hij voor hem bad.

Joe dacht dat het geen kwaad kon als deze magere prediker in de kerk voor hem zou bidden, dus zei hij: "Ga je gang maar."

Jones schokte zowel Joe als zichzelf toen hij op zijn knieën viel en de hemel begon aan te roepen smekend: "God laat deze zondaar gered worden en van zijn vrouw gaan houden!" Campbell was verwonderd. Hij kon het beeld niet vergeten van die prediker die voor hem neerknielde en zijn naam uitriep voor God. Voor hij het wist, had hij Jones beloofd dat hij naar de kerk zou komen.

Hij kwam verscheidene keren naar de diensten en voelde iedere keer dat er iets was dat hij nodig had, maar hij was er niet zeker van wat hij moest doen. Hij had het gevoel dat Jones wilde dat hij iets deed, maar Campbell was zo onwetend wat betreft het evangelie dat hij niet wist wat er bedoeld werd als hij de gemeente vroeg: "Wie wil er gered worden?"

Campbell ging naar een opwekkingsdienst die Jones preekte voor Art Goddard in het nabij gelegen kleine stadje Tams. Toen Ron de oproep, deed ging Art naar achteren en sleepte Joe bijna naar voren waar hij er op stond dat hij bad.

Joe zat de volgende morgen thuis zich af te vragen of er echt iets gebeurd was, toen er wat oude vrienden van hem langs kwamen. Ze zeiden: "We hoorden dat jij christen bent geworden. Is dat waar?" Hij had een minuut nodig voor hij antwoordde: "Ik denk het wel". Toen de woorden uit zijn mond kwamen, raakte de kracht van God hem. Hoe meer hij sprak, des te opgewondener hij werd. Toen zijn vrienden tenslotte vertrokken, voelde hij dat hij de stad in moest gaan om het iedereen te vertellen. Hij ging van gebouw tot gebouw en vertelde de wereld wat Jezus voor hen kon doen. Hij dacht dat hij maar een uur bezig was geweest tot hij merkte dat de zon al begon te zakken en hij zich realiseerde dat hij de hele dag gepreekt had.

Drie dagen later werd Joe in de kerk van Ron al vervuld met de Heilige Geest. De hele kerk zat in stilte te wachten tot God zou gaan spreken. Joe was voor in de kerk aan het bidden, toen hij plotseling een wind voelde. Hij vroeg zich af wie er een ventilator in de kerk had gebracht en keek rond, maar hij zag niets. Toen hij zich om draaide, om weer verder te bidden begon de wind harder te blazen. Iedereen wachtte tot „n van de "ouwe rotten" een profetie zou uitspreken. Plotseling schoot Joe's hoofd achterover en hij riep uit: "Kom uit van de doden naar de levenden." Jones was ontroerd dat God een van de pas bekeerden had gebruikt. Hij was zo opgewonden dat hij over het podium sprong en rond het gebouw rende en over een kerkbank sprong toen hij naar voren terugkwam.

REBELLIE

De oude heiligen begonnen tegen Jones in opstand te komen, zoals ze dat ook tegen Mitchell hadden gedaan. Sommigen waren kwaad op de opwekking, omdat ze vonden dat er teveel nieuwe mensen binnen kwamen.

Jones nam Joe's profetie als een bevestiging van Gods zegenende hand. Hij had net als Mitchell gevoel voor opwekking, maar hij had ook de gave om de ontoegewijden aan te sporen. Het breekpunt kwam toen hij Larry Reed liet komen om te preken. Dat kleine stadje in het midwesten had nog nooit iemand gezien of zelfs van iemand gedroomd als Larry Reed. Hij kwam binnen op zijn roze halfhoge laarzen met een pastelkleurige oranje jas en lang haar. Hij zag er uit als een indiaan. Dit was teveel voor de religieuze "ouwe stompen". Hoewel er hele rijen mensen de kerk in kwamen, gingen de diakenen eruit.

Jones was erg verdrietig. Niets had hem hierop voorbereid en in de verwarring en pijn hield hij ermee op. Nadat hij zijn vrouw en kinderen op het vliegtuig gezet had, reden Larry en hij terug naar Arizona. Jones was helemaal verward. Hij was woedend over die duivels die weigerden Gods hand te zien. Hij werd vertwijfeld toen hij zich realiseerde dat God gewild had dat hij bleef om de zaken recht te zetten. Hij probeerde terug te gaan naar Creal Springs en de opwekking weer op te pakken, maar dat was onmogelijk. Het was een hartbrekende strijd. Marie, bang voor de toekomst van het gezin, belde broeder Mitchell om hem te vertellen over de wanhopige situatie waar ze in verkeerden.

Pastor Mitchell belde Ron de volgende dag en vroeg hem om terug te komen en met hem te werken als hoofd van de evangelisatie-activiteiten. Het was een leerrijke ervaring, zowel voor Ron als voor de Prescott-kerk. Het werd duidelijk dat het voor deze jongemannen niet mogelijke was om gewoon in de religieuze wereld te glijden. Gods gunst was op hen, maar ze moesten in nauwer contact staan met Prescott en situaties vinden die hun steunden in plaats van aanvielen.

Hoe hopeloos het ook leek, de vrucht van Illinois was niet helemaal verloren. In de volgende jaren zou Gods plan zich onvouwen. Joe Campbell kwam in de bediening eerst in een andere organisatie, maar

tenslotte als een deel van het leiderschap van de fellowship. Vele bedieners zijn aangeraakt door Campbell en in contact gebracht met Mitchell en kerken in heel Illinois en de aangrenzende staten begonnen een geweldige beweging van de Heilige Geest te ervaren.

Een van Mitchells unieke kenmerken is zijn hulpvaardigheid voor hen die zich in onmogelijke situaties bevonden. De religieuze wereld functioneerde vaak op een harteloze manier door degenen die faalden of in paniek raakten over te laten aan een geestelijke dood. Net als de belangrijkste machten in de Tweede Wereldoorlog hadden ze geen respect voor het leven. De Duitsers en Japanners stuurden hun piloten uit en als ze neergeschoten werden liet men ze achter om te verdrinken of gevangen genomen te worden. Hiermee staat in contrast dat Amerika buitengewoon ver ging om deze mannen te redden. In het begin leek dit dwaas maar na een tijd kregen deze geredde mannen een ervaring waar de vijandelijke piloten niet tegenop konden en ze domineerden het luchtruim. Zo zag Mitchell dat er een te grote investering in deze jonge mannen was gedaan om ze zomaar te laten falen. Hij ging erg ver om een man te helpen om zich te ontwikkelen en na een tijd bewees dit een politiek te zijn van grote visie. Het werd een wet voor hem; alle discipline moet gebaseerd zijn op hulpvaardigheid.

Bijna elke leidende man in de fellowship heeft soms hulp nodig gehad om door een moeilijke tijd heen te komen. Die gewilligheid om te helpen maakte hen alleen maar meer toegewijd tot Gods werk.

EVANGELISATIE-AKTIVITEITEN

Jones was teruggekeerd naar een kerk die explodeerde van leven. Voor hij vertrok, was hij de koffiehuisleider geweest, die een stelletje ongedisciplineerde pasbekeerden dirigeerde. Hij kwam terug en ontdekte dat vele van deze jonge mannen opgestaan waren om krachtige predikers en leiders te worden.

De kerk was niet tevreden met het bereiken van Prescott alleen. Het vuur van de opwekking dwong hen om heel Arizona tot oogstveld te maken. Ike Cook was electricien in Prescott. Hij nam wat bestelbusjes en zette er projectors en generators in om er rijdende evangelisatiecentra van te maken om campingterreinen en kleine geïsoleerde gemeenschappen te bereiken. In de zomer gingen "guerilla teams" naar de Grand Canyon en verder naar elke plaats waar ze een publiek konden vinden.

De kerk probeerde samen te werken met andere kerken in de staat. Weekend na weekend laadden ze de bestelauto's vol heiligen en streken neer in steden als Williams, Needles en Cotton Wood. De resultaten waren opwindend.

Jack Harris had mogelijkheden gezien in het kleine stadje Bagdad. De stad bevond zich aan het eind van een weg die leidde naar de rijke kopermijnen. Harris doorzocht het land en vond een geschikte plek voor een rock-concert. Toen de band begon te spelen, kwamen er meer dan 250 jongeren schijnbaar uit het niets en die avond kwamen er 65 tot bekering.

Eden was op terugweg naar Prescott nadat ze bij een kleine evangelisatie-activiteit bij de Colorado River gespeeld hadden. Ze reden richting Kingman, Arizona, toen de bestuurder van de auto naast hen begon te toeteren en schreeuwen. De chauffeur was in een wanhopige staat. Hij wilde weten of zij een muziekband waren. Ze zeiden: "Ja", en hij smeekte hen om naar de "Kingman Fairgrounds" te komen en te spelen. Er was een grote danspartij georganiseerd met een band uit Californië. Het probleem was dat de band nog steeds in Californië was en dat honderden jongeren zaten te wachten op hun boogie dansmuziek.

Eden ging ermee akkoord om te spelen en ze scheurden naar het jaarmarktterrein en zetten alles in record tijd op. Tegen de tijd dat de organisator er achter kwam dat ze christenen waren, was het al te laat. Het was een ongelooflijk schouwspel te zien hoe sommigen probeerden te dansen op de gospelmuziek, maar de meesten raakten gewoon overtuigd. Onverschrokken gooiden de leden van de groep hun getuigenissen er tussen door en preekten een vurige preek aan het eind, compleet met oproep. Alleen God kon deuren zo wijd openen en alleen degenen die vrijmoedig waren door de Heilige Geest zouden het lef hebben om er door binnen te stappen.

Het kleine bergstadje Williams, Arizona, sloot de hoofdstraat af en liet de band spelen. Er kwamen honderden jongeren op het geluid van het bonkende ritme en de wilde solo's af. Voor de avond voorbij was, reageerden velen huilend op de oproep. Nadien echter kwam het droevige rapport dat de kerk geen van hen vastgehouden had. Dit resultaat dat zich keer op keer herhaalde in kerken en steden waarvan Mitchell wist dat ze open waren, maakte hem woest.

Er werden in de hele staat mensen gered. De jonge mannen in Prescott leerden hoe ze mensen naar een echte beslissing moesten leiden. Er ging bijna geen weekend voorbij zonder dat „n van de mannen voor een groep zondaren stond, variërend in grootte van een paar dozijn tot een paar honderd, hen oproepend een keuze voor of tegen de levende God te maken.

GROEI

Mitchell liet zijn aandacht voor Prescott geen moment verzwakken. Het resultaat was dat de Prescott kerk bleef groeien. Wekelijks werden er kwaliteitsbekeerlingen toegevoegd. Sommigen hadden een normale achtergrond. Gary en Helen Kelly gingen naar een andere pinksterkerk in de stad, maar hun geestelijke leven stelde niet veel voor. Ze waren er niet eens zeker van dat hun relatie met God echt was. Toen ze naar het "Potters House" kwamen wisten ze echter dat de "Real Thing" hen te pakken had. Gary was een zakenman maar God trok hem binnen, om een roeping om te preken op zijn leven te plaatsen.

Hetzelfde gebeurde met Sylver en Joan Gaddis. Sylver was al verscheidene jaren pastor geweest, maar door de frustratie van "menselijke druk" en organisatorische inmenging was hij gestopt, vast besloten om nooit meer pastor te worden. Hij was een geweldig succesvol ingenieur. Als je van zijn diensten gebruik maakte, kostte dat veel geld, maar toen hij in Prescott zat begon het oude verlangen om te preken weer op te vlammen. Toen er een deur opening waardoor hij pastor kon worden, nam hij genoegen met een salarisverlaging van 75 procent, alleen om maar weer te kunnen preken.

Voor Mitchell was het herstellen van het geloof in God en de bediening van deze mannen net zo belangrijk als het bouwen van de kerk en het tot ontwikkeling brengen van jonge mannen . Hij had zijn eigen strijd met ontmoediging gehad en hij zwoer dat hij anderen nooit alleen zou laten in het gevecht.

Prescott vond veel van zijn beste "materiaal" op plaatsen waar anderen niet eens keken. Ernie Lister was zo'n geval. Ernie was een Navajo Indiaan. Gevangen in de tradities van zijn volk, begon hij te studeren voor medicijnman toen hij 15 jaar oud was. Hij leerde de betoveringen, drankjes, vloeken en de Navajo-visie op de natuur en God. In Mei 1972 ging hij naar het stadspark, uitgedost met kralen en mocassins. Ernie was de "fatsoenlijke wilde" geworden. Hij zocht God door betoveringen en rituelen, maar hij kwam er achter dat hij meer en meer gebonden werd door alcohol, de vloek van zijn volk. Hij vroeg zich af hoe de leraren die zulke glorieuze verhalen vertelden en blijkbaar de geheimen van de tijden geleerd hadden, zulke kleine en oppervlakkige levens konden leiden. Hoewel ze onuitgesproken bleven, begonnen deze vragen hem te achtervolgen.

Het was een prachtige lentedag in het park. In Prescott verdwijnt de winter bijna in „n nacht. De sneeuw smelt en bomen springen in bloei. De lente komt met al zijn beloften van leven. Die dag werd Lister geconfronteerd met een ander soort leven, toen Christus aan hem voorgesteld werd, niet als religie alleen voor blanken, maar voor alle mensen. Hij had teveel films gezien over trotse Indianen om ooit zijn knie te buigen voor mensen, maar die middag knielde hij om zich te bekeren en Jezus Christus de Koning der Koningen in zijn gebroken hart te vragen.

DISCIPELEN

De kerk had een echte invloed op de plaatselijke High School en daar kwam Mike Mastin uit voort. Mike was pas 15 jaar oud, maar hij bewoog zich al in het drugswereldje toen hij gered werd. Zijn ouders wisten niet van zijn drugsgebruik en waren woedend dat hun zoon er zelfs maar over dacht om de oude familiekerk te verlaten. Mastin's vader maakte bekend dat "pastor Mitchell met pek en veren bestreken de

stad uitgejaagd moest worden". De volgende zondagmorgen gebruikte broeder Mitchell deze bewering in een preek, zich niet realiserend dat Mike's vader in het publiek zat. Alles werkte echter mede ten goede toen bij de oproep Mike's vader naar voren kwam om God te vragen of Hij hem wilde redden, net zoals Hij zijn zoon gered had. Mike's uiterlijk gaf hem niet het imago van de grote zelfverzekerde man van God. Hij was klein van postuur en zag er angstig uit, maar grootte en uiterlijk betekenen niets voor God. Hij kreeg een visie die hem op een dag zou maken tot een van de leiders van de Fellowship.

Zelfs de mensen die naar de Prescott-kerk gingen, hadden moeite om hoop te hebben voor sommige pasbekeerden. Greg Johnson werkte als timmerman. Een van zijn bekeerde medewerkers was een raar kereltje dat aan weinig anders dacht dan aan gitaren en muziek. Terwijl er van hen verwacht werd dat ze hun hamers lieten zwaaien, zag Greg meerdere malen dat Bill Coolidge met zijn ogen dicht zijn hamer als een gitaar bespeelde. Greg kon er niet meer tegen en ging naar Mitchell en vertelde hem: "Deze jongen is een hopeloze zaak. Er is geen kans dat hij het haalt." Hij kon de waarheid niet verder gemist hebben. Vandaag de dag is Bill „n van de krachtigste predikers in de Fellowship en een goede, zij het wat stugge, gitaarspeler.

Werken met deze zich ontwikkelende bedieners was altijd afwisselend. Het was een klein beetje beschamend om te merken wat een overijverige groep jonge mannen gedaan had met een meisje in de kerk. Deze mannen hadden een boek gelezen over demonische bezetenheid en het uitwerpen van demonen. Ze waren er zeker van dat het meeste kwaad in de wereld wel met een beetje exorcisme kon worden opgelost. Ze hadden al een tijdje rondgespeurd op zoek naar een kans om hun talenten in praktijk te brengen. Er was een meisje in de kerk dat zo lelijk was dat deze jonge "evangelie ridders" er zeker van waren dat dat alleen maar het werk van Satan kon zijn. Mitchell was geschokt toen hij er achter kwam dat ze dit meisje meegenomen hadden en geprobeerd hadden deze demoon van lelijkheid eruit te werpen. Jammer genoeg ging ze na dit staaltje van exorcisme net zo lelijk weg als ze gekomen was.

De opwinding over de opwekking bracht zijn eigen problemen. Nadat een zendeling gesproken had over Mexico gingen Hank Houghton en Greg Johnson naar Mitchell om te vertellen dat ze onmiddellijk zouden vertrekken. Ze twijfelden er niet aan dat God hen die avond naar de zuidelijke grens had geroepen. Mitchell ondervroeg hen een beetje over hun roeping en vroeg ze tenslotte: "Spreekt „n van jullie eigenlijk Spaans?" Ze hadden aan alles gedacht behalve hier aan en gingen schaaapachtig, maar niet verslagen weg. Hun gewilligheid van geest zou door de jaren bij hen blijven en allebei zouden ze tenslotte een enorme invloed hebben op vele naties.

DISCIPELSCHAP

Het Nieuw Testamentische patroon was niet vastgelegd in een of andere organisatorische agenda. In Prescott begon het patroon van discipelschap op een natuurlijke manier te groeien uit Mitchells verlangen om te helpen. Hij had geen enkel boek over discipelschap gelezen, vooral omdat er maar weinig geschreven waren. Hij had echter de bijbel gelezen en hij geloofde dat Gods Geest hem kon leiden. Vandaag de dag heeft discipelschap zoveel betekenissen gekregen dat het meteen duidelijk is wat er mee bedoeld wordt. Het is een trefwoord dat alles kan betekenen van Jim Jones en overheersing tot een geestelijke dekmantel voor dood institutisme. Voor Mitchell kreeg "discipelschap" de betekenis van "het oprechte verlangen een andere man te helpen zijn bestemming in God te vinden".

Hij was misselijk van de harteloosheid van het christendom en wilde echt jonge mannen helpen. Vanuit dat simpele verlangen is een mooie, produktieve vrucht voortgekomen. Mitchell maakte hen duidelijk dat hun eerste verbondenheid moest zijn met Jezus. Jezus Christus was het Hoofd van de kerk, niet Wayman Mitchell. Hij zei niet dat er geen pastor moest zijn die de leiding had. Hij wist dat er in het lichaam een uitoefening van autoriteit was die een groei en volwassenwording bracht tot hen die zich eraan onderwierpen. Het lichaam moet functioneren in eenheid en op basis van Koninkrijksprincipes. Taken moesten vervuld worden, er moet een organisatie zijn voor het funktionieren van de kerk, maar boven al de waarheden van organisatie en loyaliteit moest Christus staan en het verlangen Hem te dienen.

Het patroon was net zo simpel als de relaties die zich ontwikkelen in een gezond gezin. De vader brengt zijn jonge kind stap voor stap tot volwassenheid, niet om zijn leven te domineren, maar om dat kind beetje

bij beetje te helpen om tot volwassenheid en onafhankelijkheid te komen. De vader is niet beledigd dat zijn zoon onafhankelijk is, hij is trots dat zijn jongen het gehaald heeft en dat hij daar deel aan gehad heeft. Dit was hoe Jezus Zijn relatie met de twaalf discipelen ontwikkelde. In het begin had Jezus de totale leiding, hen lerend en leidend. Vervolgens ontwikkelden zij zich en kregen ze vorm. Tenslotte vertelde Hij hen dat ze niet langer slaven waren, maar vrienden en dat ze nu gezamenlijk de opdracht hadden om de wil van de Vader ten uitvoer te brengen.

Mitchell begreep dit intuïtief en probeerde deze mannen te helpen. Hij deed nog iets anders belangrijks. Hij leefde naar het evangelie. Dit was geen geheime verborgen levensstijl gemaskerd door mystiek en verduisterd door betekenisloze woorden en onuitgelegde beslissingen. Mitchell wist wat deze jonge vormbare mannen als voorbeeld nodig hadden en hij gaf ze een simpele begrijpbare gids om te volgen: zichzelf. Hij was zo berekenbaar dat het bijna saai werd. Hij miste nooit een bidstond als hij in de stad was. Hij kwam naar de evangelisatie-activiteiten en getuigde zij aan zij met zijn discipelen. Hoewel hij jaren ouder was dan deze pasbekeerden won hij het toch van hun wat betreft ijver. Hij praatte niet alleen over toewijding; hij leefde het. Hij had geen T.V., want er was geen tijd te verliezen en de smaak van de wereld zou alleen de stem van God maar in de weg staan. Zijn plezier lag in het evangelie. Voor hem was preken geen hobby die hij tussen het golven en tennis in beoefende, het was zijn leven en liefde. De kerk bood hem een normale vakantie van een maand aan en hij lachte om hen. Hij had het te druk en de opwekking was te belangrijk om de zomer te spenderen met wekenlang een beetje door het land te banjeren. Hij was oprecht opgewonden over het dienen van God en deze vormbare stukken menselijke klei konden er niets aan doen dat ze de "ziekte" ook kregen. Geen "kijk naar Jezus en kijk niet naar mij"-theologie voor hem. Hij wees hen eerst op Christus, maar hij wist dat ze naar hem zouden kijken, en hij deed zijn best, zodat hij niet beschaamd zou worden door wat ze zagen.

HOOFDSTUK 10

KERK PLANTEN

Keer op keer had de Prescott-kerk God zien bewegen in andere gebieden van de staat met als resultaat dat de bekeerden stierven door gebrek aan zorg. Mitchell wist dat de kerk de ontbrekende schakel was. Mitchell had een voorliefde voor de plaatselijke kerk. Hij kende haar schoonheid en kracht en vond toch maar weinig pastors die haar mogelijkheden gebruikten. Hij probeerde te werken met bestaande kerken, maar die marcheerden op het ritme van een andere drummer.

Mitchell werd stap voor stap geleid tot kerkplanting. Hij begon niet met dat idee, maar hij liep er ook niet voor weg toen het de voor de hand liggende oplossing werd. Hij had mannen waarvan hij geloofde dat ze pastor konden zijn. De organisatie noemde hen onvoorbereid zonder scholing, maar Mitchell zag dit als hun kracht. Ze waren voorbereid, maar dat was op de praktijkschool gebeurd. Hij wist dat de normale kanalen niet de deuren zouden openen voor deze predikers. God zou een deur moeten openen.

Als de andere kerken de mogelijkheden die om hen heen waren niet leken te zien dan was dat hun probleem. Hij besloot de mannen die God hem gegeven had te laten gaan, en wachtte alleen op de juiste kans. Twee deuren gingen gelijktijdig open. Er waren verschillende succesvolle evangelisatie-activiteiten gehouden in de stad waar Mitchell begonnen was: Wickenburg, Arizona. Toen kwam er een telefoontje uit het kleine stadje Kearny, Arizona. Het lag ongeveer 75 kilometer van Tuscon en het leek een rijpe vrucht om te plukken. Er waren daar verscheidene evangelisatie-akties gehouden die goed waren verlopen en een paar charismatische mensen waren bereikt die Mitchell bestookten met de vraag om hen een pastor te sturen.

De groep kwam samen in de woonkamer van een plaatselijke zakenman en toen Mitchell ze vroeg naar hun interesse, zorgde hun reactie ervoor dat de stad een goede mogelijkheid leek te zijn.

Mitchells verrassingsaankondiging die zondag dat ze hun eerste kerk zouden uitzenden, veroorzaakte een golf van opwinding. De eerste reacties waren overweldigend. Geld en offergaven ter ondersteuning stroomden binnen. Iedereen wist dat dit het tot leven komen van het Nieuwe Testament was.

KEARNY

Pastor Mitchell besloot in de lente van 1973 Ron Jones en Harold Warner naar Kearny te sturen om het gebied te verkennen. Als het er goed uitzag, zou Warner de eerste kerk daar beginnen. Het gaf een Nieuw Testamentisch beeld toen ze in de huiskamer van de juwelier samenkwamen voor de diensten. Vanaf het begin was het echter moeilijk, omdat de zakenman liet merken dat hij de leiding wilde hebben.

Ze waren in de stad aangekomen met een kleine maar bruikbare evangelisatie-tent. Een falende evangelist had geleerd waarom tentopwekkingen uit de tijd waren en had Mitchell een aanbod gedaan dat hij niet kon weigeren. Warner en Jones rolden het canvas uit op een leeg stuk grond in de stad voor opwekkingsdiensten in het weekend. De plaatselijke hondenclub verscheen al gauw om te vragen of ze de tent overdag mochten gebruiken. Getraind om voordeel te halen uit elke opening gingen de mannen akkoord, zolang Ron de jury van de show mocht zijn. Poedels en Takshondjes marcheerden langs zijn kritische oog. Uiteindelijk gaf hij zijn oordeel en gehoorzaamde daar mee het evangelie bevel om "het evangelie te preken tot elk schepsel". Hij preekte een korte preek en deed een oproep.

Jammer genoeg reageerde geen van de ruige, gewillig en zondige beesten, maar Jones en Warner hadden een geweldige tijd.

De avonddiensten waren precies zoals ze gehoopt hadden. Verscheidene jonge drugverslaafden werden gered en brachten hun vrienden mee. Jongelui werden gered in grote getale en Warner, aangespoord door de respons, preekte als een beroepsprediker. Maar hoe meer hij preekte, hoe meer hij beseftte dat het niet goed zou werken in Kearny. De mensen die hen uitgenodigd hadden werden boos vanwege Warners evangelische ijver en de deur ging langzaam dicht.

Toen de zaterdagmorgen aanbrak, kwamen Jones en Warner aan voor hun zwanezang in de plaatselijke optocht. Op de een of andere manier hadden ze gehoord over de optocht en was het ze gelukt zichzelf erin te werken. Ze hadden niets dan elkaar en een draagbare P.A., maar dat was alles wat ze nodig hadden. Die twee hadden een feest. Ze liepen achter de bands en clowns en ze spraken de menigte toe en genoten, totdat ze over een heuvel kwamen en Warner het gezicht zag van de man die hen uitgenodigd had. Zijn gelaatsuitdrukking maakte duidelijk dat alles voorbij was. Voor Jones en Warner was het doel het evangelie van Jezus tot die stad te brengen, maar voor deze man was het de druppel die de emmer deed overlopen .

Het werd duidelijk dat de beste groei kwam door nieuwe bekeerlingen. Jezus had de discipelen gewaarschuwd over "oude wijnzakken" en de nood om op de nieuwe te bouwen. In de Nieuw Testamentische kerk, zo vermeld het verslag, kwamen vele Joden binnen, maar ze pasten er nooit gemakkelijk bij. Ze wilden de oude manieren vasthouden en vochten tegen de apostelen, terwijl de heidenen meevloeiden met de beweging van de Heilige Geest.

Warner belde naar Mitchell en legde hem de situatie uit en hij zei: "Geen probleem. Kom gewoon naar huis, dan doen we wat anders."

Die zondagavond preekte Harold zijn afscheidspreek, pas vijf dagen nadat ze waren begonnen. Toch preekte hij in geloof over de manier waarop ze het land konden innemen. De volgende morgen bracht Mitchell een vrachtwagen om hen te helpen de tent terug te vervoeren. De regen viel gestadig toen ze wegreeden in de richting van het woestijnlandschap. Ze volgden achter Mitchell in Harold's Dodge Colt en stopten net buiten Globe even om de vrouw van Jones op te bellen zodat er een warme maaltijd op hen zou wachten.

Toen ze terug reden naar de weg richting Prescott, verloren de banden hun grip in een scherpe bocht. Zonder het contact met de weg, raakte de auto buiten controle. Warner schreeuwde: "Oh, mijn Jezus" toen de auto van een bijna tien meter hoge dijk afschoot. De auto rolde naar beneden. Ramen explodeerden en de twee mannen werden samen met alles wat los lag in de auto heen en weer gegooid als luciferhoutjes. Het dak werd naar binnen geramd en beiden wisten dat ze elk moment wakker zouden worden in de eeuwigheid.

Jones riep: "Oh Jezus", toen hij een afgrijselijk brekend geluid hoorde dat van Harold leek te komen. De auto belande tenslotte weer op zijn wielen, vijftien meter van de snelweg. Ze zaten beiden een tijdje sprakeloos, zich afvragend wat er gebeurd was. Jones keek naar Warner en die zag er goed uit. "Prijs de Heer, is alles goed met jou?", vroeg hij. "Ja ik denk het wel" zei Warner met een pijnlijk vertrokken gezicht. "Dank u Jezus, kom alleen even hierheen en haal dat ding van mijn hoofd." Er lag niets op zijn hoofd!

Angst overviel hem toen hij zich realiseerde wat dit betekende. Hoewel hij bont en blauw was, rende Jones rond de auto naar Harold's kant. De pijn was te erg om Harold uit de auto te krijgen en hij moest hem daar gevangen laten zitten. Vallend en glijdend rende hij de heuvel op om hulp te halen. Auto na auto weigerde te stoppen en tenslotte ging hij op het midden van de weg staan en dwong een truck tot stoppen.

De ambulance arriveerde snel, maar de diagnose was ernstig. De rug van Harold was gebroken en zijn ruggemerg was onherstelbaar beschadigd. De ambulance raasde door de nacht naar het St. Joseph's Hospital in Phoenix. Harold had de slechtst mogelijke respons; hij voelde niets toen hij samen met Jones bad. Hoewel ze beiden in een wonder geloofden, gebeurde er die nacht geen.

GEVECHT TEGEN DUISTERNIS

Sommige mensen gedragen zich alsof de duivel alleen een fantasie uit de kindertijd is. Satan is voor hen gewoon een sprookjes figuur zoals de kerstman of een mythologische figuur die gebruikt wordt om de eigen psychologische natuur van de mens uit te leggen. Pastor Mitchell wist dat er een echte duivel was die vecht tegen het plan en de wil van God. Hij kende zijn kenmerken en had zijn aanvallen al eerder ervaren. Dit ongeluk, wist Mitchell, droeg het handelsmerk van de Prins der Duisternis.

Geen enkel werk van God komt zonder confrontatie. Worsteling, tegenstand en verdriet hebben Gods volk al eeuwen belaagd in de strijd die woedt op de planeet Aarde voor de zielen van mensen. De duivel deed een belangrijke aanslag op een opkomende vijand van zijn koninkrijk: de Prescott-kerk.

Het nieuws over Harold sloeg in de kerk in als een bom. Vanuit het niets begon oppositie op te rijzen. Telefoons stonden roodgloeiend vanaf het moment dat mensen van de tragedie gehoord hadden. Er werd heel wat gekletst. Er was al snel een groep gevormd die wist dat Mitchell Gods wil compleet gemist had toen hij kerken begon te planten. "Wie is hij om de dingen anders te doen dan anderen?", vroegen de mensen zich af. De kerk moest zijn als de anderen om hen heen, en de vergezochte ideeën van pastor om het verlorene te bereiken loslaten. Zich verdedigend zeiden ze dat ze van de pastor hielden, maar dat ze hem moesten helpen om weer datgene te doen wat God met de kerk wilde. Als je op die woensdagavonddienst binnenkwam, was het alsof je een lijkenhuis binnenging. Het lichaam was verdeeld en zelfs de goede harten waren uit het veld geslagen. Harold was het beste geweest wat de kerk had. Hij was een evangelie-machine, lerend, prekend en getuigend. Hoe kon God zoiets als dit met hem laten gebeuren?

Die woensdagavonddienst was belangrijker dan welke dienst die Mitchell ooit had gepreikt. De hele geweldige opwekking leek in rook op te gaan. Mitchell was echter een vechter en God sprak tot hem over zijn dagen als bokser en hoe een goede aanval de beste verdediging was. Als ze jou slaan, dan sla je terug.

Die avond stond hij op en maakte geen verontschuldigheden. Hij vertelde wat God hem verteld had en zei: "Als je niet tegen de hitte kunt ga dan uit de keuken.

"God sprak tot mij en vertelde me Harold naar Kearny te sturen. Nu ligt hij verlamd in een ziekenhuisbed en de dokters vertellen mij dat hij misschien nooit meer zal kunnen lopen," zei Mitchell, terwijl hij tranen wegslikte.

"Waarom ligt hij in het ziekenhuis, vragen jullie? Omdat de duivel niets liever wil dan ons nu stoppen. Deze kerk heeft een visie en die zullen we uitdragen. En als de Duivel ,,n man neemt, sturen wij er tien in zijn plaats."

"Het woord van God is duidelijk.'Gaat in de gehele wereld.' Dat zullen we doen! Als jullie denken dat ik het fout heb, als jullie denken dat het Woord van God het verkeerd heeft, zo zij het. Daar is de deur!"

Toen vroeg pastor Mitchell wie er de plaats van Harold en Mona in wilden nemen. Hij daagde echtparen uit zich niet door de duivel te laten stoppen, maar om verlies in overwinning om te zetten. Er kwamen 25 paren naar voren die zeiden dat ze zouden gaan. Het was een emotionele ervaring en velen van hen waren voor eeuwig veranderd.

Greg Johnson was de beste vriend van Harold. Greg had zich altijd met hand en tand verzet tegen de roeping, maar die avond kwamen hij en zijn vrouw Robin huilend naar voren en zeiden: "Stuur ons!". Binnen het jaar waren ze in de bediening als pastor. Een handvol mopperaars vertrokken zachtjes, vloeken van oordeel mompelend, maar de meerderheid van de driehonderd leden was standvastig. Dit was een kerk die zou vechten.

God heeft altijd gezocht naar vechters. Zijn mannen konden zowel de hoofden van een paar honderd valse profeten afhakken als profeteren. De grote leiders in de bijbel waren ook strijders. Mozes, Daniël, David, Jozua, Gideon en een leger van anderen wisten hoe te strijden. Keer op keer heeft de Geest tot Zijn mensen gesproken "om dapper en moedig te zijn".

De duivel was er niet vandoor gegaan toen hij Jezus' gezicht zag en hij zou ook niet stoppen, omdat een kerk in tongen begon te spreken. Nee, de bijbel moest hem met geweld in zijn vuile strot geramd worden. "Het Koninkrijk leidt onder geweld en de gewelddadigen nemen het met kracht."

Jezus wist dit en Hij verzamelde geen grote intellecten om Zich heen, maar ruige straatjongens zoals de "Zonen van de donder". Ze vielen misschien in slaap op bidstonden, maar als er actie nodig was waren ze klaar om vuur naar beneden te roepen of het zwaard te trekken. Jezus moest hun energie in nieuwe banen leiden, maar ze verloren nooit die agressieve scherpe kant. Dit waren mannen die om de dood konden lachen en zonder angst tegenover martelingen en bedreigingen konden staan.

Prescott had weinig nette scholieren, maar zat vol met vechters die wilden opstaan en de uitdaging wilden aanvaarden. Mitchell stuurde de eerste kerk uit naar Wickenburg, Arizona en begon een strategie te ontwikkelen voor andere kerken die spoedig volgden.

Onder de belangrijkste vechters was Harold zelf. Vele anderen dachten dat het met hem afgelopen was, maar hij dacht dat niet. Terwijl hij in het ziekenhuis lag, hoorde niemand hem ooit klagen. Voor hem was er niets echt veranderd, want hij wist dat hij nog steeds geroepen was. Na vier maanden in het ziekenhuis kwam hij thuis en Mitchell gaf hem geen tijd om te piekeren over de toekomst. Hij liet hem de volgende dienst preken.

Mitchell beloofde hem een plaats in Prescott, maar Harold wilde daar niets mee te maken hebben. "Nee Pastor", zei Warner, "God riep me om te preken en dat is wat ik zal doen". Nog maar drie maanden nadat hij ontslagen was uit het ziekenhuis, opende Harold in Tuscon in een oud zendingsgebouw, dat op de een of andere manier aan instorting was ontsnapt, zijn kerk. Zijn rolstoel werd een bekend verschijnsel voor de plaatselijke bevolking, omdat hij reed van de ene evangelisatie-activiteit naar de andere. Hij bouwde de kerk van Jezus tegen alle verwachtingen in.

HOOFDSTUK 11

VERSPREIDING

In 1973 opende zich een nieuwe deur naar groei voor de Prescott-kerk. Toen Mitchell kerken begon te planten, betrad hij een nieuw gebied, zowel geestelijk als lichamelijk. Er bestond geen patroon om te volgen en nieuwe "blauwdrukken" moesten gemaakt worden.

De Prescott-kerk ging op de tast vooruit, zoekend naar een weg. De ontdekking van doodlopende wegen en de dwang om andere paden te proberen, was frustrerend, maar ze kwamen gestadig vooruit. Het enige systeem dat Mitchell tot dan toe gezien had, was de weg van de kerkgenootschappen. De organisaties lieten jou je mannen en je geld sturen en zij namen de verantwoordelijkheid om werkers te trainen en nieuwe kerken te openen. Het hoofdkwartier nam jonge mannen en stopte ze in hun "predikanten fabriek" waar ze zouden proberen er bedieners van te maken. In dat institutionele netwerk werden vage concepten in hun hoofd gestampt door plechtige en sombere professionelen.

Mitchell wist dat hoofdkennis de minst belangrijke factor was voor een pastor. Intellect was niet het vereiste. Wat nodig was, was vastberadenheid, loyaliteit en hart. Droevig genoeg, verhinderde de bijbelschool juist dat deze dingen zich ontwikkelden, doordat ze de mannen bij hun plaatselijke kerk weghaalden.

Erger nog was wat vaak met de mannen gebeurde nadat ze geslaagd waren. Tegen het eind van die paar jaar hadden velen de roeping tot preken verloren. Voor degenen die nog steeds pastor wilden worden, lag het ergste vaak nog in het verschiet. Deze jonge en onervaren mannen werden uitgestuurd in een koude, wrede religieuze wereld om zichzelf te verweren. Meestal kregen ze de minst begeerde kerken in de organisatie en werden ze verslonden door de kerkenraad die bestond uit professionele 'pastorvernietigers'. Menig man verdween gewoon als slachtoffer van een harteloos systeem.

Wanneer een man een nieuwe kerk wilde openen, kwam hij er achter dat hij bijna niets kreeg om mee te werken. Zonder geld, hulp of advies werd hij gedwongen zich door barrières heen te slaan tot hij op de top van de berg kon staan en kon vasthouden wat van hem was. Maar de school had vaak juist de daarvoor noodzakelijke eigenschappen uit hem weggewerkt.

Het hele systeem was er niet langer om de pastor of de plaatselijke kerk te helpen, maar het hield zich in leven door van die kerk te eten. De pastor ontving geen geld, maar moest zijn geld terugsturen naar de organisatie. Hulp kwam niet snel, maar lijsten met regels en vereisten overspoelden hen vaak. Mitchell had daar genoeg van.

De Prescott-kerk had niet veel, maar wat er was zou gebruikt worden om deze jonge mannen te helpen. Hoe meer Mitchell betrokken werd in kerk-planting, des te minder wilde hij dat de organisatie het zou leiden. God leidde hem in de richting van een fellowship van kerken, mannen die samenwerkten omdat ze wilden, niet omdat ze er toe gedwongen werden.

Hij besloot de mannen uit te sturen met een klein maar toereikend salaris samen met de huur voor het gebouw. Prescott betaalde voor de opening, opwekkingsdiensten, films, advertering en kosten. De mannen zouden dan vrij zijn om de wil van God te vinden voor de stad waar ze in kwamen. Boven alles zou Mitchell er zijn om te helpen.

Dit deed hij niet omdat hij een hoop geld had liggen en niets om het aan uit te geven. De kerk bestond uit gewone mensen. Er waren geen miljonairs om borg te staan voor kosten. De economie in Prescott was in feite een van de slechtste van het gehele land. Arizona was een vakbondsloze staat die een erg lage loonschaal had. Vele gezinnen leefden van een minimumloon, vanwege het gebrek aan zware industrie in de stad. Alle moeilijkheden ten spijt voelden ze dat dit hun visie was en waren ze gewillig te geloven dat God hen zou helpen.

God lijkt er van te houden de meest onwaarschijnlijke plaatsen te gebruiken om er zeker van te zijn dat Hem de glorie toekomt. Hij kon er voor zorgen dat duizenden gevoed konden worden uit het lunchpakketje van een kleine jongen, en een handvol eten voedde een weduwe jarenlang. God gaf mensen een hart om opofferend te geven en op de „n of andere manier hield de kerk haar hoofd boven water. Dat niet alleen; mensen werden gezegend.

De Wickenburg kerk begon met een knal. Het probleem was dat het lawaai net zoveel mensen wegjoeg als aantrok. De pastor liet de rockgroepen die populair waren in Phoenix en Prescott komen, maar ontdekte dat niet iedereen in cowboyland van rockmuziek hield. De kerk opende in de voormalige Old Texas Bar en dat alleen was al genoeg om vele conservatieve Wickenburgers weg te jagen. Waar was het glas in lood? De spitse toren? De preekstoel? Voor vele mensen kon er geen kerk zijn zonder religieuze extra's. Wickenburg begon met een leuk klein groepje van 50 maar het duurde 4 lange jaren om boven dat aantal te uit te komen.

In november 1973 werd Ron Jones uitgestuurd naar Flagstaff, Arizona. Een dode kerkgenootschapskerk begon na jaren weer wat op te leven. Ron kwam, klaar om de kerk wakker te schudden. Hij schudde wat te hard, want iedereen vertrok. De enigen die kwamen leken nogal zweverig te zijn. Het was moeilijk voor hem om zich te herinneren dat degenen die het eerst naar Prescott kwamen ook een beetje naar de zweverige kant op leunden.

Harold Warner verliet Prescott en ging naar Tuscon. Hij nam een rommelig klein gebouwtje in een rommelige buurt. De wanden stonden op instorten en de vloer zag er uit als een achtbaan. Zijn grote beslissing was of vinyl of corduroy goedkoper was om te gebruiken als vloerbedekking. Er pasten niet meer dan 60 mensen er in het gebouw, maar Harold hoefde zich geen zorgen te maken want zoveel kwamen er zelden ergens voor.

De eerste evangelisatiecampagne die hij had, was een concert in de aula van de Pueblo High School. De gospel- rockgroep Nazareth zou komen en zijn opwinding en geloof hadden niet groter kunnen zijn. Hij ging uit om mensen uit te nodigen en wist dat de aula die plaats bood aan 700 man nooit de menigten kon houden die binnen zouden stromen. Als visies en dromen een kerk konden bouwen, dan ging Harold met duizend man beginnen. Hij belde zelfs broeder Mitchell en zei dat ze een fout hadden gemaakt door geen groter gebouw te nemen. Zijn ballon knapte direct toen het gebouw op de avond van het concert het gebouw bijna leeg was. Alsof deze les nog niet hard genoeg was geweest, ontdekte hij ook nog dat niet iedereen die naar voren kwam ook altijd bleef komen.

Harold ontdekte dat hij moest vechten om alleen maar „n of twee mensen regelmatig op een dienst te krijgen. Maanden volgden met niet „n getrouwe kerkganger, behalve zijn vrouw Mona. E„n dame kwam vaker dan de rest en bracht haar geestelijk gehandicapte zoon mee, die na elke dienst plassen achterliet op de vloer. Uiteindelijk begon de kerk heel moeizaam een klein beetje te groeien.

Die zomer ging Gary Kelly naar de stad Bull Head om te zoeken naar werk. Toen hij daar was, opende hij zijn huis en vormde hij een groep voor een kerk. Ook Peter en Starla Edwards begonnen een kerk in Cotton Wood en Jack en Pattie Harris gingen naar Nogales. Geen van deze plaatsen waren gemakkelijk om te beginnen.

Als men vroeg naar welke school ze geweest waren, antwoordden ze vaak:: "De Prescott Praktijkschool." Hun gebrek aan traditionele geloofsbrieven was voor vele christenen moeilijk te begrijpen.

Als ze probeerden terug te vallen op de bijbel merkten ze dat er maar weinig mensen geïnteresseerd waren. Mensen haatten de kerk waar ze in opgegroeid waren, maar tegelijkertijd wilden ze de kerk hetzelfde houden als hij altijd geweest was. Dit bracht pastors in een onmogelijke situatie. Om de traditionele vorm te breken hadden ze tijd nodig om acceptatie te vinden. Het kon mensen niets schelen dat de apostelen geen bijbelschool hadden gehad en de meeste christenen wilden niet echt terug gaan naar de normen van het Nieuwe Testament. Dit was moeilijk voor die jonge evangelie ridders. Ze hadden gedacht dat de opwekking die ze verlieten, opwekking garandeerde waar ze heen gingen. Ze vonden uit hoe verkeerd die

denkwijze kon zijn. Elke stad moest geestelijk opengewerkt worden door gebed, handelingen en geloof. De duivels in hun stad leken zich er weinig van aan te trekken dat deze mannen uit de Prescott-kerk kwamen.

HET GEVECHT

Oorlogen zijn krachtige gebeurtenissen die spreken tot de verbeelding van de mensen. De geluiden van veldslagen, het geroep van stervenden en de praal van overwinning doet de mensen in elke natie en elk land iets, maar de grootste veldslagen worden zelden geleverd in de publieke arena. Het is op het kleine en verborgen terrein van het alledaagse leven dat een man vecht of opgeeft. Hoeveel makkelijker is het om een duidelijk zichtbare vijand te bevechten, dan onze eigen angsten of de mensen in de kerk die kwamen om te helpen. Paulus sprak vaker over oorlog dan de meeste generaals, toch hield hij nooit een geweer of speer vast. In kleine groepen in Azië en Europa vocht hij Gods strijd om een kerk te vestigen en een puur en Goddelijk koninkrijk te bouwen tegen de echte vijanden. Zijn vijanden waren niet afschuwelijke soldaten in gevechtspak, maar mensen die geroepen waren om heiligen te zijn, maar die nu weerstand boden omdat ze verraders van hun roeping waren geworden.

De opwekking in Eugene begon geweldig. Het was een van de geweldigste samenkomsten die pastor Mitchell ooit had gehad. De kerk was stampvol. Zonder enige advertering kwamen de mensen, ze vulden het gebouw en de foyer. Een man die kwam, was zwaar verslaafd aan drugs en toch werd die gebondenheid verbroken door „n gebed. Gedurende die weken gebeurden er avond aan avond zichtbare wonderen. Archieven vermeldden hoe een man geboren was zonder rugwervels en God creëerde nieuwe wervels in zijn rug.

Tijdens deze samenkomst had een van de ouderlingen het lef om te vertellen, dat hij niet geloofde dat hij ooit een echt wonder had gezien. Mitchell was verbijsterd. De man had de vorige avond op de eerste rij gezeten toen, voor zijn ogen, het been van een jongen 8 cm gegroeid was. Hij vroeg deze man: "Zag je dat been niet groeien?" De man kon alleen zeggen: "Ik weet niet of ik het nou wel of niet zag." Mitchell walde van deze verblindheid en twijfel.

Deze dode heiligen konden de hand van de levende God niet meer zien. Toen Metzler tijdens de samenkomst een collecte hield, werden die mensen woedend. De rebellen kwamen hun pastor waarschuwen, omdat ze waarschijnlijk bang waren dat de collecte de zondaren zou weggagen. Mitchell vond dit alleen maar krankzinnig. Hier waren mensen die nog nooit een zondaar gered hadden gezien. Nu zagen ze ze in drommen binnenkomen en alles wat zij konden bijdragen was gejack.

De vrucht van de gezwollen taal van de voorgaande pastor stond op het punt om doodgeboren te worden. Voor deze mensen was het volgepakte gebouw op de een of andere manier een verraad van hun "hou vol tot de opname"-mentaliteit. De laatste klap kwam toen Metzler de pianiste naar voren riep en profeteerde over Gods zegen op haar leven, en over hoe zij een belangrijke sleutel van die gemeente zou worden. Een paar weken nadat de Mitchells aangekomen waren, had deze vrouw zich bij de kerk aangesloten. Ze was een getalenteerde pianiste. Wayman zag dit als de hand van God en liet haar spelen. Wat hij zich niet realiseerde, was dat zij net uit een splitsing van de "Church of God" kwam.

Ze was zondagsschool leidster geweest in die kerk, en werd ervan beschuldigd een immorele relatie met de pastor te hebben. Alhoewel dit een leugen was, had het gerucht geleid tot een echt gevecht in de kerk. Hoewel Mitchell hier niets van af wist, wisten de mensen in zijn kerk er alles van, en voor deze mensen was dit het bewijs dat Metzler geen man van God was. De oude leiders vertrokken en namen een groot deel van de kerk met zich mee.

Mitchell zat in een kerk waar hij niet wilde zijn, in een stad waar hij niet wilde zitten, met een geharrewar dat was voortgekomen uit de geestelijke

krankzinnigheid van een ander. De voor de hand liggende weg was te vertrekken, maar Mitchell was vast besloten om nooit meer voor een probleem weg te lopen. Toen de Mitchells in Eugene kwamen, had zuster Mitchell ermee ingestemd om te gaan werken, zodat haar echtgenoot zijn volle tijd aan de kerk kon geven. Ze genoot van werken en dus kon Mitchell zijn tijd gebruiken om raadgesprekken te houden en op de

kinderen te passen. Het ging goed met de kerk, dus besloot ze vlak voor de opwekking met Metzler dat ze over twee weken ontslag zou nemen. Ze konden het amper volhouden, zelfs met haar extra inkomen. Nu, vlak voor ze haar laatste salarisafrekening kreeg, vertrokken vier van de sterkste families van de kerk en namen meer dan tweehonderd dollar aan tienden per week mee.

Het bleek een zegen in vermomming te zijn. Het bracht Mitchell op zijn knieën. Hij had altijd al regelmatig gebeden, maar iets rond dit alles bracht hem op een nieuw niveau van genade. Vanaf dat punt was gebed nooit meer hetzelfde.

KLEIN BEGIN

Toen andere voorgangers verteld werd over deze eerste pogingen om kerken te planten, was hun reactie uniform. "Dat is leuk," zeiden ze, "maar het gaat te langzaam om de wereld te winnen." Christendom zoekt altijd naar de "knock-out slag", dat ene gereedschap om de wereld te winnen zonder enige inspanning of opoffering. Iedereen zou willen geloven dat de T.V. het doet, of misschien kunnen we een evangelist sturen om het voor ons te doen. Mitchell wist dat alleen de herstelde Nieuwe Testamentische-kerk deze taak kon vervullen. Zonder boeken, t.v., radio en met weinig meer transportmogelijkheden dan hun eigen voeten, schudde de eerste kerk de wereld. Dezelfde methode zou werken in de twintigste eeuw, maar werk en opoffering waren noodzakelijk. Mitchell was vastbesloten dat de Prescott-kerk de herstelde nieuw testamentische kerk zou worden. Ze zouden geen geld sturen naar iemand om het werk te doen wat ze zelf konden doen. Of het de wereld of zelfs alleen maar Arizona zou schudden hing van God af. Ze begonnen het proces door uit te reiken.

God werkt in het kleine. Alleen God kan een oude man als Abraham nemen en hem vertellen dat zijn nageslacht talrijker zou zijn dan de sterren. Alleen God kon er voor zorgen dat een samengeraapt stelletje slaven uit Egypte het grootste stuk onroerend goed van de hele planeet aarde in kon nemen. David, een herder, kon geen reus verslaan. Twaalf mannen konden de wereld niet winnen. Een volk dat zeventig jaar gevangen was, kon niet terug keren, maar God zegt: "Maar wie heeft veracht de dag der kleine dingen?.....Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest! zegt de Here der heerscharen.....Hij zal de gevelsteen naar voren brengen onder het gejubel: heil, heil zij Hem!"

Mitchell werd niet ontmoedigd door het kleine, worstelende begin. Hij had geleerd om kleine overwinningen te waarderen. Te veel christenen lezen over opwekking in het verleden en verachten dan wat God vandaag doet. Mitchell was opgegroeid in een organisatie die alleen genoeg schiep in zijn illustere verleden, maar die God weinig ruimte liet om in het heden te bewegen. Menige jonge man kreeg er spijt van dat hij vroeg wanneer er grote dingen zouden gaan gebeuren. Mitchell antwoordde dan: "Ze zullen gebeuren als jij ze laat gebeuren." Voor hem was hetgeen vandaag gebeurde groot genoeg. Deze kleine kerken waren geweldig. God zou de groei moeten laten versnellen en Mitchell deed wat hij kon om te helpen.

Groei komt niet uit „n enkele kerk die explodeert in opwekking, maar uit een zich vergrotende basis van kleinere kerken die zich op nieuwe gebieden begeven en de vele kerkjes samengevoegd vormden een explosieve vermenigvuldigingskracht voor opwekking. Dit is nu net zo waar vandaag, als het 2000 jaar geleden was toen Jezus Zijn kerk bouwde.

DIENAAR GEEN KONING

Als Mitchell alleen maar iets gezocht had om beroemd te worden, dan zou hij direkt nadat hij begonnen was gestopt zijn. Kerkplanting leek alleen maar problemen op te leveren. Het rukte zijn eigen kerk uiteen, deed weinig om hem vrienden te bezorgen in de organisatie, en bovenal hadden deze jonge mannen de tendens om hem de schuld te geven van hun problemen en verwachtten van hem dat hij hun met hun problemen zou helpen. Het leek een verloren stelling, maar hij wilde helpen en dat deed hij dan ook.

Iedere man ging uit in de verwachting dat ze een explosieve groei zouden meemaken, maar ze ondervonden al direct de moeilijkheden van de realiteit. Het schokte sommigen van hen tot diep in hun binnenste. Vele van deze mannen hadden nooit echt iets moeilijks in hun leven gedaan. Ze waren professioneel in het opgeven en schuld afschuiven en zouden er als hazen vandoor zijn gegaan als ze ook maar een halve kans daartoe gekregen hadden. Mitchell was niet alleen raadgever voor zijn eigen kerk, maar bemoedigde ook nog eens deze mannen om God te vertrouwen en door te zetten. De problemen waar ze mee te maken kregen, veroorzaakte vaak dat elke slechte gewoonte of probleem in hun leven aan de oppervlakte kwam. Rebelle die vaak onder controle was gehouden in Prescott, werd vaak de vrije loop gelaten als men van huis weg was. Huwelijken kraakten in hun voegen vanwege de druk. Alsof dit nog niet erg genoeg was, merkte Mitchell dat verscheidene jonge mannen die hij hielp, klaagden in de Prescott-kerk dat hij ze niet genoeg geld gaf en dat hij alles fout deed.

Het nam het geduld van Job om ze door te laten gaan, maar de Geest van God bleef deuren openen. Langzamerhand, toen deze mannen zichzelf tegenkwamen en zich tot God begonnen te keren, ontstond er echte bediening en bewogen de kerken langzamerhand vooruit.

De kerk in Cottonwood, Arizona, moest gesloten worden nadat het echtpaar daar zijn draagkracht verloren was en tekenen begon te vertonen dat ze het niet vol zou houden. Mitchell liet ze niet achter om te sterven, en ondanks de problemen die het veroorzaakte, haalde hij ze terug om opnieuw opgeladen te worden voor een volgende kerk. Voor Mitchell deed het er niet toe of hij er goed uit kwam te zien door de kerken, maar of het hielp om de jonge mannen hun plaats te laten vinden in het Koninkrijk. Dat is wat discipelschap is en hij was geroepen om discipel te zijn. Hij dacht nooit aan opgeven en zocht alleen maar naar andere manieren om te helpen.

CONFERENTIE

Rond die tijd kwam Johnny Metzler naar Prescott met het idee voor een opbouwingsvergadering. Hij had al wat ideeën met andere evangelisten besproken en nu bracht hij het bij zijn oude vriend Mitchell. De meeste andere pinkster-pastors bleven hier nogal koel onder maar Mitchell niet. Hij hield van het werk van de Geest en werd opgewonden over het idee.

Voor augustus 1974 werd er een conferentie georganiseerd. Wes Baker en Al Fury zouden preken. In die tijd waren er vijf kerken gestart: in Wickenburg, Flagstaff, Tuscon, Bull Head City en Nogales, Arizona. Er werden plannen gemaakt om elke man terug te laten komen en ze toe te staan een paar van hun mensen mee te brengen op kosten van de Prescott-kerk.

De avonddiensten zaten stampvol, maar veel van het echte werk werd overdag gedaan. Er kwam maar een handvol mensen op die eerste morgendiensten, maar de invloed zou jarenlang gevoeld worden. De mensen die binnenkwamen hadden schijnbaar zonder invloed op hun steden gewerkt. Het was moeilijk om een strategie te vinden om hun gebied te bereiken. laat staan voor de hele wereld. Toen ze samenkwamen met andere kerken die in dezelfde worstelingen betrokken waren, zagen ze voor het eerst waar hun pastors over gepraat hadden. Ze gingen naar huis en kopieerden de lofprijzing en gebed gevuld met een nieuwe ijver.

In de laatste dienst werden de pastors naar voren geroepen en werd er voor hen gebeden. Wes Baker profeteerde over elk van deze jonge mannen, en die woorden van bemoediging gaven hen perspectieven voor de toekomstige strijd.

De conferentie was zo doeltreffend geweest dat pastor Mitchell besloot er elke zes maanden een te houden. Tijdens een opwekkingsdienst die zomer had Al Fury geprofeteerd dat de Prescott-kerk een trainingscentrum zou worden voor pastors die uit de hele wereld zouden komen om geïnspireerd teruggestuurd te worden naar hun eigen landen. Toen leek het alleen maar grootspraak van een dwaas, maar vanuit dit kleine begin van die eerste conferentie werd de basis gelegd voor de vervulling van die profetie.

HOOFDSTUK 12

MEXICO

Mitchell voelde zich al een tijdje richting Nogales, Arizona, getrokken. Het was een stad die op de rand lag van het onberoerde oogstveld van Mexico. Hij wachtte slechts op een man die het zelfde zou voelen. Jack Harris aanvaardde de uitdaging.

Harris vertrok naar Nogales met hoge verwachtingen. Het zou een wijd open deur blijken voor de Fellowship, maar een die Harris persoonlijk het meest zou kosten.

Als je Nogales binnen rijdt, lijkt het of je in een andere wereld komt. De K-Mart-parkeerplaats lijkt op een vuilnisbelt met rotzooi die overal rondslingert. Niet omdat het de mensen niet kan schelen hoe de stad er uitziet, maar omdat honderden Mexicanen er komen om kleren en luxe artikelen te kopen, die ze moeten uitpakken voor ze terug naar huis gaan om de betaling van invoerrechten te voorkomen.

Vanaf de kleine heuvels bij de stad kun je over het hek kijken naar een wereld die in eerste instantie niet erg uitnodigend is; een wereld van nood en honger. Zelfs aan de Amerikaanse kant wordt vaker Spaans dan Engels gesproken. Boven de stad hangt vaak een nevel, niet afkomstig van de fabrieken maar van de kleine vuurtjes die aan de andere kant van de grens worden gebruikt als verwarming en om op te koken. Harris zou nooit vergeten dat hij de eerste avond omhoog keek en gigantische vogels over zag vliegen die landden in de Eucalyptus-bomen in de stad. Hij was geschokt toen het enorme buizerds bleken te zijn. Voor hem zou de schoonheid van de stad altijd ontsierd worden door de herinnering aan dit beeld. Het was alsof de duivel hem uitlachte, elke keer als hij ze de stad in zag vliegen.

Als je de grens overschrijdt geeft het altijd een schok. Er regeert daar een andere geestelijke macht. Overal vind je kruisen, hangend aan gebouwen, autospiegels en om nekken, maar ze hebben geen betekenis; zelfs niet voor de mensen die ze dragen. De straten zijn erg vol en de stank prikkelt je neus en ineens zijn de blanken in de minderheid. Een minderheid die niet altijd door de politie beschermd wordt en die verzorgd wordt vanwege het geld dat ze hebben, maar die niet altijd gerespecteerd of zelfs maar aardig gevonden wordt. Toch, ondanks al de problemen, werd Harris er naar toe getrokken door de Voorzienigheid.

CRUZ

Voordat Jack naar Nogales kwam, gebeurden er dingen die de Prescott-kerk er toe brachten om hier een man heen te sturen. Op een zaterdagavond aan het eind van een koffiehuisavond in Prescott kwam er een jonge man naar voren die iedereen verbijsterde. Cruz Guerrero was duidelijk echt overtuigd, hoewel hij geen Engels kon spreken. Uiteindelijk kon een van de meisjes die op de High School Spaans geleerd had met Cruz Guerrero voor redding bidden.

Hij was een arbeider die als miljoenen anderen Mexico had verlaten om een nieuwe toekomst te vinden. In Mexico was zijn toekomst erg onzeker. Banen waren moeilijk te vinden, maar zijn strafblad voor veediefstal hielp hem ook niet sneller aan een baan.

Cruz probeerde zich in de Prescott-kerk aan te passen. Terry had met hem gebeden en zij nam het op zich om de preken van Mitchell voor hem te vertalen. Cruz bleef nog drie maanden in de buurt, maar toen bleek opeens dat hij niets begreep van de vertaling van Terry. Gefrustreerd besloot hij te vertrekken.

Terry ging naar broeder Mitchell en vertelde hem wat Cruz van plan was. Ze legde uit dat hij echt gered was en dat hij de roeping voelde om naar Mexico terug te gaan om te preken, maar dat hij vond dat hij zijn tijd verspilde in Prescott. Mitchell stuurde Terry naar Cruz terug met de boodschap: "Blijf in de buurt. Ik ga een man naar Nogales sturen en jij kan met hem meegaan." Deze kleine daad van vertrouwen veranderde zijn leven. Niemand anders had ooit enige hoop voor hem gehad.

Om in Nogales te blijven en Jack te helpen, moest Cruz papieren hebben om legaal in de Amerika te blijven. Jack nam hem mee over de Mexicaanse grens naar Nogales om te proberen papieren te krijgen. Cruz legde uit dat hij een speciale brief nodig had om in Nogales te mogen wonen, maar hij vertelde niet hoe hij van plan was deze brief te krijgen. In feite had Cruz nog nooit in die stad gewoond en moest hij iemand vinden die voor hem wilde liegen.

Jack sprak geen woord Spaans, en Cruz sprak geen Engels. Ze besteedden de dag aan het uitvinden van een nieuwe gebarentaal. Het was een grappige situatie, maar het was ook een mooie getuigenis van de mogelijkheden die God heeft om alles ten goede te keren. Jack bleef in de auto wachten, terwijl Cruz in een baptistenkerk om de bewuste brief vroeg. Bill Walworth sprak lang met Cruz en Jack werd ongeduldig en ging kijken waarom het zo lang duurde. Hij was erdoor verrast dat Bill engels sprak.

Bill vroeg Jack: "ben je een christen?"

"Ik ben zijn pastor", zei Harris.

"Geen van jullie beiden ziet eruit als een christen", stelde Walworth vast, "en verder probeert deze kerel me om te kopen zodat hij een paspoort kan krijgen."

Het was een grap. Jack probeerde de zaak recht te zetten, maar realiseerde zich al gauw dat Cruz niet de grens over zou komen. Hij moest terug naar Prescott, dus liet hij Cruz met genoeg geld voor een week achter in een hotel.

Vlak voor Cruz bij Walworth weg ging, vertelde hij hem: "Als je me die brief niet geeft, moet ik hier blijven. En dat is dan jouw schuld." Toen liet hij zijn adres achter en vertrok. De volgende week raakte Walworth overtuigd en nam Cruz in zijn eigen huis op.

Walworth was de zoon van baptisten-zendelingen die verscheidene kerken in Mexico hadden. Hij wist niet zeker wat hij met zijn leven wilde doen. Hij ging naar de Baylor Universiteit, maar was in de problemen gekomen toen bekend werd dat hij in tongen sprak. Cruz wist niet veel, maar hij wist dat hij samen met Bill net als in Prescott de straat op moest om te getuigen. Bill werd enthousiast en zijn ouders schopten hem al gauw het huis uit omdat hij te radicaal was. Jack kwam terug naar Nogales om Cruz te waarschuwen uit de buurt te blijven van "die baptist", maar merkte dat zijn gemeente was verdubbeld en dat hij nu een vertaler had.

EEN KERK

Ze hadden alleen een gebouw nodig. Toen Jack naar Nogales kwam, dacht hij dat hij al een kant en klare kerk had. De Prescott-gemeente had een gebouw van een andere groep gekocht, maar ze hadden een clausule in het contract opgenomen die hen toestond in het oude gebouw te blijven tot het nieuwe af was. Toen Jack arriveerde om te beginnen als pastor, merkte hij dat de andere kerk niet van plan was om te vertrekken en wettelijk was er niets tegen te doen. Harris hield bijbelstudies in zijn eigen huis, maar het was niet hetzelfde als pastor zijn.

Hij bleef zich getrokken voelen tot de Mexicaanse kant van de grens en eindelijk kreeg hij toestemming van Mitchell om een gebouw in Mexico te zoeken. In die tijd zorgden de omstandigheden in Mexico ervoor dat Nogales veranderde in een snel groeiende stad. Grenshandel leek het antwoord te zijn op de Amerikaanse vraag naar goedkope werkers en de banen trokken duizenden mensen. Nogales was een stad die dag en nacht leefde. Harris kreeg een klein gebouw en begon zijn eerste pastoraat in een land waar hij geen woord van de taal kon spreken; maar God had een plan.

Binnen korte tijd was het kleine winkelpand dat ze gehuurd hadden al vol mensen. Zondagavonden waren altijd opwindend. Als de dienst een beetje moeizaam verliep, kon de pastor altijd nog duivels uitdrijven uit een man die elke zondagavond kwam.

Het was een kerk die de dingen nooit klein aanpakte. Omdat het aantal bekeerlingen groeide, vond Jack dat het tijd werd om een doopdienst te houden. Ze hadden geen bad, maar de goede ouwe "yankee vindingrijkheid" kwam te hulp. Ze kochten een ruim vier meter lang zwembad van staal en plastic bij de K-Mart. De mannen zetten het op in dat kleine gebouw en het kwam van muur tot muur. Helaas vergaten ze in hun ijver om de instructies te lezen bij het opzetten.

Alles ging goed totdat een zuster die honderd kilo woog onder water gehouden werd. Terwijl ze haar onderhielden, raakte de vloedgolf de zijanten en het hele zwembad viel direkt uit elkaar. De dopers keken op, net op tijd op, om het afgrijzen te zien van ieders gezicht in dat kleine gebouw af te lezen. Een 1 meter hoge muur van water stortte van het podium om de eerste massa-doop in de geschiedenis van de fellowship te verwezenlijken. Dames schreeuwden en sprongen op stoelen. Het water veegde bijbels en al het andere naar de achterdeur. Voorbijgangers waren geschokt toen ze deur zagen openbreken en water en mensen naar buiten zagen stromen. Niet van plan om te stoppen, namen ze die paar mensen die nog droge plekken vertoonden, lieten ze gaan liggen en overspoelden hen in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

ZELFVOORZIENING

Mitchell geloofde dat kerken zichzelf moeten kunnen onderhouden. Hij vond dat elke kerk zichzelf financieel moest kunnen redden. Als een kerk waardigheid moest hebben, kon hij niet voor altijd van buitenaf ondersteund blijven. Hij was meer dan gewillig om een kerk bij de start te helpen, maar uiteindelijk moest hij op zichzelf kunnen staan.

Dit bracht Harris in een moeilijke situatie. Als hij rond Nogales reed, schreeuwde de armoede hem toe. Hele gezinnen zaten in „n kamer geperst, zonder verwarming of water. Hoe kon hij deze mensen vragen om te geven? Hij wilde al het geld nemen wat hij had en het aan hen geven. Terwijl hij reed, sprak de Heer echter tot hem: "De enige manier waarop deze natie gezegend kan worden, is door ze leren te geven." Deze bijbeltekst kwam in hem op: "Brengt de gehele tienden naar de voorraadkamer, opdat er spijs zij in Mijn huis; beproeft Mij toch daarmee, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overvloed over u uitgieten." (Maleachi 3:10) God herinnerde hem eraan dat deze profetie gericht was tot een natie en alleen de vrijgevigheid van Gods volk kon Mexico zegenen. Harris begon te preken over geld.

Voor de Nogales kerk was dit schokkend. Ze hadden gehoopt dat hij gekomen was met een of andere sociaal programma, maar in plaats daarvan vroeg hij hen om te geven.

Cruz was met Terry getrouwd, het meisje dat zijn vertaalster was geweest in Prescott. Zij was voor hem een grote hulp. Hoewel zij met Cruz leefden van maar \$10 per week, had ze het belang van geven geleerd gedurende de drie jaar in Prescott. Zij was een voorbeeld voor anderen. In het begin als Jack over geld preekte, veroorzaakte het een verschrikkelijke spanning in de kerk, maar hij bleef er op hameren en er kwam een doorbraak in vrijgevigheid. Al snel gebeurde er een wonder. Mensen kregen goede banen en de kerk begon zijn eigen zaken te betalen. Het fundament was gelegd waardoor de Nogales-kerk niet alleen kerken binnen heel Mexico uit kon sturen, maar over de hele wereld. Niet met geld van anderen, maar van eigen geld. Een militante evangelisatie-geest is een andere geheime kracht van de kerken in Mexico. Dit was niet gemakkelijk te verwezenlijken. Eigenlijk was de kerk in Mexico illegaal. Om een kerk te openen moet je grond kopen, het overdragen aan de regering en dan daar en nergens anders je diensten houden. Harris brak alle regels. Ze namen de draagbare P.A. mee en gingen de straat op om te preken. En in de bus bleven ze tijdens het rijden vaak voorin staan om hun getuigenis te geven. De "Federales" bedreigden hen, maar er was geen manier om ze te stoppen. Al een tijdje hadden de pooiers hun zaken achteruit zien gaan, omdat de prostituties en hun klanten gered werden.

Door de ervaringen in Mexico werd duidelijk dat het evangelie overal zou werken, wanneer het een kans zou krijgen. Het geheim ligt erin de bijbel te geloven en niet het door mensen bedachte, maar het bijbelse patroon te volgen. Dat betekent niet dat er geen problemen waren. Na een korte tijd opende Harris een kerk aan de Amerikaanse kant. Hij stelde Cruz verantwoordelijk voor de Mexicaanse kerk en hij hielp hem zoveel hij kon. Binnen een paar maanden werd Harris geïnspireerd om Cruz naar Obregon te sturen om een

tweede kerk te beginnen. Hij leek Paulus' voorbeeld te volgen, maar het was een besluit waar hij spijt van zou krijgen. Cruz had niet de ervaring om een kerk op te bouwen. Door deze en soortgelijke ervaringen in Amerika werd besloten dat niemand uitgestuurd zou worden die minder dan drie jaar gered was.

De Fellowship zag dat er drie dingen waren die niet overgeslagen konden worden. E, n ervan was tijd. Deze mannen waren niet voorbereid op de strijd en ze zaten in hun stad dood te gaan. Omdat het Jezus al drie jaar kostte om de discipelen voor te bereiden, werd besloten dat de Fellowship minstens drie jaar na hun redding moest wachten met het uitsturen van zijn werkers. Verder is er de eis van betrokkenheid. Een man moest de capaciteiten hebben om zijn vleugels uit te spreiden. Ze konden niet zomaar beginnen en zonder een enige geestelijke ervaring succesvol worden. Jezus gaf de twaalf eerst kleine taken en bouwde hierop voort. Een laatste vereiste is de geest van opwekking. Waarheid wordt niet zozeer geleerd, als wel ontvangen. Als een man opwekking meemaakt dan moet zijn geest hier in meegaan en dit is niet iets wat uit een boek gehaald kan worden of gewoon uit een paar weken contact voortvloeit.

KRUISTOCHTEN

Als er in Mexico ook maar iets gebeurde, kwamen er al direct hele menigten kijken. Mensen doolden rond zonder geld of verblijfplaats. Er werd een evangelisatie-campagne georganiseerd om te proberen Nogales te bereiken door de kracht van de Heilige Geest. Jack Harris huurde voor een paar avonden de stierenarena. Argemero Feguerro, een evangelist die met Morris Cerullo in Zuid-Amerika had gewerkt, werd uitgenodigd als spreker. Hij sprak Spaans en had een geweldige wonderbediening. De kerk plakte de stad vol met posters en huurde auto's met P.A.'s erop om de evangelisatie-campagne aan te kondigen. De resultaten van de campagne overtroffen de verwachtingen van organisatoren. Elke avond kwamen er duizenden mensen en als de oproep gedaan werd, namen de mensen niet de tijd om door de gangpaden te komen; ze stroomden gewoon over de twee-en-een-halve meter hoge scheidingsmuur om de arena te vullen. Nadat er met hen gebeden was voor redding, vroeg Argemero hun de handen op zieke plaatsen van hun lichaam en te geloven dat God hen zou genezen. Honderden stroomden naar voren om te getuigen van wonderen die gebeurd waren. Het was duidelijk dat er een geweldige indruk gemaakt werd en Jack smeekte Argemero om langer te blijven. Argemero had een beter idee. De volgende avond kondigde hij aan dat hij zou vertrekken, maar dat iedereen moest komen en de lammen, de blinden en de doven meebrengen, want evangelist Jack Harris zou daar preken. Jack was zowel opgewonden als doodsbang toen Argemero hem vertelde dat hij hetzelfde kon doen als wat hij gedaan had. De volgende avond stond Jack in dat stadion vol mensen, doodsbang dat er niets zou gebeuren als hij bad. Het was bemoedigend om de mensen naar voren te zien stromen om gered te worden, maar zouden ze genezen worden? Hij was bijna bang om mensen om getuigenissen te vragen en werd erg nederig toen de „n na de ander opstond om te vertellen van Gods wonderlijke werk in hun leven.

Hij vertelde Mitchell dat hij in Mexico rond wilde trekken om campagnes te preken, maar Mitchell zei: "Nee." Hij was niet van plan om het zaad zomaar kapot te laten gaan. Hij wist dat de kerk de sleutel was en er was geen reden om een campagne te houden voordat er een kerk gestart was. Jack nam zijn moeilijke taak als pastor weer op, maar elke paar maanden zou er weer een campagne gehouden worden. Eerst in Nogales, toen in Obregonen en tenslotte reisde hij vaak de wereld rond, predikend en mensen genezen zien worden in aanvulling op zijn vele pastorale verantwoordelijkheden.

HOOFDSTUK 13

FLAGSTAFF

Ron Jones werd uitgestuurd van Prescott naar de mooie bergstad Flagstaff, Arizona. Het was een universiteitsstad in de schaduw van de San Francisco pieken. Er was Mitchell een oude Foursquare-kerk aangeboden. Het kerkje met een handvol mensen had jarenlang in religie vastgezeten toen Jones er binnen stapte. Hij was niet echt enthousiast naar de stad gekomen. Hij was er niet zeker van dat dit de plaats was waar God hem wilde hebben en deze knagende twijfel martelde hem keer op keer gedurende de volgende anderhalf jaar. Dit leidde tot een principe in kerkplanting: de Fellowship dwingt een man nooit ergens heen

te gaan waar hij niet voor gekozen heeft. Ron arriveerde in Flagstaff en ontdekte dat de stichter van de stad plechtig had beloofd dat er nooit een pinksterkerk in Flagstaff zou komen. Hij voelde zich niet gerust, toen iedereen hem vertelde hoe moeilijk de stad was. Toen Ron en Marie aankwamen, stond een dame hen bij de deur van de kerk op te wachten om hen te vertellen dat de kerk vervloekt was en dat God "Ikabod" boven de deur had geschreven. Jones belde Mitchell om hem het verschrikkelijke nieuws te vertellen. Mitchell werd er niet door van zijn stuk gebracht. Hij vertelde Jones om terug te gaan en haar te vertellen dat als hij naar de stad kwam, opwekking naar de stad kwam. Jones hoopte en bad dat Mitchell gelijk had.

Hij kwam met goede hoop, maar vanaf het begin was het een strijd. De mensen die in de kerk waren gaven hem geen steun. In feite hadden binnen een maand bijna allen het schip verlaten. Hij vertoonde wat films en mensen kwamen met honderden tegelijk. Het kleine gebouw was tot aan de ramen volgepakt. Naderhand kwamen de mensen naar hem toe, opgewonden over wat hij deed. Hij hoorde dat tweehonderd mensen rond de stad gebeden hadden voor een kerk precies als de zijne. Jammer genoeg echter verscheen geen van hen ooit op een gewone dienst. Ze wilden iemand om de verlorenen te bereiken, maar ze wilden niet dat zij daar zelf ook toe geroepen waren.

Flagstaff is een pittoreske winterschuilplaats en de kapel was een mooi klein houten gebouwtje dat de voorkant van een ansichtkaart kon sieren. In de winter viel er vaak sneeuw op die 215 meter hoge plaats en bijna elke dag stond er een kille wind. Jones begon te ontdekken dat er ook koude winden waaiden in de geestelijke regionen.

Het kostte hem maar twee maanden om het aantal mensen te reduceren tot nul. De enigen die bleven, waren een paar "stadsgekken". Toch was zijn boodschap militant en ging hij doelgericht door. Hij verklaarde vaak dat hij, als er niemand zou komen, tegen de stoelen zou gaan preken. En soms zag het er naar uit dat hij dat ook moest doen. Het was moeilijk om bekeerlingen te krijgen, dus toen er een paar jonge mannen kwamen op een zondagmorgen liet Jones ze er niet meer uit. Toen de oproep voorbij was, keek Joe Weidinger op en zag dat Jones naar hem wees en hem vertelde naar voren te komen. Joe glipte uit zijn stoel en ging naar voren om glorieus gered te worden. Vanaf dat moment wist hij dat hij geroepen was om te preken, dus ging hij van college af om zich voor te bereiden op het pastoraat. Verscheidene jaren later zou zijn kans komen.

Er vormde zich een kleine kerngroep. Becky Robinson kwam uit Prescott om te gaan studeren en werd gebombardeerd tot pianiste. Judy Gardner was ook naar Flagstaff gekomen om te studeren. Ongered was ze heel populair geweest, maar ze begon van de familie Jones en van de lofprijzing te houden. Ze was opgewonden om God te dienen en klaar om gevormd te worden. Marie vroeg haar of ze misschien eens een jurk in de plaats van een lange broek kon dragen. Judy deed de enige jurk aan die ze had. Het was de tijd van de mini-rok en haar rok kwam dan ook net tot onder haar navel. Marie Jones besloot op dat moment dat broeken net zo goed waren als jurken.

BARRIERES

Nadat het eerste handjevol binnen gekomen was, werd het onmogelijk om anderen binnen te houden. Ze kwamen in drommen naar de gratis films, maar waren niet geïnteresseerd in iets anders dan entertainment. Dit beeld gaven veel nieuwe kerken. Alleen een handjevol reageerde, waarna de omgeving onvruchtbaar werd tot de jonge mannen hun geloof en capaciteiten om mensen te helpen vergroten. Het probleem was dat elke pastor de andere pastors alleen vertelde over alle overwinningen. Ieder was ervan overtuigd dat hij de enige was die faalde. Dit dreef mannen tot een steeds grotere frustratie wanneer ze de opwekking probeerden te forceren.

Mensen werden gered, maar het leek onmogelijk om ze vast te houden. De duivel hield ervan om in elke beginnende kerk grote hoeveelheden gekken en mensen die loze beloftes deden, binnen te brengen. Dit putte de jonge pastors uit. In verband hiermee stonden ook de regelmatig terugkerende aanvallen van de religieuze gemeenschap. In Flagstaff had Jones geloof voor grote dingen. Er kwam een groep van twaalf christenen met hem praten. Dit waren mannen die charismatische bijbelstudies in de stad hielden. Ze zeiden dat ze God wilden zien bewegen. Hij was enthousiast, totdat ze hun verhaal begonnen af te steken over eenheid. Ze wilden zich niet met hem verenigen, maar ze wilden net als al de voorstanders van "eenheid"

dat hij zich bij hen aansloot. Toen hij gebrek aan interesse in hun zaak toonde, vuurden ze hun aanval af op alles wat Jones deed. De lofprijzing was verkeerd, de evangelisatie te agressief en de mensen te onvolwassen. Jones stond versteld.

Wekenlang kwam hij naar de kerk om te preken en telkens kwam de waarheid weer naar de oppervlakte. Hij vertelde de paar getrouwen: "Ik was van plan om een zegeningspreek te geven, maar nu ga ik 'hout hakken'!" Hij viel uit tegen elke duivel in Flagstaff. Het probleem was dat ze allemaal naar andere kerken vertrokken. Jones hakte genoeg hout in die eerste paar maanden om heel Siberië te ontbossen.

Ik (Ron Simpkins) werd gered in dezelfde tijd als Joe Weidinger. We waren nog maar een paar weken gered toen Jones besloot dat het tijd werd voor ons om actief te worden. Prescott had mannen opgeleid en Jones zou ons helpen bij onze ontwikkeling. Hij huurde de film "Thief in the Night" en regelde plaatsen om hem te vertonen in Winslow en op de universiteitscampus in Flagstaff. De avond voor de vertoning in Winslow kwam ik erachter dat Jones niet ging en dat van mij verwacht werd dat ik de show zou leiden.

Angst greep mijn hart. Joe en ik hadden verscheidene slechte ervaringen in die stad gehad. Joe was daar opgegroeid, maar kort geleden waren we uit de "red-neck"-gemeenschap gegooid omdat we hippies waren en problemen veroorzaakten. En nu kwamen we hier nog maar een paar weken later terug om het evangelie te verkondigen. Op de een of andere manier twijfelde ik eraan of er een liefhebbende, open reactie zou zijn.

In de hoop Goddelijke Leiding te krijgen, besloot ik bijbel-roulette te spelen. Een vriend scheen zijn bijbel zomaar open te kunnen slaan om een woord uit de hemel te krijgen; dus sloot ik mijn ogen, sloeg de bijbel open en liet mijn vinger blindelings over de pagina gaan, zoekend naar de plaats die God zou gebruiken om mij vrede te brengen. Ik opende mijn ogen en las Jozua 7:25 : "En Jozua zeide: "Zoals gij ons in het ongeluk hebt gestort, zal de Here u op deze dag in het ongeluk storten." Toen stenigde heel Israël hem en men verbrandde hem met vuur ..." Het werd me onmiddellijk duidelijk dat bijbel-roulette een onbijbelse manier was om leiding te vinden.

De avond van de film laadden we een oude bus van de kerk vol. We waren een vreemd leger. Er waren twee geestelijk gestoorden waarvoor Jones ons speciaal gewaarschuwd had om ze niets te laten doen. Geen van ons was lang gered. Er gingen vier Navajo meisjes van de high school en een handjevol anderen mee. Jones laatste woorden waren: "Wat je ook doet, laat niemand die microfoon gebruiken." Ik was er niet zeker van wat er zou gebeuren als ze dat deden maar ik was voorbereid om iedereen een knal te verkopen die het plan had te dichtbij te komen.

Meer dan 75 mensen kwamen naar de Winslow High School om de film te zien. In de pauze stond Weidinger op om zijn getuigenis te geven. Toen hij nerveus begon te vertellen over zijn vuile verleden van drugs en alcohol was het duidelijk dat zijn woorden indruk maakten op het publiek. Pas later realiseerden we ons dat zijn moeder en verscheidene familieleden daar aanwezig waren. Voor het eerst hoorden ze dat kleine Joey niet zo braaf was als ze zich hadden voorgesteld.

Aan het eind van de film stond ik op om de oproep te doen. Ik was zelf nog maar pas gered en het drong tot me door dat ik geen idee had hoe ik het zondaarsgebed moest bidden. Snel pakte ik een folder en schreef het gebed van de achterkant over op mijn handpalm, maar door mijn overactieve zweetklieren verdween het weer net zo snel.

Het moment van de waarheid kwam te snel. De film was voorbij. Terwijl ik snel naar de microfoon liep, besloot ik de zachte verfijnde manier van mijn pastor te kopiëren. Aan het begin van elke oproep nam hij de microfoon en begon met: "Als de piano speelt en christenen bidden, wil ik vragen, wie wil er gered worden." Ik begon goed: "Als alle hoofden gebogen zijn" rolde vlot van mijn lippen. Toen voegde ik er onbewust aan toe: "Nu, terwijl de piano bidt en christenen spelen..." Het was een wonder dat de hele zaal niet in lachen uitbarstte. Toch was God daar aanwezig. Ondanks het gehakkel staken verscheidene mensen hun hand op en kwamen vaar voren, inclusief de moeder van Joe. Ook al was het een opwindende tijd, het deed de Flagstaff-kerk niet groeien.

Evangelisatie-activiteiten in dat jaar leidde tot de bekering van meer dan 800 mensen, maar de kerk leek niet groter te kunnen worden dan 35. De opkomst werd even groter en viel dan weer terug. Het was als een wilde rit op de achtbaan die altijd eindigde waar we begonnen waren, met maar een handjevol mensen.

In die begindagen hadden de mannen er zelf geen idee van wat er in het verschiet lag. Toen ze pas uitgingen, voelden ze dat zij het antwoord waren voor alle dode, levenloze kerken die Amerika vullen. Maar toen ze moeilijkheden kregen, begon ze te twijfelen. Het zag ernaar uit dat er in die tijd in het christendom verscheidene andere ideeën waren die beter leken te werken. Dit leidde tot problemen bij die eerste pastors. Ze negeerden vaak de fundamentele uitgangspunten waarop de Prescott-kerk gebouwd was met als gevolg dat ze later de rekening daarvan gepresenteerd kregen.

Jones wist dat er een manier moest zijn om opwekking in Flagstaff te bereiken. In die oude pinksterbeweging waren evangelisatie-tenten een belangrijk middel. Prescott had een tent en Jones wist dat de mensen zeker binnen zouden stromen, als hij die in de buurt van het college neer zou zetten. Hij kreeg een van de slechtste en machtigste mannen in de stad zover dat hij een stuk land tegenover het college af stond om de tent op te zetten. Dit schokte de gemeenteraad zo dat ze voor het eerst in de geschiedenis van de stad toestemming gaven voor een tent-samenkomst. Alles duidde er op dat het een geweldige tijd zou worden.

Het enige probleem was dat de populariteit van tent-samenkomsten voorbij was. Er kwamen erg weinig mensen. Bovendien regende het ook nog elke dag en dit doordrenkte het zaagsel op de vloer en maakte de helft van de gemeente verkouden omdat ze dag na dag natte voeten hadden.

De vochtigheid bracht een vonkje leven in de samenkomst. Een paar jonge mannen hadden de tent van elektriciteit voorzien. Omdat ze niets van elektriciteit afwisten hadden ze de installatie niet goed geaard. Alles ging prima zolang de prediker op het podium bleef, maar als hij er af kwam dan moest je uitkijken! Dit werd op een avond ontdekt toen Joe Weidinger ging spreken tot een kleine menigte. Het ging aardig goed, tot hij naar beneden stapte in het natte zaagsel. Joe kwam opeens tot leven! Hij huppelde en sprong terwijl hij preekte als de wildste, ouderwetse evangelist. Pas later ontdekten we dat dit geen goddelijke energie was, maar energie afkomstig van de electriciteitsmaatschappij. Hij werd geëlektrocuterd door de natte grond.

De volgende avond vond pastor Jones per ongeluk baat bij de bedrading. De prediking was afgelopen en er kwam een vrouw naar voren om voor zich te laten bidden. Toen hij zich uitstreckte en haar de handen oplegde, sprong een lading elektriciteit over en raakte haar. Ze schreeuwde huilend: "Ik voelde het, ik voelde het". Dit zette de plaats in vuur en vlam. Later kwam ze bij Ron en vertelde hem: "Ik heb al door vele mannen voor me laten bidden, maar zo heb ik de kracht nog nooit gevoeld." Jones vond dat hij het beter niet kon uitleggen.

Het enige rechtstreekse resultaat van de samenkomst was dat een paar mensen de kerk verlieten. Hij stond op het punt gek te worden. Hij wilde weggaan en er weer op uitgaan als evangelist. Alles liever dan het door ploeteren in deze moeilijke situatie. Jones was niet de enige.

TUSCON

Harold Warner kwam ook maar langzaam vooruit in Tuscon. Het was een zware strijd om door de religieuze slaperigheid van de gemeenschap heen te breken. Iets te vinden dat mensen aan zou trekken was een probleem. Hij probeerde van alles. Er speelden bijzondere muziekgroepen, zowel in hun muziek als in hun doctrines. Sommige opwekkingsdiensten zouden komisch geweest zijn als hij er niet zo afhankelijk van was geweest. Tenslotte vormde er zich een vast groepje dat trouw naar de diensten kwam. Toen besloot hij om een "geïllustreerde collecte" te proberen.

Maleachi 3:10 spreekt over het beroven van God en Jack Harris was hierdoor geïnspireerd geraakt. Hij wilde gedachte van deze tekst krachtig overbrengen op de paar getrouwe kerkgangers. De meesten hadden na de preken van Jack het idee van het geven van tienden nog niet goed begrepen, dus dacht hij dat een gedramatiseerde uitbeelding hen misschien zou overtuigen om tienden te geven.

Hij vroeg een jonge man in de kerk om een beroving uit te beelden. Het werd een hysterische vertoning. De kerel was er niet de juiste persoon voor. Hij kon geen nylon kous vinden, dus kocht hij een panty. Die trok hij over zijn hoofd en kwam de dienst binnen gerend met de benen van de panty achter zich aan wapperend als konijn-oren. Toen hij door het gebouw rende met een namaakpistool werd de menigte wild. Terwijl Harris probeerde de tranen van het lachen in te houden, maakte hij de mensen toch duidelijk waar het om ging.

Harold vond het een goed idee. Hij zorgde dat een jonge man buiten wachtte tot de avondkollekte opgehaald werd. Hij had een kous over zijn hoofd getrokken en een pistool in zijn hand. Op het teken gooide hij de deur open en richtte het pistool op de menigte.

Alles was goed georganiseerd; de dief zou de ochtendkollekte stelen en Harold zou de schok van de mensen gebruiken om hen duidelijk te maken dat ze, als ze geen tienden gaven, net zo'n grote dief waren als deze man.

Er waren maar een paar problemen. Ten eerste had hij een ex-dief uitgezocht. Toen hij de deur open gooide, was iedereen doodsbang. Ten tweede had hij vergeten de "orde dienst" in te lichten. Toen de schurk hen vertelde te blijven zitten ...deden ze dat niet. Ze besprongen de dief en sleepten hem mee naar de parkeerplaats. Ze negeerden zijn gesmoorde schreeuwen en begonnen hem af te tuigen.

Harold probeerde binnen weer orde te scheppen en reed naar achteren om het leven van de arme acteur te redden. Hij kwam terug en gaf beschaamd uitleg. Hij kon de dienst nauwelijks tot een normaal einde brengen.

Voortaan werd hij veel voorzichtiger.

NOGALES

Jack Harris had de explosieve opwekking in Prescott verlaten om naar een grensstadje te komen dat de moeilijkste mensen ter wereld leek te herbergen. Hij had wonderen zien gebeuren in de stieren-arena, maar nu leek hij in zijn eigen kerk niet eens in staat om iemand vervuld te krijgen met de Heilige Geest.

Gefrustreerd belde hij Pastor Mitchell en vertelde hem dat hij wilde kappen. Hij verwachtte een andere reactie dan hij kreeg. Mitchell lachte hem uit. Toen deelde hij met hem over een preek die hij pas gepreekt had. Hierin vertelde hij dat Izaak een man was met Gods belofte op zijn leven om het land in te nemen. Meer nog: zijn vader had de weg schijnbaar al gebaad voor Izaak, maar op de dag dat Izaak deze taak moest uitvoeren, ervaarde hij een tegenstand tegen elke belofte. Er was hem verteld dat het land van hem was, maar toen hij de eigendom wilde opeisen door de bronnen van zijn vader te claimen, vocht Abimelek met hem. Alle bronnen waren dichtgegooid. Izaak moest ze opnieuw graven. Pastor Mitchell legde dit toen aan Jack uit. Zeker had hij de belofte voor opwekking, maar de duivel was niet van plan om zomaar op te geven en zich dood te houden. Iedere man moet de bronnen van zijn geestelijke vader opnieuw graven. Ze moesten doorgaan en bewijzen dat wat Prescott deed ook voor hen werkte. Jack zag hoop en begon nogmaals de onvruchtbare grond van Nogales te bewerken.

BIJNA VERSLAGEN

Deze strijd begon Mitchell uit te putten. Hij had het vertrouwen in Gods kracht niet verloren. Hij wist dat er iets krachtigs verbonden was aan de kerk, maar hij vroeg zich af of hij de man was om Gods plan tot vrucht te brengen. Deze mannen leken allen voort te worstelen en allen gooiden ze getrouw Mitchell de meeste schuld hiervan voor de voeten. Verscheidene mannen ontwikkelden een capaciteit en het was een kwelling om de juiste richting voor hun levens te vinden. Hij had geen enkel simpel antwoord voor hen. In augustus 1974 sloeg de duivel hard toe. Die avond had Mitchell een bijtende preek tegen zonden gehouden, speciaal tegen homosexualiteit. Terwijl hij preekte, kon hij echte tegenstand in de dienst voelen. Dit bleek geen fantasie te zijn. Hij werd die maandagmorgen vroeg gewekt, omdat zijn kerk in brand stond. Iemand had zich verborgen in de kerk tot iedereen weg was. Toen hij in brak in het kantoor sloeg hij de deur tot aanmaakhout. De brandstichter maakte het vuur in een kamer zonder ramen om ervoor te zorgen dat het

niet ontdekt werd en toen deed hij de airconditioning aan zodat de vlammen en rook in het afvoerkanaal van het gebouw gezogen zouden worden. Het gebouw werd gered doordat er beveiligingen in de afvoerkanalen waren ingebouwd die deze bij een bepaalde temperatuur afsloten. Uiteindelijk zag een buurman het vuur en belde de brandweer.

Er was meer dan \$55.000 schade, maar het gebouw zelf was gered hoewel het maar tien minuten van de vernietiging verwijderd was geweest. De volgende paar maanden behoorden tot de moeilijkste in Mitchells niet zo gemakkelijke leven. Peter en Starla Edwards moesten naar Prescott terugkeren nadat ze naar Cottonwood waren uitgestuurd. Sommigen dachten nog altijd dat Harolds ongeluk een goddelijk oordeel was geweest en waren boos dat deze jonge onervaren paren uitgestuurd werden. Verder vonden een paar mopperende mensen in de kerk dat hen niet de stem en de kracht gegeven werden die ze verdienden. Mitchell had er een paar boos gemaakt die gewend waren om hun eigen wil door te drijven. Ze hielden ervan om mini-preekjes te houden aan het eind van de boodschap van pastor door dit profetieën te noemen. Ze konden het niet geloven toen Mitchell hen tot zwijgen bracht.

Anderen waren boos, omdat de kosten van kerkplanting druk op hen plaatste om te geven. De kerk werd afgestroopt voor geld en toch leek het niet veel resultaat te hebben. Mensen twijfelden openlijk aan het idee van kerkplanting en de rebellie werd geleid door een belangrijk figuur in de kerk. Alsof dit allemaal nog niet genoeg was, was „n van de evangelisten die Mitchell gebruikt had aan het opbellen en brieven schrijven om hem te ondermijnen als pastor en te hij probeerde de mensen voor zichzelf te winnen.

Een eerlijk persoon kon niet aan het knagende gevoel ontsnappen dat sommige van de problemen door hem veroorzaakt werden. Pastor Mitchell had zichzelf nooit als een groot administrateur gezien en wist dat hij leiderschaps-vaardigheden miste.

Het leek alsof hij de kerk gebracht had zover als hij kon. Misschien zou God iemand met meer ervaringen binnen brengen die een beter werk kon doen. Iemand die ervaring had met het leiden van een grote kerk en ervoor kon zorgen dat de volle doorwerking van wat God aan het doen was vrijgemaakt kon worden. Mitchell wist echter dat God zijn leven zou zegenen en was gewillig om opnieuw te beginnen. Hij nam contact op met Wes Baker. Wes was een geweldige evangelist en was pastor in een leidende kerk in het Foursquare-kerkgenootschap in die tijd. Hij leek de perfecte man om de Prescott kerk over te nemen. Mitchell had een echte bewogenheid voor evangelisatie in andere culturen. Hij had genoeg van de oude vooroordelen van de kerken. Nogales, Arizona, had altijd een bijzondere plaats in zijn hart. Het was een open deur om uit te reiken tot in Mexico.

Dit was niet zomaar een voorbijgaand plannetje. De komende paar maanden werd het in de praktijk gebracht. Mitchell begon te regelen dat hij van Prescott naar Nogales zou gaan. Wes begon de noodzakelijke dingen te regelen om Los Angeles te verlaten om pastor van het "Potters House" te kunnen worden.

Toen alles geregeld was, belde Wes met Mitchell en vertelde hem dat hij dacht dat het een vergissing was. Wayman bleef zitten met de verantwoordelijkheid en sukkelde voort en hij deed wat hij kon. In de Psalmen vroeg David zich af of de belofte ooit de aanvallen kon overleven. Mozes wist wat het was als men twijfelde aan zijn leiderschap en hij voor moeilijke keuzes kwam te staan. Wat moet de vervolging van de eerste kerk wel niet gedaan hebben met de denkwereld van sommige van de eerste leiders? Toch ligt de kracht van het evangelie niet in het nemen van alle juiste beslissingen, maar het is het aanwezig zijn waar God zijn mannen wil hebben. God kan de zwakke keuzes van mannen, als ze in geloof gemaakt zijn, gebruiken om grote dingen te verwezenlijken.

Later zag Mitchell in dat vertrekken een tragische fout zou zijn geweest en hij dankte God dat de hemel ingreep om ons op het spoor te houden. Toch was er in die tijd een sterke aanval op zijn denkwereld.

HOOFDSTUK 14

GODDELIJKE VOORZIENIGHEID

Elke belangrijke gebeurtenis in de bijbel was al voorspeld ruim voordat het gebeurde. Hoewel de mens het werk van God uitvoert, is het uiteindelijke resultaat hiervan te danken aan het feit dat God vastbesloten is Zijn beloften te vervullen.

De eerste kerk werd niet gebouwd door de geweldige kwaliteiten van de twaalf discipelen. Ze waren goede, eenvoudige mannen, die op eigen kracht weinig invloed op Gallilea gehad zouden hebben, laat staan op de wereld. Het was onmogelijk voor hen om het hele plan te begrijpen dat God voor hun leven had. Petrus werd door Christus zelf een duivel genoemd vanwege zijn gebrek aan inzicht. Zelfs na de wederopstanding en de geboorte van de kerk moest Paulus Petrus bestraffen omdat hij in de val van religie was gevallen.

Alleen goddelijke tussenkomst liet de eerste kerk groeien. Visioenen van schapen en varkens, bovennatuurlijke uitstortingen van de Geest, goddelijk geïnspireerde vervolging en bezoeken van engelen, dit alles speelde een belangrijke rol.

Honderden jaren voordat Mozes op het toneel kwam had God de datum geopenbaard waarop het volk bevrijd zou worden. Paulus deed grote dingen, toch was dit geen verrassing. Een profeet had hem bij zijn bekering een "uitverkoren werktuig" genoemd. De profeten wisten dat God hun had gekozen, lang voordat zij voor God kozen.

Velen van hen die voor God gewerkt hebben, vonden steun in deze waarheid. John Wesley noemde zichzelf vaak een brandend stuk hout dat uit het vuur getrokken was. Als kind was hij bijna verbrand in de vlammenzee die door zijn ouderlijk huis golfde, maar hij werd gered. Hij wist dat God hem bewaard had voor een taak en vertrouwde er volkomen op dat God hem zou helpen Zijn wil te doen. Hij begreep dat de grote opwekking die aan hem toegeschreven werd, eigenlijk het werk van God was en niet van mensen.

Broeder Mitchell wist dat de meeste resultaten van de opwekking die hij ervaarde, ondanks hem en niet dankzij hem kwamen. Zijn rol was belangrijk, maar Gods rol was essentieel. Verscheidene keren zou hij een verkeerde weg genomen hebben of een fatale fout begaan zijn, waardoor God op het kritieke moment moest ingrijpen om zijn richting te veranderen. Dit gaf hem een geweldig vertrouwen in de beloften van God.

Als jonge, amper geredde christen had hij de belofte ontvangen dat zijn leven mee zou tellen. Hij zocht er niet eens naar om gebruikt te worden toen God hem vulde met de Heilige Geest, maar terwijl hij daar lag en golven van de Geest door hem heen bewogen, wist hij dat hij geroepen was voor een taak. Het visioen dat hij ontving over het preken in de Angeles Tempel, maakte dit alleen maar tot een grotere realiteit.

Op kritieke tijden had God tot zijn hart gesproken en Zijn belofte opnieuw bevestigd. In Canada, onder de aanklacht van twijfel en druk, had God tot hem gesproken in gebed door Jesaja 54:17: "Elk wapen dat tegen u gesmeed wordt, zal niets utrichten, en elke tong die zich voor het gericht tegen u keert, zult gij in het ongelijk stellen. Dit is het deel van de knechten des Heren en hun recht van Mijnentwege, luidt het woord des Heren." Hij mocht dan tegenstand uit alle richtingen ervaren, maar keer op keer kwamen deze woorden tot leven om hem te laten weten dat God voor hem vocht en dat hem een blijvende opwekking was beloofd.

In juli 1967 gebruikte God Dick Mills om te spreken door Jesaja 58:11: "En de Here zal u voortdurend leiden, u in dorre streken verzadigen en uw gebeente krachtig maken; dan zult gij zijn als een besproeide hof en als een bron waarvan het water niet teleurstelt." Dit was een grote troost in de strijd. Toen hij verder las in dat hoofdstuk, sprak vers 12 tot zijn hart: "En de uwen zullen de overoude puinhopen herbouwen, de grondvesten van vorige geslachten zult gij herstellen en men zal u noemen Hersteller van bressen, Herbouwer van straten." Op dat moment zei dit hem niets, maar hij onthield het en vond er echte troost in.

Mitchell dacht aan de tijd voordat hij in Prescott kwam. Hij had in het verleden vele kerken die vernietigd waren, overgenomen en hij had gezien hoe God hem gebruikte om ze te herbouwen en herstellen. Drie van de kerken die hij had overgenomen, waren verwoest geweest door morele problemen en elke kerk stond op het punt om te verdwijnen in duisternis en geestelijke dood. Toen hij kerken begon te planten, werden de woorden die jaren daarvoor gesproken waren duidelijk. Hij zag de vervulling van deze beloften in wat er in Prescott gebeurde, maar hij voelde dat God iets groters in petto had dan wat er tot dan toe gebeurd was. De hele kerkwereld struikelde vooruit in het donker. De meeste kerken leken bekrompen en vast te zitten in de verstikkende structuren en concepten die voortkwamen uit de wereld. Hetzelfde kerkgenootschap waar hij toe behoorde, had de vibrerende aanraking van leven verloren die het eens kenmerkte. Hij voelde dat God op de een of andere manier Prescott tot een deel van het herstel wilde maken.

Een ander aanknopingspunt voor zijn visie gaf Jesaja 54:13: "Al uw zonen zullen leerlingen des Heren zijn en het heil uwer zonen zal groot zijn." Op het moment dat deze woorden gesproken werden, dacht hij dat ze verwezen naar zijn eigen vijf kinderen en eigenlijk was dat ook zo, want ze groeiden allen op om God te dienen. Maar door de tijd heen werd het duidelijk dat God dit had bedoeld als verwijzing naar zijn geestelijke kinderen. Deze jonge pastors strenden met hun roeping, maar God had beloofd dat Hij hen zou leren en dat deed Hij. Mitchell kende alle technieken in het christendom om mensen te motiveren. Hij had geprobeerd kerken te bouwen met programma's en plannen en toen hij een beginnende, worstelende pastor was, had hij ieder nieuw concept uitgeprobeerd. Hij wist dat Prescott een beweging van God was en dat het meer inhield dan alleen een nieuwe geestelijke truc. Hij wist dat structuur en werktuigen belangrijk waren, maar de enige uitleg voor datgene wat er rondom hem gebeurde was dat het te danken was aan de Geest van God. Hij kon duidelijk zien hoe God de deuren had geopend die de kerk gezegend hadden. God had Mitchell in contact gebracht met de "Jesus People"-beweging en de muziekgroep op een kritiek moment samengebracht. God had de kerk tot kerkplanting gedwongen. God had een verlangen in Mitchell geplaatst om deze mannen te helpen en de invloed van de kerk te vergroten. Alleen God kon de deur naar Mexico geopend hebben waar Prescott doorheen struikelde. Mitchell had het vertrouwen dat, als God deze deuren opende, Hij ook andere deuren zou openen.

Mitchell was vastbesloten om zich door God te laten leiden. Zijn taak was om eraan te werken, ontvankelijk, flexibel en gehoorzaam te blijven. Hij weigerde ook om zich te laten wegsturen van datgene wat God hen al gegeven had. Hoe meer invloed de visie kreeg, hoe groter de druk werd van buitenstaanders die het wilden leiden en nieuwe richting geven. Maar Mitchell was niet geïnteresseerd in het veranderen of het stroomlijnen van de visie en hij was er zeker niet in geïnteresseerd om de methoden van Prescott te vermengen met de kerkwereld om hem heen. Hij had een simpel onwankelbaar geloof in Gods leiding. Het was niet zijn opwekking, het was Gods opwekking. Hij was een rentmeester van een heilig krediet en was niet geïnteresseerd in experimenteren. De mensen in de eenheidsbeweging en diegenen met organisatorische gedachten noemden dit "hardnekkigheid", maar Mitchell noemde het "getrouw zijn".

BUITENSTAANDERS

Niets toont een hogere graad van goddelijke betrokkenheid dan de manier waarop God anderen op precies de juiste tijd in relatie bracht met de Fellowship. Toen de kerk uitreikte, bleken de meeste pastors ongeïnteresseerd in wat er gebeurde. Mitchell was bereid om iedereen die maar kwam, te helpen en te bemoedigen, maar weinigen konden zien hoe een kerk in een klein stadje als Prescott hen kon helpen. Dit gold echter niet voor iedereen.

Verscheidene belangrijke mannen waren van buitenaf gekomen. Ron Jones was binnengekomen uit de Assemblies of God. Walworth kwam in contact met Cruz op Gods moment. Mitchell hoopte dat hij de ontvankelijke pastors van buitenaf kon helpen. Toen de Fellowship meer en meer begon te groeien, bracht God ze in contact met degenen die zochten naar meer.

Belangrijke sleutelfiguren kwamen binnen om samen te gaan werken met de mannen die opgegroeid waren in Prescott. Joe Campbell was gered onder Jones' bediening. Toen de tijd verstreek raakte hij gefrustreerd in de organisatie waar hij een deel van was en tenslotte nam hij weer contact op met Jones en kwam naar Arizona.

Harry Hills was een succesvol pastor en evangelist geweest. Op zoek naar opwekking gebruikte hij elke truc uit het boekje. Op een zondag maakte hij na de kerkdienst de langste banana split ter wereld. Vanaf zijn eerste contact met de Fellowship wist Harry dat het goed voor hem was. Zich geen zorgen makend om de consequenties trok hij zijn kerk in Sparta, Illinois, uit zijn organisatie. Verscheidene geweldige families volgden hem en ze vormden zich tot een kern die vele nieuwe kerken zou gaan planten.

RUBEN REYNA

Een man die een veelbetekenende rol zou spelen in de visie van de Fellowship was Ruben Reyna. Hij was opgegroeid in Oost-Los Angeles, hing rond op Roosevelt Highschool en begon veel LSD en mescaline te gebruiken. De meeste tijd op de high school spendeerde hij aan het rondhangen op een plaats genaamd Blueberry Hill. Hij verkocht drugs om in zijn levensonderhoud te voorzien en hij was op weg naar de goot of de gevangenis.

Zijn leven bestond uit de Oost-L.A.-bendegevechten, drugs en immoraliteit. Hoewel hij aan de gevangenis ontsnapte, moest hij wel een tijdje zitten in de plaatselijke cel, maar hij beschouwde dit als de kleine prijs die je moest betalen om geaccepteerd te worden.

Hij had ontmoetingen gehad met religie, maar geen van hen had hem ooit iets gedaan. Hij was van "katholicisme" tot "mormonisme" tot "Jezus alleen" overgesprongen en hij was al zo vaak gedoopt dat hij er rimpels van kreeg, maar niets leek te helpen.

Alles begon te veranderen toen hij een man genaamd Sam tegen het lijf liep. Hij was een beruchte, oude druggebruiker die gered was. Sam begon zich met Ruben bezig te houden. Het schokte hem zo erg dat hij wegging en alle drugs op at die hij kon vinden en bovendien werd hij ook nog dronken. Toen hij thuiskwam bij zijn vrouw Stella hadden ze hun gewoonlijke ruzie en Ruben vertelde haar: "Ik ga Jezus vinden." Stella pakte zijn koffers en stuurde hem op weg.

Ruben vond het huis van Sam en klopte op zijn deur. Toen hij opendeed, verspilde Ruben geen tijd. Hij riep: "He, ik wil Jezus."

Sam knielde met hem en leidde hem tot de Heer.

Sam werkte met "Victory Outreach", een kerk die Sonny Argonzoni begonnen was om drugverslaafden te bereiken. Ze hadden een huis waar ze jongens naar toe brachten om af te kicken en Sam bracht Ruben daarheen.

Ruben ging naar binnen met de verwachting een stelletje religieuze mietjes te zien en was geschokt toen hij zag dat de kamer vol zat met kerels, rechtstreeks van de straat. Toen hij binnenkwam werd hij begroet met: "He, maat, is alles kits? Wat is er aan de knikker?"

Ruben vroeg: "Wat bedoel je daarmee?"

Die vent zei: "Jezus veranderde mijn leven, man!"

Hij wist niet wat hij ermee aanmoest en hij zei: "Oh, jullie zitten hier allemaal een beetje stoned te worden."

Ze werkten hem naar boven naar de derde verdieping en stopten hem in een kamer met een andere kerel die afkickte van heroïne. Hij heette Hank en zag er uit of hij door de hel was gegaan en terug was gekomen, maar hij keerde zich tot Ruben en zei: "Ik haal het door de kracht van Jezus."

De volgende morgen werd hij wakker gemaakt door een stelletje kerels die hem zeiden: "Laten we bidden." Ruben dacht bij zichzelf: "Nou ja, ,n kort gebedje en dan ben ik er vanaf." Hij ging naar beneden en ging

bij alle anderen staan. Iemand zei: "Laten we elkaars hand vastpakken en bidden!" Ruben zei: "Ik hou nooit iemands hand vast. Alleen mietjes houden elkaars hand vast."

Een kerel naast hem zei dreigend: "We houden elkaars hand vast!"

Ruben keek rond en zag dat de meeste kerels groter dan hij waren. Verscheidene van hen waren van onder tot boven getatoueed en kwamen rechtstreeks uit de bak. Op dat moment kreeg hij een nieuwe visie over handen vasthouden en zei: "Dus we gaan elkaars hand vasthouden. Prima."

De mannen stonden in een kring en begonnen God te loven en te prijzen. Ruben kon niet geloven dat hij hieraan meedeed. Hier stond hij met een stelletje veranderde junkies, die hun hoofden achterover hielden, terwijl ze bewogen op hun tenen en spraken zo hard ze konden in vreemde klanken. Ruben wist dat hij in een sekte beland was. Hij opende zijn ogen en toen hij dat deed zag hij een kerel aan de andere kant van de kring naar hem kijken. Hij dacht: "Oh, nee, ze hebben me betrappt op kijken."

Tenslotte kwam er een zendelinge door de achterdeur en iedereen werd stil en luisterde, terwijl ze vertelde over Jezus, en het komende Koninkrijk. Toen ze klaar was, begon ze langs de rij mannen te lopen en legde elk van hen de handen op. Terwijl ze dit deed, zakte elk van die grote zware ex-bajesklanten in elkaar op de grond.

"Ze moet ,n of ander elektrisch apparaat in haar handen hebben", dacht hij, want elke keer als ze ,n van hen aanraakte werd die persoon geëlektrocuterd. Hij stond aan het eind van de rij en wist niet wat hij moest doen. Ze kwam dichterbij en dichterbij.

Tenslotte bereikte ze hem en vroeg: "Hoe heet je?"

"Ruben", zei hij.

"Weet je dat God je wil gebruiken?" zei ze. Tegelijkertijd raakte ze hem aan en hij viel achteruit op de sofa.

Ruben kon het niet geloven. Hij dacht: "Geen enkele vrouw gooit mij omver." en sprong weer overeind en nam tegenover haar een karate-houding aan.

Ze liep naar hem toe en zei: "Ik heb je gezegd, God wil jouw leven gebruiken. Ik wil dat je een gebed met me bidt." Ruben bad met haar en begon te huilen als een baby. Hij viel op zijn knieën en terwijl hij dit deed voelde hij dat iets lelijks hem verliet. Het was alsof er een donkere wolk uit zijn hart was gehaald en alsof een vlam de plaats had ingenomen. Zijn handen schoten omhoog en hij kon ze niet naar beneden doen, zelfs niet als hij dat gewild had. Hij verliet die plaats veranderd.

Toen hij thuiskwam was Stella lang niet zo opgewonden als hij. Ze keek hem aan en zei: "Je bent een hypokriet. Je bent niet gered. Deze keer ben je echt geflipt op drugs."

Er volgden verscheidene maanden van strijd voor het goed kwam met Stella. In het begin zei ze dat ze terug zou gaan naar de Katholieke kerk, maar na een tijdje raakte ze geïnteresseerd in wat hij deed. Ze dacht dat hij misschien een vriendinnetje had in de kerk, dus de eerste keer kwam ze alleen om dit uit te zoeken. Toen ze op stonden in de dienst vertelde ze hem: "Je bent een hypokriet. Kijk jezelf nou eens staan met je handen omhoog. Je speelt toneel voor al deze mensen."

Ruben wilde haar slaan. Hij bad: "God, U weet dat ik niet tegen dit gezeur kan en dat ik deze vrouw ga slaan als ze niet ophoudt. Zet een muur tussen ons in." Op dat moment was het alsof God een onzichtbare muur gebouwd had. Ruben kon alleen een muisachtig, piepend geluid horen van Stella's geraas. Op die dag ging ze naar voren en werd gered.

Ruben was altijd introvert geweest, zonder vrienden en hij vertrouwde niemand. Toen hij gered werd, veranderde hij op een wonderbaarlijke manier in iemand met vrijmoedigheid. Hij ging de bergen in en bad:

"God, geef me een persoonlijkheid. Als U wilt dat ik ga preken dan zal ik gaan, maar U moet het me laten zien en mij helpen. Ik ben maar een marionet in deze wereld en ik kan geen woorden bij elkaar krijgen." God beantwoordde dat gebed boven ieders verwachting.

Hij had zich geroepen gevoeld om te preken op de dag dat hij gered werd dus meldde hij zich aan voor de bijbelschool. Vroeger haatte hij school, maar nu was hij gevuld met een verlangen om het Woord te kennen. Niemand dacht dat hij voor die school zou slagen omdat hij kon niet lezen of schrijven, maar God vulde hem met een agressieve toewijding om het te halen. Hij bracht nachten door in gebed of God hem wilde leren uit de bijbel en God deed het. Hij slaagde op school met negens en tienens.

Twee belangrijke machten vormden hem gedurende deze tijd. E,n was een Spaanse man op school genaamd Camarillo. Hij onderwees rechtstreeks uit het Woord en demonstreerde wat hij zei met zijn leven. Dit maakte een diepe indruk op Ruben.

Een tweede ontmoeting vond plaats toen hij, als chauffeur, met een broeder genaamd Cal op zendingsreis naar Washington ging. Aan het einde van de eerste dag stopten ze en Cal zei: "We moeten bidden."

Ruben wist niet goed hoe hij moest bidden, maar Cal nam de leiding en begon. Ruben kon de aanwezigheid van God voelen. Hij wist dat dingen verbroken werden en veranderden. Die nacht werd hij blijvend veranderd toen hij de kracht zag en voelde van een man die kon bidden.

Twee jaar nadat hij gered was, ging Ruben uit om te preken. Op een dag kwam Sonny Argonzoni langs en kreeg hem te pakken. Toen ze reden zei hij: "God heeft werkelijk met me gedeeld dat je naar La Puente moet gaan."

Ruben zei: "Goed, ik zal gaan."

Vlak voor ze zouden vertrekken was Ruben achter het huis aan het bidden toen God hem vertelde dat hij Stella moest gaan zoeken. Hij kwam in het huis en vond zijn vrouw daar met de sleutels in haar hand en een wilde blik in haar ogen. Ruben vroeg: "Waar ga je heen?" Ze schreeuwde terug: "Praat niet tegen mij. Ik ga me bezatten." Hij greep de sleutels en smeekte: "Laat me voor je bidden." Ze rende naar haar kamer en sloot de deur. Ruben werd razend. Hij ramde op de deur en toen ze niet open wilde doen trapte hij de deur in. Toen hij de kamer binnen kwam, begon hij de duivel te bestraffen en hem te bevelen weg te gaan. Terwijl hij dit deed, voelde hij iets vertrekken door het raam.

Stella kwam huilend bij hem. Ze snikte: "Ik was vol angst en aanval, maar nu ben ik vrij."

DE FELLOWSHIP

Ruben kwam in contact met de Prescott-kerk door een bevriende evangelist, Philip La Crue. Philip had in aantal Mexicaanse kerken gepreekt. Hij kreeg Ruben zover om daarheen te gaan en te preken. Terwijl hij daar was, raakte hij bevriend met Sergio Gaxiola die de Mexicaanse kerken leidde. Sergio begon Ruben over te halen om naar een conferentie te komen. In het begin deed hij alsof hij het te druk had, maar tenslotte stemde hij ermee in om te gaan.

Ruben was al drie jaar pastor toen hij voor het eerst verscheen. Zijn kerk gonsde van opwekking. Hij wist dat hij in de gunst stond bij God. Toen hij de Prescott-kerk binnenging, verwachtte hij niet veel en was een beetje bang om gegrepen te worden. Zijn eerste indruk was die van het geluid van gebed. Het klonk voor hem als een bijenkorf. Hij keek en zag pastor Mitchell temidden van alle anderen op zijn knieën bidden. De pastors die hij kende hadden altijd apart gebeden en dit leek hem al radikaal. Toen hij merkte dat Mitchell op elke bidstond was, zei hij: "Dit is wat ik wil."

Stella en hij werden overweldigd door de kracht van wat er gebeurde. De eerste avond van de conferentie preekte Mitchell over Salomo en hoe God hem wijsheid en begrip gaf. Tijdens die dienst begon God tot

Ruben te spreken. Hij ging inzien dat er meer kwam kijken om pastor te zijn dan alleen een aanbiddingsdienst met grote aantallen mensen. Hij voelde een leegte die hij niet kon identificeren.

Toen Mitchell erover vertelde hoe God Salomo een visie had gegeven, werd het hem duidelijk waarom hij in Prescott was. God wilde dat hij kerken begon te planten en verder ging bewegen in Zijn plan.

Die week praatte hij met Mitchell over kerkplanting. Mitchell probeerde niet om de leiding over hem te nemen of hem in zijn kamp te halen. Hij deelde alleen met hem wat hij geleerd had. Hij gaf hem een strategie voor het ondersteunen van een beginnende kerk. Ruben ging de volgende week naar huis en stuurde Danny Zendejas naar Oxnard, Californië.

Ruben bleef verschijnen op conferenties en elke keer werd hij uitgedaagd om meer mannen uit te sturen. Wat echter belangrijker voor hem was, was dat hij eindelijk richting vond. Niet dat anderen de leiding over wilden nemen, maar hij zocht eenvoudige leiding en praktische ideeën en broederschap.

Rubens kerk was begonnen met ruwe ijver en weinig structuur. Diensten duurden soms de halve avond. De mensen hielden ervan, maar de realiteit was dat ze de volgende dag moe waren. Nog frustrerender was dat velen de hele zondag schreeuwden en de hele maandag zondigden. Vanuit de broederschap met Prescott zag hij hoeveel belangrijker het Woord van God was dan programma's of opgefokte emoties. Als het Woord centraal staat in de dienst en de preek inhoud heeft, werkt het diep door in de levens van mensen.

Ruben wist altijd al dat God hem voor grote dingen wilde gaan gebruiken. Hij had niet zozeer meer vruchtbaarheid nodig, maar bemoediging om de dingen te doen waar God met hem over deelde in evangelisatie en activiteiten. Hij vond een kostbare schat aan uitdaging en raad. Iets dat hielp om Gods plan in zijn leven verwezenlijkt te zien.

Terwijl ze naar een eigen gebouw zochten verhuisde de kerk naar zeven verschillende schoolaula's. Tenslotte verhuisden ze veertig kilometer naar Norwalk, waar ze waren een gebouw konden kopen. Na de besprekingen met het gemeentebestuur over de nodige verbouwingsaanpassingen begonnen ze met de verbouwing. Ze kwamen zolang samen in een tent op het parkeerterrein. Bijna een jaar lang kwamen de mensen door regen, kou en hitte naar de tent. Ze kregen nooit een kans om het gebouw te betrekken omdat ze het keer op keer moesten verbouwen hadden om de mensen die binnenzwermden erin te kunnen houden. Tot 1985 zijn er meer dan 45 kerken geplant. In de moederkerk komen meer dan 700 mensen en elke week worden er meer gered.

Mitchell waardeerde mannen als Ruben Reyna en wilde hen helpen. Vele mannen werden de Prescott-conferenties binnengetrokken; mannen met een roeping en een bediening die zochten naar broederschap en raad. Vele pastors hadden het gevoel alsof ze in een mijnenveld liepen. Verspreid over het veld konden ze de karkassen zien van hen die maar een gedeelte van de weg gehaald hadden; degenen die geen gids hadden door de gevaren. Mitchell gaf om deze mannen. Hij wist dat God wilde helpen en Mitchell wilde dat ook.

Op een kerkgenootschapsvergadering in Las Vegas dronk pastor Mitchell koffie met een groep jonge mannen. Ze konden de dood zien die in veel van de aanwezige pastors en ze waren er bezorgd over hoe ze hetzelfde lot konden ontgaan.

Mitchell vertelde hen deze simpele formule. Als ik ergens heen ga dan vraag ik eerst: "God, wilt U dat ik hier kom?" Als Hij "nee" zegt dan vraag ik: "Wat kan ik doen om te helpen?" Wat kan een kerk krachtig worden, indien ze ermee stopt om uit te vinden wat ze kan krijgen en gaat vragen wat ze kan doen.

HOOFDSTUK 15

UITBREIDING

De baby-kerken begonnen langzaam door de barriŠres tot opwekking in hun eigen steden heen te breken. Elke pastor en gemeente die zich ontwikkelden, werden een bron van kennis en hulp voor de andere worstelende kerken. Wanneer mannen ervaringen verzamelden, konden ze in een jongere kerk komen en richting en hulp brengen. De groeiende kerken ontwikkelden hun eigen muziekgroepen die ze uit konden sturen om te spelen en ze konden evangelisatie-teams uitzenden om te getuigen en het vuur te verspreiden. Met de vergroting van deze basis van ondersteuning en visie kwam er ook een grote uitbreiding.

Mitchell zag dat hij deze kerken kon helpen als hij af en toe een dienst kwam preken. De kerk in Prescott zat vol eigen noden en hij kon het zich niet veroorloven om altijd weg te zijn. Alleen al het raadgeven aan pasbekeerden was een fulltime baan, omdat de thuiskerk bleef groeien.

Door gesprekken in de kerk ving hij op dat Bob Allen een vliegbrevet wou halen en hij moedigde hem aan om dit te doen. Het duurde niet lang voor ze een klein vliegtuigje huurden en landden op kleine vliegveldjes in heel Arizona. Mitchell kon nu in minuten overbruggen wat hem anders uren had gekost. Het was een opwindende tijd. Een keer ging het bijna mis toen ze net buiten Gallup door de laaghangende bewolking het vliegveld niet konden vinden. GedesoriŠnterd en op de rand van paniek vonden ze tenslotte het vliegveld terug. Een andere keer maakte Bob een landing in Nogales die hen de haren te berge deed rijzen. De landingsbaan verlichting ging niet aan. De man die wachtte om Bob op te pikken van het vliegveld hoorde hem cirkelen, dus parkeerde hij zijn vrachtauto aan het einde van de landingsbaan en deed zijn lichten aan om te laten zien waar de rand landingsbaan lag. Hard biddend zette Bob de kist aan de grond.

Eind 1974 had de Prescott-kerk een tweedehands Cherokee Six vliegtuig gekocht. Mitchell kon nu overdag thuis blijven en 's avonds naar verschillende kerken vliegen om richting en raad te brengen. Als hij naar huis vloog aan het eind van de diensten was hij altijd op tijd voor de ochtendbidstond. Zo kon hij nu in een dag doen tot wat normaal gesproken anderhalve dag had gekost.

UITBREIDING

De baby-kerken begonnen langzaam door de barriŠres tot opwekking in hun eigen steden heen te breken. Elke pastor en gemeente die zich ontwikkelden, werden een bron van kennis en hulp voor de andere worstelende kerken. Wanneer mannen ervaringen verzamelden, konden ze in een jongere kerk komen en richting en hulp brengen. De groeiende kerken ontwikkelden hun eigen muziekgroepen die ze uit konden sturen om te spelen en ze konden evangelisatie-teams uitzenden om te getuigen en het vuur te verspreiden. Met de vergroting van deze basis van ondersteuning en visie kwam er ook een grote uitbreiding.

Mitchell zag dat hij deze kerken kon helpen als hij af en toe een dienst kwam preken. De kerk in Prescott zat vol eigen noden en hij kon het zich niet veroorloven om altijd weg te zijn. Alleen al het raadgeven aan pasbekeerden was een fulltime baan, omdat de thuiskerk bleef groeien.

Door gesprekken in de kerk ving hij op dat Bob Allen een vliegbrevet wou halen en hij moedigde hem aan om dit te doen. Het duurde niet lang voor ze een klein vliegtuigje huurden en landden op kleine vliegveldjes in heel Arizona. Mitchell kon nu in minuten overbruggen wat hem anders uren had gekost. Het was een opwindende tijd. Een keer ging het bijna mis toen ze net buiten Gallup door de laaghangende bewolking het vliegveld niet konden vinden. GedesoriŠnterd en op de rand van paniek vonden ze tenslotte het vliegveld terug. Een andere keer maakte Bob een landing in Nogales die hen de haren te berge deed rijzen. De landingsbaan verlichting ging niet aan. De man die wachtte om Bob op te pikken van het vliegveld hoorde hem cirkelen, dus parkeerde hij zijn vrachtauto aan het einde van de landingsbaan en deed zijn lichten aan om te laten zien waar de rand landingsbaan lag. Hard biddend zette Bob de kist aan de grond.

Eind 1974 had de Prescott-kerk een tweedehands Cherokee Six vliegtuig gekocht. Mitchell kon nu overdag thuis blijven en 's avonds naar verschillende kerken vliegen om richting en raad te brengen. Als hij naar huis vloog aan het eind van de diensten was hij altijd op tijd voor de ochtendbidstond. Zo kon hij nu in een dag doen tot wat normaal gesproken anderhalve dag had gekost.

BETERE METHODES

Die eerste kerken waren de testgebieden voor toekomstige ideeën. Mitchell hield ervan om te experimenteren en hij leerde van zijn fouten. Ze probeerden mensen mee te sturen met de mannen die nieuwe kerken begonnen. Het leek een geweldig idee, maar in de praktijk bleek het niet te werken. De nieuwe mensen die in de kerk kwamen, voelden zich alsof ze tweederangs burgers waren in vergelijking met de "ouwe rotten" uit Prescott. Het was al moeilijk genoeg voor de moederkerk om haar beste jonge mannen en hun gezinnen uit te sturen als pastors, maar als elke kerk een hele gemeente nodig had zou het maar een korte tijd duren voor de thuiskerk zonder bronnen of kracht zou zijn. De grootste fout was te denken dat de jonge mannen geholpen waren met een kant en klare gemeente. Er was een onontkoombare factor van tijd en ontwikkeling. Zelfs als er geweldige mensen met hem mee kwamen, had de nieuwe pastor niet de vaardigheden om ze te houden en te leiden. De kerk bleef op een klein aantal mensen steken tot de pastor persoonlijk groeide. Dit frustreerde degenen die met hem mee gekomen waren alleen maar en verhinderde ook hun ontwikkeling.

Spoedig bleek dat net zo min als mensen het antwoord voor opwekking waren, ook het investeren van veel geld in een langzaam groeiende kerk geen oplossing gaf. Hoewel het belangrijk was om een kerk financieel te ondersteunen, werd het duidelijk dat als er niets gebeurde gedurende die eerste paar maanden, al het geld van de wereld de toestand van de kerk niet zou kunnen verbeteren.

Veel van de eerste kerken strompelden lange tijd vooruit. Zoals een lichaam ademend en een hart slaande kan worden gehouden door extreme mechanische hulpmiddelen, zo kan een kerk ook zijn deuren open houden zonder eigen leven of kracht te hebben. Dit weerhield de thuiskerk van het uitsturen van mannen, omdat „n of twee struikelende kerken grote sommen geld en energie bleven absorberen. Het was moeilijk voor Mitchell om hun ondersteuning te verminderen omdat dit een echte druk op de gezinnen zou plaatsen, maar er was ontdekt dat alleen onder zo'n financiële druk een man uiteindelijk diep in zichzelf zou reiken en zijn volle talenten aan de oppervlakte zou brengen. Hieruit kwam een politiek voort van het verlagen van financiële ondersteuning met een kwart per drie maanden, zodat de nieuwe kerk aan het eind van het eerste jaar het grootste deel van haar kosten zelf moest dragen. Dit was geen ijzeren wet, maar als een kerk niet binnen een paar maanden enige tekenen van leven vertoonde, misschien was het dan tijd om de man terug te halen en te bidden voor een nieuwe richting van God.

EXPERIMENTEREN

Mexico bood goede perspectieven, maar het zou moeilijk zijn om de voordelen binnen te halen. Het was een land dat zowel open was voor de beweging van God, als voor de beweging van Satan. Maar weinige werkers waren voorbereid op de problemen waar ze daar voor zouden kunnen komen te staan. Johnny Metzler predikte in Mexico tijdens een evangelisatie meeting en hij ervaarde daar sterke demonische tegenstand. E,n vrouw moest eruit gezet worden omdat ze schreeuwde onder demonische inspiratie. Metzler keek achter hem en zag dat de P.A. op eigen kracht boven het podium zweefde. Er kwamen veel mensen, maar om ze erbij te krijgen was iets anders.

Jack Harris preekte op een evangelisatie-bijeenkomst in de boksring in Obregon en trok 2700 mensen per avond. Gedurende die meeting werden er 1000 gered. Er gebeurden overal wonderen. De moeder van de manager van het gebouw die veel pijn had door Artritis kwam ook op een avond. Meer dan dertig jaar had ze al pijn in haar lichaam en ze begon steeds krommer te lopen onder de wrede marteling van de ziekte. Die avond werd ze totaal genezen. Ze stond vooraan en danste over het podium van vreugde. Toch, ondanks alle opwinding, sloot niet „n persoon zich aan bij de kerk.

Mitchell wist dat er een paar moeilijke keuzes gemaakt moesten worden. Ze waren vastbesloten om nooit een campagne te houden die niet aan een kerk kon worden geschakeld. Wanneer de aktie drie dagen duurde, zou de evangelist de volgende drie dagen in de kerk preken om die mensen in de gemeente te trekken. In aansluiting hierop hield de kerk overdag nieuwgelovigen klassen. Hiermee werd het fundament gelegd voor vruchtbare akties en het begin van de Mexicaanse conferenties.

Bijna net zo krachtig als de akties zelf was het effect dat ze hadden op de pastor. Vele Amerikaanse pastors kwamen naar Nogales om te leren wat God in andere landen kon doen. De levens van veel pastors veranderden wanneer ze de gigantische tinnen schuur in Nogales binnenkwamen waar de meeste bijeenkomsten gehouden werden. Buiten werden tacos en vis verkocht en binnen had de eigenaar een klein standje waar hij limonade verkocht. Op de achterkant van de stoelen stonden bierreclames en de temperatuur was verstikkend, maar de plaats straalde leven uit. Opgewonden Mexicaanse discipelen begroetten hun Gringo broeders met een opgewonden "Gloria a Dios!" als ze hen in de gaten kregen.

Er was veel snelle muziek. Het lawaai was oorverdovend in dat metalen gebouw, maar door de oproep werden levens veranderd. Mensen stroomden naar voren. Als er voor hen gebeden werd, stapten ze uit in geloof en namen de beloften letterlijk. Menig jonge man vertrok met de geheime smeekbede: "God, laat mij dit op een dag ook doen!"

UITSTUREN

Met de Prescott-kerk ging alles toen voorspoedig. Pastor Mitchell zag dat wanneer een jonge prediker niet uitgestuurd werd om een gemeente in een andere stad te bouwen, hij er een voor zichzelf zou bouwen in de thuiskerk. Dit was een hoofdreden voor de splitsingen en verdelingen die vele kerken in moeilijkheden bracht.

Als ze worden losgelaten, kunnen deze mannen het Koninkrijk vergroten. Als ze vastgehouden worden, kunnen ze het juist vernietigen.

Mitchell geloofde altijd in geven en nu zag hij dat het werkte met mannen. Toen hij zijn beste jonge mannen en vrouwen gaf, zag hij anderen opstaan om hun plaats in te nemen. Dit waren geen tweede keus restantjes, maar vaak bleken deze mannen zelfs nog grotere mogelijkheden te bezitten. Dit was belangrijk wilde de kerk doorgaan met haar visie. De heiligen konden niet enthousiast gehouden worden over dezelfde kerken en mannen, maar omdat God nieuwe gezichten en mogelijkheden gaf, bleef de visie fris.

Het uitsturen van werkers bouwde niet alleen andere kerken, het hielp ook bij de opbouw van de Prescott-kerk zelf. Elk belangrijk idee dat ontwikkeld werd in Prescott kwam van iemand in de gemeente. Het koffiehuis was een idee geweest van de jonge mannen. De bijbelstudies waren een spontane leniging van een nood geweest. Muziekgroepen, evangelisatie-teams en bedieningen voor jongeren zijn allemaal ontstaan uit een idee van iemand waarop pastor Mitchell dan zei: "Wat heb je nodig en hoe kan ik helpen?". Hij wist dat als hij de mensen zou proberen te domineren, ze nooit zichzelf konden ontwikkelen. Om effectief te kunnen zijn had een man de kans om te falen nodig. Toen de kerk groeide bleef dezelfde openheid voor nieuwe ideeën bestaan. Het resultaat is dat er nog steeds frisse en opwindende dingen gebeuren.

Don McPherson had het idee om door mini-drama's de evangelie boodschap over te brengen. Dit ontwikkelde zich tot een geweldige nieuwe vorm van evangelisatie. In het koffiehuis maakten deze korte sketches van maar een paar minuten een geweldige indruk op de bezoekers. Door het gebruik van humor of drama konden ze de menigte laten lachen of overtuigen.

Op straat konden de resultaten zelfs nog dramatischer zijn. In het begin waren deze jonge acteurs geneigd om tot het uiterste te gaan. Ze verkleedden iemand als duivel en die ging dan een bar binnen. Als de uitsmijter ze eruit probeerde te gooien, begon de duivel rond te rennen en te beweren dat ze hem er niet uit konden gooien want hij woonde daar. Mitchell moest hen aanmoedigen om uit de bars te blijven zodat dronken mensen uit de kerk bleven. De jonge mensen genoten van het opvoeren van de drama's. Ze gingen

preken op de hoeken van de straten en als mensen hen begonnen te bespotten, kwam Lucifer zelf uit de schaduw om hen te bemoedigen in hun goede werk van het bespotten van christenen.

Drama's boden veel nieuwe mogelijkheden om iets uit te beelden. Het was een favoriete bezigheid om in een plaatselijke optocht reclame te maken voor het evangelie. Peter Edwards had net een kerk geopend en nodigde het dramateam uit Prescott uit om mee te doen aan de plaatselijke kerst- optocht in Casa Grand.

Hun wagen maakte veel indruk. De toeschouwers waren stomverbaasd toen ze Christus voorbij zagen lopen. Onder het bloed droeg Hij zijn kruis door de stad. Vanwege het kerstfeest had het team nog iets anders bedacht. Ze hadden nog een acteur verkleed als kerstman die riep: "Ho ho ho", terwijl hij Christus met een zweep sloeg.

Het was een prachtig beeld van het verlies van de geestelijke betekenis van het kerstfeest. Het had zo'n kracht dat ze bijna met pek en veren besmeurd de stad uitgejaagd werden.

Bill DeJedon ging nog een stap verder en maakte een heel toneelstuk van Het Laatste Avondmaal. Een groep reisde naar andere steden om dit bewegende schilderij uit te beelden.

In Californië had een van de mannen van Ruben een toneelstuk gemaakt genaamd "Ese Chollo" dat honderden mensen trok om een antwoord te vinden op het geweld, de sex en de drugs van de "chollo"- levensstijl.

GEWONE MANNEN

De meeste pastors hadden een mentaliteit die de kerk verstikte. Of ze vonden dat niemand het werk zo goed kon doen als zij, of ze voelden zich bedreigd als iemand in de kerk het te goed deed. Deze pastors spraken er met mooie woorden over hoe belangrijk hun mensen waren en laten dan alleen de minst belangrijke taken aan hen over. Het veroorzaakt een gladlopende, voorspelbare, kleine, saaie kerk, maar er zit niets in om hun omgeving te schudden, laat staan de wereld. Alles wat belangrijk is, wordt streng onder controle gehouden. Dit vormt mensen zonder geestelijke kracht en het leidt de mensen ertoe om hun vervulling in de wereld te gaan zoeken.

Mitchell geloofde dat God groter was dan het talent van mensen of hun gebrek daaraan. De kerk moest mensen opleiden en betrekken in verantwoordelijkheid. Niet alleen de supersterren, maar iedereen die erbij hoorde en een serieus christenleven liet zien en een talent bezat wat in het Koninkrijk gebruikt kon worden, wilde Mitchell de kans geven.

Organisaties proberen altijd leiders te ontwikkelen. Ze zoeken altijd naar manieren om de getalenteerden vooruit te helpen. Toch is dit vaak in strijd met de eenvoudige principes van het evangelie. Het Koninkrijk wordt niet gebouwd op talent, maar op een relatie met God. Mitchell was het eens met wat E.M. Bounds gezegd had in het boek "Power Through Prayer" (kracht door gebed): "Mannen zijn Gods methode. De kerk zoekt naar betere methoden; God zoekt naar betere mannen ... De kerk heeft vandaag niet meer of betere apparatuur, noch nieuwe organisaties of meer nieuwe methoden nodig, maar mannen die de Heilige Geest kan gebruiken, mannen die krachtig zijn in gebed. De Heilige Geest komt niet ... op apparatuur, maar op mannen. Hij zalft geen plannen, maar mannen en wel mannen van gebed."

Mitchell liet mensen vrij om zich te ontwikkelen. Veel mensen speelden muziek of drama. Deze mensen leerden zich uit te drukken ten overstaan van anderen en voelden de beloning van betrokkenheid. De bijbelstudies en evangelisatie-activiteiten gaven de nieuwe werker de zekerheid dat ook hun leven telde. Langzaam maar zeker begonnen degenen die eerst gewoon geleden hadden hun bijzondere mogelijkheden te tonen omdat ze de kans kregen om zich te ontwikkelen.

De nieuwe pastors demonstreerden dit het meest. De mannen die uitgestuurd werden, waren niet de supersterren van de religieuze gemeenschap. En juist de strijd die deze mannen voerden om te overleven, liet zien dat het niet hun geweldige persoonlijkheden of grote talenten waren die deze kerken bouwden. Er waren geen explosieve uitbarstingen van groei, maar de mannen worstelden met hun gelimiteerde

vaardigheden en talenten om mensen te helpen. Ze vormden de grote midden groep van de mensheid; bekwaam maar vaak saai. Om hen heen was het geschitter van het op succes gerichte christendom. In een wereld van "Gourmet religie" waren dit de gebakken-aardappeljongens. Maar ze hadden de aanraking van God, gereedschap om mee te werken en een open deur van de Geest en bovenal: ze werkten!

Iedereen kan de getalenteerden en knappe mensen nemen en hen leiden tot succes in de kerk. Deze types zouden succes hebben op elk gebied waar ze in betrokken waren. Mitchell werkte met mannen die vóór hun redding een levensvisie hadden die niet verder reikte dan het verkrijgen van genoeg drugs om high te worden en een dak boven hun hoofd te hebben. Mitchell nam de weglopers en de mensen die snel opgaven en de misbruikten: dat was de grote meerderheid van de mensen in de kerk en in Amerika.

God liet altijd zijn kracht zien door de gewone mensen te gebruiken. God ziet mogelijkheden in smoesjes vertellende Jacobs, vloekende Petrussen, verliezers zoals Jabez en vreemde Johannessen de Doper. De geschiedenis van de bijbel illustreert Gods gebruik van het gewone. Onbekende vrouwen werden mensen van buitengewoon geloof. Profeten begonnen vaak als vijgenplukkers, strontboertjes en schaapherders. Velen van de grote evangelisten (Finney, Moody, Wigglesworth, Sunday, Roberts, Graham) kwamen uit de ongetrainde groep van de kerk die bestempeld werden als "leek" (oningewijde, niet geestelijke). Christus zelf gaf het gewone aanzien toen hij gekozen had om geboren te worden bij een jong gewoon paar, in een eenvoudige omgeving, in een nietszeggend stadje van een onbelangrijke natie. Toen Jezus de twaalf uitzocht, koos hij niet het neusje van de zalm. Hij koos opzettelijk diegenen aan wie geen persoonlijk succes kon worden toegeschreven. Geen van hen stond hoog aangeschreven. In feite elke keer als hij ze ontmoet in de evangeliën vindt hij mannen die zelfs geen erg succesvolle vissers waren. Maar God had een plan met hun levens. Vrijgelaten, bemoedigd en getraind werden ze precies het slag mensen, dat God kon gebruiken.

Paulus schreef over de eerste kerk: "Ziet slechts broeders, wat gij waart, toen gij geroepen werd; niet vele wijzen naar het vlees, niet vele invloedrijken, niet vele aanzienlijken. Integendeel, wat voor de wereld dwaas is heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen; en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren, dat, wat niets is, om aan hetgeen wíl iets is, zijn kracht te ontnemen, opdat geen vlees zou roemen voor God. (1 Kor.1:26-29)

Iets in de menselijke natuur probeert altijd aan de lage dunk van het kruis te ontkomen. De mens wil respect, maar God wil liefde en dienstbaarheid. God heeft vaak gekozen om Zijn genade in gewone vorm te tonen. Het tabernakel was mooi van binnen, maar de buitenkant was bedekt met dassenhuiden. Glorie verpakt in vaten van klei, is altijd de manier van de Meester geweest. Het is moeilijk voor het ego van de mens, als God verkiest zichzelf te openbaren in stenen altaren waarvan hij de mens niet toe staat om er zijn artistieke handelingen aan toe te voegen.

LEKEN

De geschiedenis toont dat grote bewegingen van God allemaal bewegingen met behulp van leken waren. De eerste kerk, de Methodisten, het Leger des Heils en anderen hebben hun kracht geput uit het gewone en de leek-werker om landen te bereiken. Alleen dit is een kracht die groot genoeg is om een explosieve groei van de beweging van God te brengen. John Wesley zei:: "Geef me honderd prekers die nergens anders bang voor zijn, dan voor zonden en die niets anders verlangen dan God, en het interesseert me niks of ze geleerde mannen of leken zijn, alleen zulke mannen zullen de poorten van de hel schudden en het koninkrijk der hemelen vestigen op aarde".

Mitchell was niet geïnteresseerd in de pogingen van mensen om geaccepteerd te worden. Hij was er niet op uit om indruk te maken, maar om het vuur aan te steken. Opleiding is nooit de sleutel geweest tot het evangelie en zal dat ook nooit zijn. Mannen moeten studeren en groeien, maar er is geen magische oorzaak van kracht in bijbelscholen. In feite is dat hele concept niet geestelijk en het leidt tot exclusiviteit en brengt een geest voort die persoonlijke opoffering haat. Hij koos ervoor om met de gewone mensen te werken: de uitverkorenen.

Deze gewone mannen zagen dat het een onmogelijke taak was om hun gebreken te overwinnen. Mike Mastin was uitgestuurd naar de stad Tempe in Arizona. De kerk was een blok verwijderd van het grootste college van de stad, een school die bekend stond om zijn feestjes en zijn geld. Hij was pas 19 en noch rijk, noch intellectueel. Hij paste er niet automatisch, maar hij leerde te bidden. Hij vocht met zichzelf en de stad en er vormde zich een kerk. Dit gebeurde niet door zijn talent, hoewel hij met de tijd uitgroeide tot een buitengewoon getalenteerd man, maar door zijn geloof in Gods beloften.

Greg Johnson was uitgestuurd naar Yuma, een stad aan de Mexicaanse grens die zo heet was als de Sahara en zelfs de zandbergen had om dit te bewijzen. Daar vocht hij voor zijn leven. Hij wilde preken, maar als hij te opgewonden werd, begon hij hevig te stotteren.

Hij wist dat hij zelf zijn grootste vijand was. Als hij geprikkeld was, leek een ratelslang er nog vriendelijk bij. Hij kreeg het voor elkaar om de meeste christenen in de stad die hem bezochten kwaad te krijgen. Het had waarschijnlijk zijn eigen mensen ook niet erg bemoedigd toen hij de "Thanksgiving"-dienst opende door te zeggen: "Okee, stelletje kalkoenen, geef!" Zijn favoriete uitdrukking in die dagen was "Vriend", uitgesproken met een woeste blik en wijzende vingers. Je moest gewoon wel twijfelen of hij het echt meende. Mensen kwamen, maar kwamen niet terug en hij was de hongerdood nabij toen op de ondersteuning gekort werd. De druk van de bediening hadden zijn emoties tot het breekpunt gebracht. Hij stond op op een zondagmorgen en vertelde het handjevol mensen dat er was dat ze allemaal konden terugvallen, maar dat hij zou doorgaan God te dienen en hij verliet de preekstoel in tranen. Onmiddellijk werd die vastberadenheid beproeft toen zijn broer belde om hem een goede baan aan te bieden. Het enige addertje onder het gras was dat hij moest stoppen met preken en dat krankzinnige christendom moest verlaten. Zijn vrouw hielp hem niet erg toen ze hem in diezelfde tijd voor de keus stelde: haar of de kerk. Na twee jaar zat er nog steeds zo weinig leven in de kerk, dat zij nog niet eens kon sterven. Hij zat achterin voor het begin van de dienst en keek door een spleet in de deur, hopend dat er meer dan de gewoonlijke vier of vijf mensen doorheen zouden komen.

Ondanks dit alles kon hij niet opgeven. Hij vertelde zijn broer en vrouw dat hij bleef en hij ontwikkelde een sterke bediening en een pakkende stijl van preken.

Geen van de mannen begon als winnaar. Als broeder Mitchell mannen uitstuurde leken ze vaak onvoorbereid. Tegen de tijd dat de kerk een man gepolijst en klaar heeft, is de kans al voorbij. Mitchell bracht ze op een plaats in hun leven waar Gods hand bewijsbaar aanwezig was en liet ze dan uitvliegen. Het verwonderlijke was dat het uitsturen veroorzaakte dat deze mannen talenten en mogelijkheden begonnen te tonen die voordien nooit in hun levens geweest waren.

KRACHTEN

Er bleken verscheidene krachten in het fundament van de fellowship gebouwd te zijn. De mannen zelf waren zich er vaak niet bewust van de dingen die hen sterk maakten, maar de buitenstaanders konden deze geestelijke steunpilaren en hun kracht zien.

De broederschap en de eenheid van doel werden te vaak onderschat, maar waren van geweldig belang. Deze jonge pastors waren nooit in de harteloze, wedijverende omgeving geweest waar de meeste kerken in functioneerden. In de conferenties hun broederschap keer op keer bevestigd door de gemeenschappelijke visie. De druk die ze op elkaar plaatsten wanneer ze elkaar uitdaagden en bemoedigden, was constructief.

Het had speciale voordelen om ook gebruik te maken van de bediening van anderen. Gedurende een opwekkingsdienst kon God de kerk en ook de pastor versterken.

De Flagstaff-kerk vertoonde wat groei toen Johnny Metzler kwam om opwekkingsdiensten te houden. Metzler was erg opzichtig. Hij kleepte zich in de stijl van een Los Angeles "playboy". Zijn haar zou zelfs niet door een orkaan uit model kunnen worden gebracht, want het zat "gelijmd" in een golvende krul. Gebloemde overhemden, plateau-zolen en juwelen die aan zijn nek en vingers hingen, completeerden zijn verschijning. Dit stond in een schril contrast met het "geitewollen sokken"-uiterlijk van flagstaff, een college stadje vol hippies, aangetrokken tot de kleine berggemeenschap.

Een paar dagen voor de opwekkingsdiensten werd Larry Huch gered. Als zondaar had hij alles gedaan wat hij kon bedenken. Hij was een rugby ster op college en een Golden Glove bokser die de sport had opgegeven om achter drugs aan te jagen. Hij was meer dan een jaar bezig cocaïne uit Colombia, Zuid-Amerika te smokkelen en hij gebruikte drugs tot hij uitgeteld en wanhopig was. Toen hij er vanaf wilde komen, trok hij met twee vrienden naar Flagstaff. Hij was op een film afgekomen en hij was de vorige week tot bekering gekomen en zijn eigen wanhoop bracht hem terug naar de opwekkingsdiensten.

Metzler werd hem bijna teveel. Hier was een beeld van alles wat Larry's vegetarische hippy-hart verachtte. Larry was kwaad en wilde weg. Tijdens de dienst riep Johnny een paar dames naar voren en terwijl hij tot hen sprak legde hij hen de handen op en ze vielen achterover in de pastor zijn armen. Dit werd Larry echt te veel. Hij vertelde God: "Als U van me verwacht dat ik dit geloof, laat hem dan iemand roepen die ik ken en kan vertrouwen."

Op dat moment wees Metzler naar Larry en zei: "Jonge man, kom hierheen, je hebt God net ergens om gevraagd." Larry liep een beetje nerveus naar voren en Johnny strekte zich uit en raakte zijn voorhoofd aan en riep uit zijn hart tot God om deze man te tonen wie Hij was. Huch werd achteruit geworpen alsof hij door een olifant getrapt werd. Hij landde halverwege de rijen stoelen, sprekend in tongen. Larry werd nooit meer dezelfde. Hij ging door voor God en stond het volgende weekend op straat te preken.

Diezelfde bovennatuurlijke aanraking die Metzler die eerste opwekkingsavond ondervond, is hem bij gebleven toen hij in de bediening ging en toen hij kerken pionierde die explosief groeiden in Santa Fe, New Mexico, en Adelaide, Australië.

God bouwde zijn kerk door veel mensen te gebruiken. Zoiets had nooit kunnen gebeuren, indien mannen zich niet schakelden aan een andere pastor en geloofden dat God mensen zou aanraken in deze worstelende kerken.

Elke kerk hielp de kerken om haar heen en bouwde een muur van kracht. Een pastor kon zijn mensen meenemen naar een andere kerk in dezelfde stad en hij hoefde niet bang te zijn dat ze weggeroofd werden. Zijn mensen konden weer aangevuurd worden wanneer er evangelisatie-teams van andere kerken in de stad kwamen om te helpen.

Zelfs de groenste pastors zagen dat hun mensen opgebouwd werden wanneer mannen met grotere ervaringen kwamen en opwekkingsdiensten preekten die hen uitdaagden en versterkten. Mensen werden veranderd wanneer ze naar conferenties en discipelschapstrainingen gingen buiten hun eigen kerk. Dit bracht een geweldige stabiliteit en gaf hen subtiel een visie en principes van dienstbaarheid en toewijding.

Mijn kerk in Payson, Arizona, worstelde om te overleven. Als onervaren pastor strompelde ik door de eerste paar maanden, stomweg meer doelen verliezend dan verwezenlijkend. Tenslotte begon er een handjevol binnen te druppelen, maar het leek wel alsof ik ze niet tot de basisfundamenten kon leiden.

Doc en zijn vrouw waren in een dienst gekomen en toonden een verlangen om recht voor God te komen. Ik was opgewonden en nam ze mee uit voor koffie en probeerde ze enthousiast genoeg te krijgen om ze de volgende dienst terug te laten komen. Het paar dacht erover om te verhuizen. Ze zeiden dat de stad Payson te groot begon te worden; er woonden ongeveer 3000 mensen. Verbaasd door deze onvoorstelbare bekentenis vertelde ik hen om vast te houden en te zien wat God kon doen. Ik zag dat het al bijna tien uur 's avonds was en ik vroeg of ik hen niet te lang uit bed hield. Doc informeerde me toen dat hij gewoonlijk om half zeven 's avonds naar bed ging om te kunnen gaan jagen en vissen voor werktijd. Geschokt zei ik: "Je zult moeten leren om langer op te blijven dan dat, want de kerk begint zelfs niet eerder dan half acht 's avonds."

Doc bracht zijn beste vriend mee naar de volgende dienst, Dave Stephenson. De beide echtgenotes van deze mannen kwamen alleen, omdat ze er genoeg van hadden om 's avonds om half zeven naar bed te gaan. Hun echtgenotes werden echter niet gered.

Het was tijd voor de Prescott-conferentie en de kerk laadde auto's vol en maakte de rit van 1 uur en 15 minuten over de berg om een dienst mee te maken. Op „n avond gebeurde wat ik in een maand preken niet voor elkaar kon krijgen. De beide echtgenotes werden gered. Verscheidenen in de kerk werden vervuld met de Heilige Geest. Dave Stephenson was in een humeurige stemming en niet erg meewerkend, maar tijdens die dienst veranderde alles. Nadien was er een merkbare aanwezigheid van God om hem heen die elk persoon die in zijn buurt kwam overweldigde. Zijn stembanden waren een chirurgisch Mickey Mouse werkje van uitgerekte huid waarmee hij er rustig aan moest doen. Toch werd hij die avond aangeraakt en geroepen om te preken. De kerk werd gerevolutioneerd. Ik deed nog altijd een betere imitatie van Gomer Pyle dan van Paulus de Apostel, maar God kwam tussenbeide door de uitwerking van de bediening van anderen.

EVANGELISATIE

De visie werd geboren uit een simpel verlangen om mannen en vrouwen gered te zien. Alle acties werden ondernomen vanuit deze beginwortel. De eerste kerken waren geplant omdat er groepen uitgingen om te getuigen, omdat ze de duidelijke nood voor kerken zagen om deze open mensen in steden in geheel Arizona te helpen. Het uitstrekken naar andere landen kwam voort uit een simpel verlangen om Christus te verhogen en de hele wereld tot Hem getrokken te zien. Hieruit vloeide een pure motivatie voort: uitreiken.

Dit was niet zomaar een vaag doel, maar een praktisch plan. Een van de grootste krachten van de Fellowship was dat ze ideeën hadden hoe ze de mensen konden bereiken. Deze mannen gingen uit met een praktisch kennis hoe ze een film moesten vertonen en een evangelisatie-actie leiden. Ze waren niet aan het gissen hoe ze mensen gered moesten krijgen; ze hadden het gedaan. Ze waren in de thuiskerk onder druk gezet om te produceren. Tegen de tijd dat ze als discipels klaar stonden voor leiderschap hadden ze niet alleen een baan, maar gingen ook nog eens 5 a 6 avonden per week naar de kerk. Dit gaf hen een geest van handelen en aanpakken. Ze waren klaar om te werken en die levenswil om voor God te werken had een geweldige kracht.

De kerken keken naar elke opening voor evangelisatie. In Flagstaff was Ron Jones gefrustreerd geraakt door zijn pogingen mensen in het gebouw te krijgen en hij was vastbesloten om uit te gaan naar hen. De plaatselijke bioscoop vertoonde zijn eerste pornofilm en hij was vastbesloten om daar iets tegen te doen; hij laadde de piano achterin een pick up truck en ging naar het theater.

Toen de film afgelopen was en de menigte naar buiten stroomde, werden ze geconfronteerd met een evangelie- hindernis. De heiligen zongen "kracht in het bloed", terwijl Becky Weidinger achterin de truck op de piano hamerde. Jones liet Joe Weidinger zijn gang gaan met de microfoon. Hij sprong op voor de uitdaging. Terwijl hij heen en weer liep, bestookte hij hen met explosies van verontwaardiging. "Je kwam om je smerige films te zien en je hoogtepunt te krijgen van je vuilnis, maar het bloed van Jezus zal je vrijmaken ... " De menigte was geschokt toen ze buiten christenen buiten tegenkwamen. Sommigen verborgen hun gezicht in hun jas, beschaamd dat ze daar betrapt werden. Anderen verborgen zich achter de popcornmachine, bang om de boodschap onder ogen te zien. Het roerde de heiligen en de gemeenschap. Het was nog maar de eerste van vele aanvallen op de poorten van de hel in dat kleine bergstadje.

Hank Houghton was in Globe, Arizona, en wilde betrokken worden in de "Copper Days" viering. Hij had gehoord van een groot dansfeest en kreeg toestemming om met de kerkband te spelen in de pauze van de andere band. Ze verschenen in een zaal vol ruwe mijnwerkers en hun vrouwen. De band was een rocktrio genaamd "Crimson Ram"; Crimson voor het bloed van Jezus en Ram omdat ze het in je hart wilden rammen. Ze deden hun naam eer aan die avond. Het was een buitengewone scŠne toen mensen reageerden. Na de kerk op een zondag speelde de band in een plaatselijke bar. De andere groep probeerde na hun pauze weer op het podium te komen, maar "Crimson Ram" bleef getuigen en spelen. Deze mannen zagen de kerk niet als het doel van hun werk maar als een leger dat gemobiliseerd moest worden om een verloren wereld te bereiken.

Dit betekende niet dat ze een eenvoudige manier of formule gevonden hadden om mensen te bereiken. Zoiets bestaat niet en niet elke actie was een groot succes. Greg Johnson had een evenement georganiseerd om de stad Yuma te schudden. Evangelisatie-teams waren hadden duizenden folders voor de bijeenkomst

uitgedeeld. Larry Reed was met zijn bus naar de stad gekomen. Terwijl hij door de stad reed, kondigde hij door krachtige op het dak gemonteerde speakers de kans van je leven aan. Die avond werd volgde er geen doorbraak voor de kerk, maar werd ze bijna vernietigd. Er kwamen vier mensen. Greg wist niet of hij moest huilen of vloeken toen hij dacht aan de verspilling van tijd en geld. Door ervaringen als deze leerden mannen dat het hielp te bidden en om je op God te richten, in plaats van allerlei dingen te doen om bezig te zijn.

Een paar van de rijkste mannen van Amerika zijn degenen die hun fortuinen riskeerden op zoek naar olie. Deze wilde olieboorders boren overal gaten, en hoewel ze blijven zitten met het ene droge gat na het andere schrapen en zoeken ze op de „n of andere manier toch het geld bij elkaar om nog „n keer te boren tot ze een bron raken. Deze jonge mannen hadden eenzelfde soort geest. Even aangeslagen betaalden ze de rekeningen van de laatste mislukking om de stad te schudden en vervolgens probeerden ze het nog een keer.

Terwijl ze deur aan deur gingen konden ze elk huis in een kleine gemeenschap bereiken zonder een bekeerling te krijgen, maar ze wisten wat ze moesten doen. De volgende maanden herhaalden ze hun pogingen. Concerten en films werden in parken georganiseerd, ondanks regen en wind. Dames modeshows werden gehouden, waar de vrouwen gekleed in de stijl van hun oude leven getuigden van de verandering in hun leven. Andere kerken in de stad voelden zich vaak bedreigd als een van deze jonge mannen filmen begon te vertonen en concerten ging houden. Ze probeerden hetzelfde te doen en voor een tijdje had de stad een vloedgolf van evangelisatie, maar als ze de kosten en het werk zagen wat erin betrokken was gingen, de meeste andere kerken terug in de rust-houding. De optie om te stoppen kenden de jonge pastors van de Fellowship niet. Ze wisten dat het voor hun broeders in andere steden niets makkelijker was en gingen weer uit. Langzamerhand groeiden de kerken. Soms leek die investering overdreven groot, maar alleen als je de waarde miskende van die ene geredde ziel.

UNIEK

Het christendom houdt ervan te praten over het uitsturen van mensen, toch zijn de feiten in strijd met de woorden. De scholen met een christelijke expressie lijken op de meeste andere groepen. Je ziet de doctrine en de kerkgenootschaps-besmetting in de manier waarop ze een hand geven, de zachtheid van de aanbidding of in de herhaling van dezelfde tekstgedeeltes. De mannen die uit Prescott kwamen, leken in veel zaken op elkaar. Sommige mannen hebben een stijl en manier van preken, waardoor ze kopieën van Mitchell lijken. Dit is een natuurlijk resultaat van discipelschap. Toch, wanneer de mannen uitgestuurd werden, ontwikkelden sommigen een unieke preekstijl en uitdrukking.

Schreeuwend, pratend, staand, springend, rennend en lopend begonnen ze hun persoonlijkheid in hun boodschap te leggen.

Harold Warner was een echte prediker. Zijn preken volgden religieus drie punten en waren bezaaid met bijbelteksten. Hij was de zuivere planner. Zijn kerk was als een geoliede machine. Evangelisatie-activiteiten werden gehouden volgens een efficiënt tijdschema. Ron Jones was veel spontaner. Hij was gewoonlijk op weg naar de preekstoel met een pasgeboren boodschap nog heet van het gebed. Niet een boodschap die volgens een uitgestippelde lijn naar een naderend doel ging, hij worstelde door gedachten die, hoewel ze ruwweg gebracht werden, toch doordrenkt waren van leven. Hij sprak van geloof en de mogelijkheden van God. Als prediker was hij een wilde ongecontroleerde explosie van evangelie kracht. In Sierra Vista pioneerde hij een kerk in een kleine Pepsi-kraam. Het was er al snel zo vol dat ze nauwelijks konden ademen. Mensen vulden elk open gaatje. Ze verplaatsten de diensten naar een plaatselijk motel. Jones hield van een dienst vol leven. Hij zong met ze tot een koortsachtig punt en schoot dan zijn evangelie pistolen af. Het duurde niet lang voordat het motel begon te klagen dat de kerk meer lawaai maakte dan de bar. Larry Reed kwam voor een meeting en stookte het opwekkingsvuur nog tien keer zo hoog op. Mensen waren verbaasd door de beweging van de Geest. Sommigen kwamen eruit en vielen in de stoelen in de lobby, terwijl ze het geroep en geklap uit de dienst hoorden. De directie zei dat hij moest vertrekken. Ron was woedend. Hij vroeg hen: "Er is zeker nog nooit iemand dronken uit de bar gekomen?" Hun enige antwoord was: "Mr Jones, u bent een kerk." Hij verhuisde de kerk naar een tent en bouwde zijn eigen kerk.

Met de tijd kreeg hij een verfijning waardoor hij in elke situatie woorden kon spreken in overeenstemming met de harten van een generatie.

Hank Houghton was een vechter en zijn methode was om ze naar de strot te vliegen. In zijn kerk kon een bezoeker zijn meest aanvallende preek preken met als enige resultaat dat de mensen hem schouderklopjes gaven en hem bedankten voor de bemoediging. Als de politie in een kleine plaatselijke gemeenschap dreigde, dan dreigde Hank terug. Hij daagde hen uit hem te arresteren, bracht camera's en tape recorders mee en preekte. Als ze leden van de kerk arresteerden, vocht hij net zo lang voor het gerecht tot ze om genade riepen en smeekten om met rust gelaten te worden.

Jack Harris kon met vuur preken, maar zijn stijl ging in de richting van visie. Langzaam sprekend, maar met gedachten achter elk woord daagde hij degenen die luisterden uit tot grotere opoffering. Hij zag persoonlijk meer wonderen dan wie dan ook in de bediening, maar hij sprak minder over geloof dan over persoonlijke opoffering en visie voor een wereld die verloren was.

Bill Coolidge was de intellectueel. Zijn preken vol droge humor en krachtige frazes werden gebracht met een meesterlijke timing. Greg Johnson kon een menigte meenemen door een tekst te nemen en daarbij een heel uitgebreid beeld te schilderen van de meest dramatische gebeurtenissen. Deze mannen zijn niet uit „n of andere evangelie koekvorm gedrukt. Elke man bouwde een bediening die de sporen draagt van hun eigen unieke persoonlijkheid, maar die bovenal Jezus verhoogt.

HOOFDSTUK 16

OPENENDE EN SLUITENDE DEUREN

In 1977 werd de eerste kerk van de tweede generatie uitgestuurd. Tot die tijd kwamen alle mannen die kerken geplant hadden uit Prescott en ze waren direkt door Mitchell gevormd. Het ging goed met deze 23 kerken, maar velen zeiden dat dat alleen vanwege Mitchells invloed was en dat de kerken zouden uitsterven als hij de mannen niet zou bewerken.

De Flagstaff-kerk zou bewijzen dat dit niet waar was. Ze stuurden Joe en Becky Weidinger naar Winslow, Arizona, een stad van 10.000 inwoners gelegen in de woestijn van Arizona. De stad leefde dankzij de spoorweg en de snelweg "route 66". Het was geen ideale stad om een belangrijk principe te bewijzen, maar zoekende mensen kwamen tot bekering.

In dezelfde tijd stuurde Harold Warner van de Tucson-kerk Kim Pensinger naar de kopermijn stad Morenci. Geen van deze mannen had ooit in zijn eentje met pastor Mitchell opgetrokken. Een paar minuten gewone conversatie hier en daar was alles wat ze ooit aan contact met hem hadden gehad. Ze hadden beiden een groot respect voor hem, maar hun ontwikkeling was volledig gericht op wat er in hun thuiskerk gebeurde. Meer hadden ze niet nodig. Beide kerken slaagden niet alleen, maar brachten ook mannen voort die nu in de bediening zijn.

Het maakte geen verschil of ze nu uit Prescott kwamen of niet. Ze verschilden niet van de mannen die uit het "Potter's House" kwamen. Ze lijdten onder dezelfde teleurstellingen en valse verwachtingen en ze toonden ook dezelfde vastbeslotenheid en wonnen dezelfde overwinningen. Hun getrouwheid was net zo sterk en ze hadden het niet nodig om fijn afgeregeld te worden door Prescott of om zelfs Mitchell te bellen. De mannen die hen geplant hadden, werkten met hen. Ze identificeerden zich niet met een hoofdkwartier, maar met hun eigen pastors die hen gediend en gelanceerd hadden.

Toen de Fellowship-kerken groeiden, werd het gebouw in Prescott te klein om iedereen die naar de conferentie wilde komen te kunnen ontvangen. Al uren voor de dienst stond men in de rij. Mensen brachten stoelen, dekens, spelletjes en koffie mee om de tijd te doden. Als de deuren een uur voor de dienst geopend werden, heerste er een chaos; mensen liepen elkaar onder de voet in hun jacht naar stoelen. Dit moest veranderen. Mitchell werd gedwongen het aantal mensen dat hij uitnodigde te verminderen. Om iedereen

gelukkig te houden, hield de Tucson-kerk een eigen conferentie. Wat begon uit noodzaak werd een geweldige zegen. Er werden conferenties georganiseerd in verschillende grote kerken in het land.

De conferenties buiten Prescott hielpen de andere kerken om de visie over te nemen om de wereld te bereiken. Ze werden de aangewezen plaats om aan anderen die van buitenaf kwamen te tonen wat God aan het doen was in de Fellowship. De decentralisatie brak ook de "Mecca"-mentaliteit die alles moet leiden en overal de eer voor wilde opstrijken.

In de samenkomsten kwam het leiderschap met dezelfde functies op een natuurlijke wijze bijeen en de grotere kerk werd een hulpbron voor de kleinere kerken in haar buurt.

Na verloop van tijd werden conferenties gevestigd in elk nieuw gebied waar de Fellowship binnenkwam. Uit deze conferenties kwam een geweldige versnelling van de visie door de decentralisatie en de ontwikkeling ervan.

AUSTRALIE

In 1977 opende God een deur naar Australië. Een oude kennis van Mitchell had de leiding over Australische Foursquare-kerken en wist wat er gebeurde in Prescott. Hij vroeg Mitchell om op hun nationale conferentie te komen spreken.

De Prescott-kerk had in die tijd nog niet de bedoeling om de wereld in te gaan. Het idee dat alleen een grote organisatie de krachtbronnen had om een ander land te bereiken, was in het hoofd van elke kerkgenootschapspastor gestampt. Mitchell had zich nooit voorgesteld dat het kleine Prescott invloed kon hebben buiten het zuid-westen van Amerika en Mexico, en nam het maar voor lief dat je mannen en geld door het systeem heen moest wurmen. Toch was hier een interessante kans en Mitchell stapte erin, terwijl hij niet wist dat het een deur naar de bestemming was.

Toen hij in Perth uit het vliegtuig stapte voelde hij zich opgewonden. Australië was een natie die vele mogelijkheden bood. Perth was anders dan de steden in Amerika. Het was een schone stad met een frisse uitstraling over zich. Het tropisch klimaat gaf een ontspannen sfeer en toch was de plaats vol mensen en krachtbronnen. Mitchell wist dat hij de ideeën en krachtbronnen had om een grote invloed uit te oefenen op deze liefelijke kustplaats.

In die tijd was de hele natie in rep en roer over vliegende schotels. Overal kwamen berichten vandaan dat men ze gezien had en de dwazen vulden de kranten met verslagen van reizen naar andere sterrenstelsels. Elke dag was er een nieuw artikel omdat journalisten het verhaal wilden uitmelken. Mitchell wilde in een kerk spreken voordat de conferentie begon en zag hier een grote kans. Toen hij contact opnam met de pastor van de Morely-kerk gaf hij hem een strategie om reclame te maken voor de dienst. Ze drukten wat folders over profetie en vliegende schotels en zetten een advertentie in de plaatselijke krant. Hoe eenvoudig dit ook was, er was nog nooit zoiets gedaan. Voor het eerst ging de kerk naar een plaatselijk winkelcentrum om hun bureaus uit te nodigen voor de dienst. Tot die tijd was de kerk blij als er op zondagen 125 mensen kwamen en ze waren erg verbaasd toen er meer dan 300 man in het gebouw gepropt zaten. Niemand in Australië had ooit zoiets gedaan. De enige formule was geweest: blijven zitten en hopen dat er iemand binnenkomt. De meest agressieve kerken zochten zelden volwassenen uit. Ze zochten alles af naar kinderen in de hoop dat een of andere geestelijke uitstraling ook hun ouders zou overtuigen. Hier met Mitchell was er een directe aanval op volwassenen en het bewijs dat ze zouden reageren.

De opwekking sprak de pastoren in Australië aan en ze kwamen verwachtingsvol en open naar de conferentie. Toen Mitchell in de conferentie sprak, voelde hij dat die kerken een groot probleem hadden met geven. De man die de meeste kerken had opgericht, had er een armoede-mentaliteit in gebouwd. Het werd als een kenmerk van geestelijkheid gezien als je nauwelijks overleefde: volgens die standaard waren de meeste kerken supergeestelijk. De mensen hadden geen reden om te geven in zo'n soort omgeving en ze ontwikkelden een vrijgevigheid die Dagobert Duck gul deed lijken. Mitchell wist dat dit alleen alle hoop op opwekking al zou doden. Hij nam de koe bij de horens en preekte over geld. Aan het eind van de dienst

hield hij een collecte en die ene avond kwam er meer geld binnen dan er ooit opgehaald was in een hele conferentie. De pastors waren verbaasd.

Mitchell zag duidelijk dat hij iets had, dat Australië nodig had. Hij voelde dat een rockgroep geweldig effect zou hebben en Prescott had muziekgroepen. Hij ging naar huis en organiseerde onmiddellijk een reis voor de groep "Eden". Alle leden van de band waren nu predikers, maar ze lieten anderen hun kerken leiden en vlogen naar Australië.

Mitchells timing was perfect. Australië stond aan het begin van de jeugdrevolutie die in Amerika was begonnen. Wat Amerika verscheidene jaren eerder bewogen had door Woodstock en muziek bewoog nu Australië. De groep had een verbazingwekkende ervaring. De plaats was net zo rijp als Prescott in zijn begin dagen. De band was een sensatie overal waar ze heen gingen. Mensen overspoelden de leden voor handtekeningen. In het kleine stadje Collie werd de hele stad mee gesleept in het evenement. Er hingen wimpels over de straat en mensen kwamen van mijlen ver. In heel Australië gingen scholen open voor concerten. TV-stations hielden interviews en gedurende die tien dagen gaven meer dan 700 mensen hun leven aan de Redder. Het was een revolutionaire uitdaging voor de Australische kerken om te zien wat ze konden doen om mensen te bereiken. De pastors werden geroerd en de kerk van Morely sprong naar meer dan 300 mensen toen ze in praktijk begonnen te brengen wat ze gezien en gehoord had. Het was een opwindende tijd.

Voor de groep Amerika verliet had God tot Mitchell gesproken dat Ron Burrell bij zijn terugkeer van de tournee klaar zou zijn om terug te gaan en te pionieren in Australië. Toen het vliegtuig geland was, belde Ron en zo werd dit idee realiteit. Mitchell realiseerde zich nu opeens dat het kleine Prescott meer dan capabel was om de noden van de wereld te beantwoorden.

CONFLICT

Mitchell was een man met een doel. Hij was nooit een man geweest om dingen volgens traditie of in naam van de traditie te doen. Hij was daar te praktisch voor. Hij wilde doen wat werkte. Het feit dat de Prescott-kerk en de Fellowship bleef groeien, plaatste een druk op de organisatie waar het deel van uitmaakte. Mitchell had geen behoefte aan de zachte aanpak van het kerkgenootschap of de goedkeuring van traditionalisten en krachtmakelaars. Als hij een probleem zag, wilde hij het oplossen. Als dat niet lukte hakte hij de knoop door. God opende deuren en er was geen tijd om spelletjes te spelen. Hij kon er niets aan doen dat deze houding wat spanning veroorzaakte, hoe produktief het ook mocht zijn.

Als eerste reactie op kritiek probeerde Mitchell de critici te bekeren. Wanneer hij daarin faalde, negeerde hij ze gewoon en ging verder. Niets had hen kwader kunnen maken. Onproduktieve mannen hadden hun tijd gestoken in de oprichting van bekrompen machtsblokken. Nadat ze touwgetrokken hadden met anderen om hun autoriteit te vestigen, konden ze niet geloven dat iemand zo vrijmoedig zou zijn om hun wensen te negeren. Ze bliezen en bliezen, maar het geestelijke huis was niet van plan om omver geblazen te worden.

Mitchell had een heel simpele filosofie. Leven en laten leven. Hij had niet de intentie om iedereen zo te veranderen dat ze in zijn vorm zouden passen. Hij moest gewoon de waarheid spreken. Het was duidelijk dat de kerken om hem heen een nieuw leven ingeblazen moesten krijgen en een bezinning op de hen verstikkende methodes nodig hadden. De opwekking die hij ervaren had, was bestemd voor de hele kerk. De profetieën die hij ontvangen had, spraken over de herbouw van gebroken muren en hij sprak uit wat hij geloofde.

Toen de bijbelschool hem vroeg een lezing te houden, sprak hij over de fouten van bijbelscholen. Dit schokte degenen die hem uitgenodigd hadden, hoewel ze zijn ideeën over het onderwerp ook al wisten voor ze hem uitnodigden. E,n van de studenten kwam naderhand bij hem en zei: "U heeft het vuur en wij hebben de boeken." Het probleem had niet duidelijker beschreven kunnen worden. Hij begon geen beweging om de school af te schaffen, hij verklaarde alleen waarom hij er niet aan mee deed. De waarheid was voor sommigen moeilijk om mee om te accepteren. Men begon hem te beschuldigen. Wilde geruchten circuleerden. Hij ervaarde een druk dat, hoewel hij niet probeerde anderen te veranderen, anderen zouden pogen om hem te veranderen.

Het maakte Mitchell niet uit. Hij was niet gebonden aan opinie en hij was immuun voor omkoperij. Toen hem een hoge positie op de leiderschapsladder werd aangeboden, schokte hij hen door te zeggen dat de hoogste roeping voor een man was om pastor te zijn en dat hij niet van plan was om af te dalen tot zoiets laags als een administrateur. Hij wreef nog wat zout in de wond door te beweren dat hij geloofde dat geen enkele leider een positie moest hebben die niet verbonden was aan het zijn van pastor. Die veilige bureaucratische kantoren veroorzaakten dat leiders het contact met de bediening en de noden van mensen kwijt raakten. Dit was dus ongeveer net zo'n tactische opmerking als die van Jezus die de Farizeeërs hypokrieten noemde. Hij ging door met het betalen van zijn tienden en hield contact, maar de hoge jongens beseften wel dat dit geen tamme man was.

Om door de lege religieuze tradities heen te breken, heeft men altijd een persoon nodig gehad die meer belang hecht aan de waarheid, dan aan samenwerking. De geschiedenis toont dat de druk van de wereld de kerk begint af te buigen van de normen van het evangelie naar een normenpatroon dat de mens meer behaagt. De strijd met Satan brengt vaak een verlies van perspectief en een nood van een frisse visie en evaluatie. Veranderen is echter nooit gemakkelijk. De discipelen zelf hadden er problemen mee de weg te zien waar Christus naar wees. Ze zakten terug in een "Judaïsme" en een corruptie van het evangelie die het bekrompen en parochiaal gehouden zou hebben. Er was een Paulus voor nodig om ze openlijk te beschuldigen van onbetrouwbaarheid. Hij weigerde te buigen voor concepten waarvan hij wist dat ze onproductief waren.

De profeten waren zelden populair wanneer ze de mannen die rustig en veilig in de religieuze traditie mee liepen, begonnen te bestraffen en te beschuldigingen. Problemen werden veroorzaakt door de vraag of het waar was wat ze zeiden. Jezus zelf kon de mensen altijd boos maken. Zijn woorden maakten ofwel vrienden of vijanden, maar er was geen middenweg. Vandaag de dag is het vaak hetzelfde. Het maakte Mitchell niet uit wie hij boos maakte, als de boodschap maar juist was. Er was geen tijd om te debatteren of te ruziën. Hij verklaarde wat hij geloofde en ging verder als anderen benauwd bleven zitten, boos en onwillig om te luisteren of te veranderen.

De mannen die Mitchell uitstuurde hadden hetzelfde zout als hij. Ze vonden het niet erg om golven te veroorzaken en als ze iets niet goed vonden, hadden ze de moed om dat te zeggen. Zo waren ze en ze hadden niet het verlangen om anders te zijn. Spanningen laaiden hoog op toen de Fellowship explosieve groei kreeg.

In een paar korte jaren ervoeren deze jonge mannen de groei die de meeste pinksterkerken tientallen jaren had gekost. Kerken kregen een opkomst van honderden mensen. Meer en meer kerken begonnen mannen uit te sturen en er was geen leidinggevend systeem dat in het ritme kon blijven van de opwekking die God gaf.

De Fellowship leerde veel van deze spanningen. Uit de spanning leerden ze te zien wat ze van God moesten voorkomen. De te vermijden subtiele politieke mentaliteiten en institutionele structuren die verhinderden wat God voor de toekomst had, werden aangegeven. De druk spoorde de kerken aan nog scherper naar de waarheid te leven en om een nog slagvaardiger leger voor God te zijn.

EENVOUD

Mitchell werd geleid naar de meest simpele structuur. Als het leven teveel aan banden gelegd zou worden, zou het sterven, maar als het vrijgemaakt werd om zijn natuurlijke bestemming te volgen, ontwikkelde het zich volgens het pad waar God het op geplaatst had. Mitchell hield de visie van de kerk opzettelijk eenvoudig en hij hield ook de kerk zelf eenvoudig. Hij weigerde de lijn te volgen van superkerken die een ingewikkelde structuur in de kerk bouwden. Hij brak elke regel van kerkadministratie toen hij meer dan 500 mensen had en dozijnen nieuwe kerken overzag en weigerde om zelfs maar een secretaresse te hebben. Dit was een radicaal concept.

Als Petrus geboren zou zijn in een twintigste eeuw zou de geschiedenis van de kerk heel anders verlopen kunnen zijn. Toen Jezus hem vertelde: "Voedt mijn schapen", zou hij een ultra-moderne schaapskooi gebouwd hebben. Verwarmde schaapskooien zouden bescherming geboden hebben tegen de omgeving en

lopende banden zouden de nieuwste lekkernijen rechtstreeks naar de schaapskooi gebracht hebben. De wol zou met de hand gekamd worden en de beste hygiënische omstandigheden zouden er zijn, terwijl er klassieke muziek zou spelen om hun zenuwen te kalmeren. Schapen kunnen echter ook eenvoudiger gevoed worden.

Mitchell had een reden om de gecompliceerde systemen van zijn tijd te vermijden. Banen en programma's die met goede bedoelingen ingevoerd waren, ontwikkelden al gauw een eigen leven terwijl ze energie opslokten van een kerk. Eerst voegde de kerk meer en meer mensen toe aan een staf en vervolgens wordt er werk gecreëerd om hen bezig te houden. Dit bracht een bureaucratie in de kerk en het ontnam het radicale uiterlijk aan de gemeente. Programma's die eenvoudig begonnen, hadden de tendens om ingewikkelder te worden en zo de kerk te wurgen en de tijd van de pastor te absorberen. Al snel zat hij gebarricadeerd in zijn kantoor, afgeschermd van zijn mensen door een ondoordringbare muur van secretaresses. Een man die begon met het verlangen om te preken, zag zijn tijd al gauw gevuld met eindeloos rondlopen in de administratieve tredmolen van de drukke werkzaamheden van de kerk. Mitchell vond dat de kerk het sterkst was als ze mager en gemeen was. Hij weigerde zelfs om een geheim telefoonnummer te nemen. Hij was de pastor en hij vond dat een pastor beschikbaar moest zijn.

Hij werd niet getrokken tot de professionele benadering van bediening, waar een kerk zijn reputatie bouwt door het aantal specialisten in muziek, jeugd, raadgeven, leiding en wat ze zich verder nog kan permitteren om voor te betalen. Zijn enige stafleden waren een collega-pastor die preekte en beschikbaar was voor de mensen als Mitchell weg was, en een jonge man die opgeleid werd voor de bediening die het koffiehuis leidde. Meer had hij niet nodig.

Deze benadering gaf werk, dat vele toeschouwers afschrok, maar de kracht die het vrij maakte in de kerk had veel aantrekkingskracht op anderen.

DE NEVILLES

Mike en Larry Neville waren geboren in een pinksteromgeving. Hun vader, Jack, was een tent-evangelist geweest die reisde met de bijbel, prekend over bevrijding en de Heilige Geest. De twee jongens werden opgevoed met gitaar spelen en sjouwen van tentstokken. Hun vader was niet de meest succesvolle evangelist of pastor op het "zaagselspoor", maar hij deed goed werk in het opvoeden van zijn jongens. Geen van hen raakte betrokken in de zonden die de generatie vast greep en beiden leerden uit de eerste hand wat echte liefde en discipline was.

Mike werd op 18-jarige leeftijd vervuld met de Heilige Geest en dat zette hem op het pad richting bediening. Toen hij 21 was besloot hij zelf het evangelistenspoor op te gaan. Zijn jongere broer Larry, die 19 was, stopte met school en ze vertrokken samen.

De stijl in die tijd was kort van inhoud en vol van emotie. Het was niet ongewoon om maar tien keer te preken tijdens een zes weken lange opwekkingsdiensten. Tijdens de meeste diensten baden ze alleen voor mensen en vulden de leegtes met zingen en schreeuwen. De meeste kerken beschouwden het als een kenmerk van de beweging van de Geest als er geen prediking was en wat er werd gezegd was vol van emotionele illustraties.

Als ze op het podium stonden, leken ze meer op handelaren in tweedehands auto's dan op mannen van God. Ze waren gekleed in smoking en openden hun opwekkingsdiensten door te zingen: "Wij zijn de Neville broers, hoe gaat het, hoe gaat het met u? Wij kwamen om het ouderwetse evangelie tot u te preken, hoe gaat het, hoe gaat het met u?" De meisjes stonden in rijen deze verkiesbare evangelie-vrijgezellen toe te lonken, en ze waren beiden dan ook snel getrouwd.

Nadat ze getrouwd waren, bleven ze dicht bij elkaar, maar financiën dwongen hen om elk hun eigen afgescheiden weg in het preken te gaan. Mike was al van twee kerken korte tijd pastor geweest. Toen hij op bezoek ging bij zijn schoonvader, Don McCammish belde Greg Johnson, op zoek naar een opwekkingsprediker. Don had Mike net verteld over die geweldige kerken in Arizona en omdat hij ergens

anders moest preken in de week waarvoor Greg hem vroeg, gaf hij de telefoon aan Mike die zich daarna op weg begaf naar Yuma, Arizona.

Vanaf het eerste contact wist hij dat er iets anders was. Greg nam Mike mee toen hij kerkzaken ging doen. Greg droeg een T-shirt en een korte broek. Dit ging in tegen alles waar Mike in opgevoed was. Hij zou niet betrappt worden op het kopen van een hamburger zonder een stropdas en hij wist niet wat hij van deze onconventionele stijl moest denken.

Door het contact met Mike ontmoette Greg ook Larry Neville en vroeg hem om te komen preken. Larry stond open voor verandering. Hij was moe van de onverschilligheid die zoveel kerken domineerde. Hij werd veel gevraagd en zat de volgende twee jaar volgeboekt om te preken, toch was hij bezorgd. Verscheidene keren was hij naar een kerk geweest en had een geweldige beweging van God gezien, en als hij na een jaar terug kwam, merkte hij dat alle pasbekeerden teruggevallen waren. Vanuit frustratie schrapte hij elke bijeenkomst die hij gepland had en was vastbesloten uit te vinden wat God van hem wilde. In deze tijd belde Greg. De Heer sprak tot hem om te gaan, dus ging hij.

Larry wist dat dit was, waar hij naar gezocht had. Hier was een visie om diegenen te bereiken die andere kerken negeerden. Hij ging naar Prescott en toen hij sprak met Mitchell keek deze hem in de ogen en vroeg: "Wat kan ik doen om je te helpen?" Larry had in veel kerken gepreekt en toch deden deze simpele woorden hem duizelen. Menige keer had hij moeten bewijzen hoe hij kon helpen, maar in zijn hele bediening had nog nooit iemand gevraagd hoe ze hem konden helpen.

Larry begon te delen wat hij wilde doen en hij besloot al gauw om naar Arizona te verhuizen. In het begin hield hij samenkomsten in de Fellowship, maar al snel nam hij een kerk in Phoenix over. Larry was als een stukje van de puzzle die op zijn plaats viel. Hij wist dat hij zijn plekje gevonden had.

Vanaf zijn begindagen had Larry een bewogenheid voor de wereld. Als jonge zendeling was hij naar Afrika, Europa en India gegaan. Hij kon alleen maar aan wereldevangelisatie denken en hij vond anderen met gelijke gedachten. Toen hij een opwekking preekte voor Jack Harris in Farmington, New Mexico, praatten ze de halve nacht over naar India gaan. In de ochtend belden ze Mitchell om zich als vrijwilliger aan te bieden om te gaan. Het was toen de tijd nog niet, maar in 1985 waren beiden in de mogelijkheid om die visie te vervullen en in India te bedienen.

DOWNEY

Mike Neville had altijd al pastor willen zijn, maar het lukte nooit. Hij was al een paar keer ingevallen voor andere pastors, maar ging altijd weer verder als evangelist. Hoe meer hij rond reisde, hoe zeker en misselijker hij werd van het type kerk dat hij om zich heen zag. De onafhankelijke kerken waar hij langs reisde waren al te vaak gevuld met oplichters en hij besloot dat hij klaar was voor een poging om zelf een kerk op te bouwen. Hij wist dat een kerk te allen tijde opwekking moest hebben. Het probleem was dat hij niet zeker wist hoe hij dit moest doen, maar wat hij in de Fellowship zag, gaf hem het bewijs dat het mogelijk was.

Mike kreeg een telefoontje van een kerk in Zuid-Californië waar hij voor gepreekt had. Ze hielden van zijn humor en gitaarspel. De kerk had ongeveer 40 mensen en vroeg hem om te komen. (Meer vanwege het pianospel van zijn vrouw, dan vanwege zijn prediking) Het was een kerk met problemen. Ze hadden een keer 300 mensen gehad en grond gekocht in Downey, Californië. De pastor was in problemen gekomen en Neville was uitgekozen om de stukken bij elkaar te rapen.

De mensen die hem uitkozen hadden, waren familie van de oude pastor en vertrokken al snel. In feite vertrok op een handvol na iedereen. Degenen die bleven waren geen beginnersmateriaal. Johnny Dorris was al een tijdje naar de kerk gegaan, maar stond op het punt om zelf te kappen toen de voorgaande pastor hem zover kreeg om een toewijding te maken om een jaar te blijven en de nieuwe pastor te helpen.

Toen de Nevilles een bezoek brachten aan Johnny en zijn vrouw Pattie keken ze naar Lenny Bruce (een soort Amerikaanse Freek de Jonge) op TV. Johnny liet de smerige show met opzet aanstaan. Dit was het "beste" echtpaar in de kerk.

De kerk was gelegen in een Spaans-talige buurt en Mike besloot dat ze deze Mexicaanse mensen moesten gaan bereiken. Zijn plattelandsafkomst gaf hem geen idee hoe hij dit moest gaan doen, maar hij had gezien dat het mogelijk was in de dynamische gemengde kerken in Arizona. Toen hij zijn kerk vertelde dat ze Mexicanen moesten gaan bereiken, vertrokken er twintig mensen. Langzaam aan echter begon de kerk weer te groeien.

Een keerpunt was toen ze hun koor mee namen om te zingen in de Tucson-kerk van Harold Warner. Zijn mensen werden geraakt door de lofprijzing en aanbidding. Op de terugweg bleef de vraag terugkomen: "Hoe kunnen wij zijn als de mensen in Tucson?" Toen ze terug kwamen wilden ze lofprijzen en de straat opgaan om te getuigen.

Je kon geen grotere boerenpummel vinden dan Mike. Hier was hij in Los Angeles op cowboy laarzen, terwijl hij country en western liedjes zong voor de "vato locos" en het wonder was dat ze het mooi vonden. Hij had nooit drugs gebruikt en toch zag hij velen die dat wel gedaan hadden, bevrijd worden en zich wenden tot God.

Zijn contact met de Fellowship kwam voort uit de broederschap. Hij preekte voor de mannen en sprak met zijn broer Larry. In het begin was hij achterdochtig. Hij had heel wat oplichters gezien terwijl hij evangeliseerde en had bijna de hoop opgegeven om het echte te vinden. Toen hij preekte voor de pastors van de Fellowship, naar hun huizen ging en bevriend met hen raakte zag hij dat ze oprecht waren.

Hij werd nooit lid of tekende een kaart. Er was niets om lid van te worden: hij raakte gewoon betrokken. Conferenties veranderden vele mensen in zijn kerk en daagden hem uit om te beginnen met kerkplanting. Zijn kerk explodeerde al snel en regelmatig stuurde hij mannen uit.

Ze begonnen hun eigen conferenties te houden, terwijl ze wel verbonden bleven met Arizona. De Downey kerk groeide tot meer dan 500 mensen. Op hun conferenties komen meer dan 1000 man en tot mei 1985 zijn ze meer dan 25 kerken begonnen.

EUROPA

In 1978 kreeg Pastor Mitchell een uitnodiging om op een conferentie in Europa te spreken. Dit was een kans om de bron van het christendom te zien. Het probleem was dat het rottingsproces begonnen was.

Een oude kennis van de bijbelschool werkte met een paar huissamenkomstgroepen en wilde dat Wayman over kwam. Direkt na zijn aankomst merkte hij dat er werkelijk niets concreets gebeurde. De conferentie zelf trok nooit meer dan 15 mensen en ze hadden nog nooit goede prediking meegemaakt, maar Mitchell was niet verslagen. Hij vroeg raad aan de man om een locatie te vinden waar ze een centrum konden starten. Hij vertelde hem dat ze nooit veel zouden bereiken als ze van plaats naar plaats dreven, maar Mitchell beloofde te zullen helpen als hij zich zou vestigen en iets stabiels zou opbouwen.

Een van de bijbelstudies was in Steenwijk, Holland. Een man die de studies bijwoonde had wat land daar en de groep wilde een pastor. De stad was klein en traditioneel van uiterlijk, maar het was een begin. Mitchell kwam terug voor een conferentie in Steenwijk. Er waren maar een man of dertig, maar het waren niet de aantallen die Mitchell bewogen. Als hij menigten wilde, had hij in Amerika kunnen blijven. God gaf hem in dat dit een deur was naar een hele nieuwe wereld. De opening was klein en er waren duidelijke problemen, maar hij kreeg een bewogenheid voor dit groepje mensen.

Hij wist dat, wilde je een natie bereiken, je een belangrijke daad uit geloof moest doen. Het was noodzakelijk om voet aan de grond te krijgen in het land om de overheersing van de hel te verslaan. God werkte door natiën. Deze kleine groepen waren de sleutels tot enige hoop voor een grotere opwekking in de toekomst.

De oorspronkelijke pastor bleek geweldige problemen te hebben. Hij had zonde en de kerk stond op het punt in elkaar te storten. De negentien-jarige Rudy van Diermen nam de kleine gemeente over. Hij had aanvankelijk de mensen bij elkaar gebracht en nu werd hij hun pastor. De kerk had andere ideeën en fundamenteën dan de Prescott-kerk, maar Mitchell ondersteunde het werk en stuurde mannen over om te helpen. De eerste 15 maanden waren een nachtmerrie voor Rudy. Huwelijken liepen schade op en de problemen leken zich op te stapelen. Gedurende die tijd kwam er geen „n persoon tot bekering. Het was heel belangrijk dat Mitchell besloot om Rudy naar de conferenties in Prescott te laten komen. Hier werd de visie van Rudy vernieuwd en begon hij in te zien dat de onvruchtbare tijden eigenlijk door God gebruikt werden om een fundament voor de toekomst te leggen.

Vele ideeën die het zo goed deden in Amerika werkten niet in het onverschillige Holland. Rudy besloot wat films te vertonen nadat hij rapporten had gehoord in Amerika. Hij deelde 6000 folders uit, 100 posters, advertenties in de krant en huurde een grote zaal. Honderd mensen kwamen de eerste avond, 50 de tweede en 20 de derde. Niet „n van de bezoekers werd gered. Rudy hield een rock-concert en hing de stad vol aankondigingen. Er kwam „n terugvaller. Rudy was wanhopig en begon te bidden. Toen zag hij dat de sleutels tot de Fellowship niet in de technieken zat. De sleutel lag in een juist fundament, en Rudy begon dat in de mensen te bouwen. Hij zag ook dat mensen niet reageerden op dingen, maar op leven. Wat hij in Prescott zag was het leven van God. Leven kon niet in een gitaarversterker gestopt worden of op een filmscherm, het moest in het hart gebracht worden. Bovendien zag Rudy dat het succes dat daar was niet het resultaat was van iets bovennatuurlijks, maar van hard werken.

Rudy was vastbesloten dat hij zichzelf wilde geven om Gods huis op te bouwen. Niets ging gemakkelijk in Holland. Hij ging de straat op zoals anderen naar het werk gingen. Hij wist dat hij anderen niet kon vertellen mensen mee te nemen tot hij dat zelf deed, dus nam hij wat mannen in zijn huis en het werk en geloof begon te lonen. De kerk verhuisde wat kilometers naar Zwolle en begon te groeien. Het was geen explosie, het was meer als een man die omhoog krabbelt tegen een steile rots, maar deze jongeman was aangeraakt door God en had zijn doel gevonden en was vastbesloten zijn natie te bereiken. De mensen grepen de visie en stuurden Bart en Wilma Kooyker naar Arnhem, Holland. Vervolgens werden Steve en Janneke de la Porte naar Engeland uitgestuurd. Rudy was niet tevreden met het bereiken van Holland alleen en hij nam de verantwoording op zich voor de Europese conferentie en werd een verzamelpunt voor een aanval op Europa. Het kostte een aantal jaren om dit tot vrucht te zien komen, maar het kwam allemaal voort uit het verlangen van Mitchell om te helpen. De Zwolle kerk telt nu 220 mensen en heeft kerken uitgestuurd naar Groningen, Amersfoort, Amsterdam, Rotterdam, Utrecht, Arnhem. De kerk in Arnhem zelf heeft er „n uitgestuurd naar Nijmegen. Internationaal heeft de Zwolle kerk er al 3. E,n naar Antwerpen België, Aruba Nederlandse Antillen en Johannesburg Zuid Afrika. Dit alles in 8 jaar tijd.

THETFORD, ENGLAND

Engeland opende zich op soortgelijke wijze. Chris Davies, hoewel geboren in Engeland, was opgegroeid in Amerika. Hij werd gered toen hij bij de Amerikaanse luchtmacht in Engeland was en een visie begon te krijgen voor zijn vaderland. Hij had een bewogenheid, maar had geen duidelijk idee wat hij ermee moest doen. Hij begon met bijbelstudies die hij van plan was uit te laten groeien tot kerken, maar hij had geen richting en leiding om dit te verwezenlijken. Hij had een last voor zijn natie, maar de vervulling hiervan had bijna zijn huwelijk vernietigd en maakte hem een gefrustreerde Engelsman. Hij kwam verscheidene keren terug naar Amerika op zoek naar leiderschap, maar het was moeilijk om iemand te vinden die enige verantwoording voor hun op zich wilde nemen. Toen hij sprak met het hoofdkwartieren van kerkgenootschappen, raadden ze hem aan om naar de bijbelschool te gaan. E,n leider zei dat hij zijn tijd verspilde in een natie als Engeland die historisch het evangelie verworpen had. Er werd hem rechtstreeks verteld dat hij onderaan de lijst stond voor enige hulp en dat hij niet veel meer kon verwachten dan dat ze voor hem zouden bidden. Jarenlang waren de enige mensen die overkwamen een paar tiener "proef-teams". Ze kwamen om te helpen op straat, maar uiteindelijk werd Davies gebruikt als reisgids en zijn vrouw als oppascentrale.

Zijn vrouw werd kwaad vanwege de onbezorgdheid en de opoffering. Het leek alsof niemand er iets om gaf en ze kwamen beiden al snel tot de conclusie dat het werkelijk zo was. Op dit dieptepunt hoorde hij over pastor Mitchell en kreeg een ticket toegestuurd om hem te ontmoeten bij een campagne in Spanje.

Hij ging zitten en vertelde hem zijn problemen. Mitchell keek hem in de ogen en zei: "Dat wil ik voor je doen." Hij bood aan om de reiskosten te betalen naar de Tucson-conferentie om een nieuw perspectief te krijgen en wat dingen recht te zetten in zijn huis. Chris kon de tranen niet tegenhouden. Iemand leek bezorgd te zijn.

De reis redde zijn huwelijk. Tijdens de conferentie veranderde zijn vrouw Denise compleet en Chris begon te zien wat de sleutel kon zijn tot de vervulling van profetieën en visies die hem tot dan toe alleen leken te bespotten.

Pastor Mitchell kwam voor hem preken in augustus 1982. Hij vond een ongeorganiseerde huisstudiegroep die nergens naar toe ging. Dit wilde Mitchell juist vermijden. Ze zaten in een kleine cirkel en zongen zondagsschoolliedjes en deden kinderachtige handgebaartjes. Toch zag Mitchell in Chris een man die een echte prijs had betaald en die een groep mensen had samengebracht.

Mitchell kwam binnen en nam voor „n dienst de leiding. Het schokte hen toen hij hen gebod op te staan en de stoelen in rijen te zetten. Hij zei: "Ik ga niet lesgeven of een dialoog houden vanavond, maar ik ga preken en ik wil jullie in de ogen kunnen kijken." Hij kwam daar niet om te vleien of te smeken, maar als een heraut.

Aan het eind van de dienst daagde hij die groep uit om op te houden met alleen maar een groepje te zijn en een gemeente te worden. Toen hij samen was met Chris vertelde hij hem dat hij behoorde te stoppen met dat kinderachtige gedoe. Mannen komen niet als je kleine spelletjes speelt, maar als je mensen laat bidden en God laat loven en prijzen zullen ze de stad bewegen.

Chris had gewacht op dit soort richting. Hij had met weinig succes gedaan wat anderen hem gezegd hadden en stond open voor iets nieuws. Mitchell veranderde de kerk niet: Chris nam de ideeën over die geleid waren door de Geest en hij zag ze zijn visie in vervulling brengen.

Een kerk die zacht was geweest en op sterven na dood werd opeens vervuld met een goddelijke strijdvaardigheid. Dit was wat Mitchell zag als de hoop voor de kerk: God die Prescott hielp om een hulpbron te zijn voor pastors over de hele wereld. Mitchell wist dat dit proces de sleutel was voor blijvend leven.

Het zou gemakkelijk zijn om gewoon een paar kerken te bouwen en dan de tijd te vullen met rond de groep te reizen om ze op orde te houden. De wereld was daarvoor te groot en de mogelijkheden te uitdagend. De toekomst lag niet in aantallen of de grootte van openingen, maar in het vrijmaken van mannen voor de wil van God.

E,n verloren en worstelend schaap gered en bevrijd te krijgen was alle 99 dikke en wollige waard die veilig geplant waren in de schaapskooi.

Iedereen praat over het winnen van de wereld, maar de eindconclusie is dat er maar een paar zijn die het doen.

HOOFDSTUK 17

FILIPPIJNEN

In 1979 kregen de bedienaars uit Prescott contact met een belangrijk deel van hun toekomst. De ontwikkeling van de kerk in de Derde Wereld. Een paar Foursquare zendelingen hadden de pastors Mitchell en Harris uitgenodigd om te komen en evangelisatie-campagnes te houden op de Filipijnen. Het was niet erg leuk voor hen. Ze voelden weerstand tegen het idee van evangelisatie-campagnes. Veel missionarissen waren tegen evangelisatie en oproepen tot bekering en er waren weinig of geen

voorbereidingen getroffen voor deze campagne. Hier kwam nog bij dat hun verblijfplaatsen ontworpen waren om de Filippijnen van de slechtst mogelijke kant te laten zien.

De campagne zelf werd bijna een ramp. De geluidsinstallatie was slecht en de enige reclamematerialen hadden ze zelf meegenomen. Toch waren er wat contacten gelegd en Mitchell kreeg een visie voor strategie om die natie te bereiken.

Hij organiseerde een nieuwe campagne en bracht deze keer zijn eigen apparatuur en advertering mee. Hij voelde dat God met hem deelde dat films zouden werken, dus nam hij er twee met zich mee. De strategie was om een deel van de film te laten zien om mensen te trekken en dan tot ze te bedienen voordat de film beëindigd werd. De eerste avond werd het duidelijk dat ze een geweldig werktuig gevonden hadden. In een kerk die ontworpen was om 200 mensen te kunnen houden, waren er 700 ingeperst en velen werden weggestuurd.

De pastor stond voor de grootste menigte die hij ooit gezien had en begon een collecte op te halen. Het was een ramp. Deze mannen hadden nooit de simpelste methodes geleerd om verloren zielen te winnen.

De volgende avond vertoonden ze de film "A Distant Thunder" en de respons in deze achterafgelegen gemeenschap op de film was overweldigend. Gedurende de film huilde het publiek hoorbaar toen het verhaal zich ontwikkelde. Tegen het einde van de film huilden de grote delen van de menigte en de hele zaal was overtuigd. De Filippijnse pastor wist deze keer wat hij moest doen en liep naar de microfoon en deed een oproep voor degenen die gered wilden worden. De werkers werden overspoeld met hongerige zielen. Verscheidene pastors waren opgewonden en begonnen zich aan te sluiten bij evangelisatie en hun kerken sprongen met honderden in opkomst omhoog.

MOEILIKHEDEN IN HET PARADIJS

De respons was positief en de mogelijkheden waren groot, maar de leniging van de onverzadigbare noden van de wereld was moeilijk om aan te voldoen. Mitchell had verscheidene van de jonge pastors met zich mee gebracht. Deze mannen waren opgewonden geweest over het winnen van de wereld ... tot ze haar zagen. Manilla ziet er prachtig uit op ansichtkaarten omdat de hitte, de vochtigheid en de geuren er niet op staan. Deze mannen werden bedrukt door de armoede die ze zagen. Ze voelden zich schuldig, wanneer ze zagen hoeveel ze hadden in vergelijking met de noden van anderen.

De druk van de mensheid was schokkend voor hun westerse denkwereld. Overal waar ze keken waren mensen tegen elkaar aan het duwen en drukken. De hele omgeving leek vol van een onderliggende gewelddadigheid. Mensen worstelden om te overleven. Planten aten vlees en insecten dronken bloed. Na een tijdje begon dit op hun zenuwen te werken.

Toen Hank Houghton het vliegtuig verliet na het preken op de Filippijnen schokte hij een van zijn discipelen. Opgewonden vroeg de man hoe hij de Filippijnen gevonden had en Hank antwoordde bits: "Wat mij betreft kunnen ze allemaal naar de hel gaan!" Harris kwam terug om zijn opgewonden mannen te vertellen: "Het is hopeloos. We houden onszelf voor de gek als we denken dat we de wereld kunnen winnen. De taak is te groot." Hij was gegrepen door angst bij het idee zijn familie daarheen mee te nemen en daar te gaan wonen als een bezoek van nauwelijks twee weken hem al zo diep geschud had.

Verscheidene mannen waren niet bepaald typische blanke, engel-saksische protestanten en toch merkten ze dat ze vooroordelen en houdingen hadden die maakten dat ze zich onbehaaglijk voelden.

Ernie Lister dacht dat hij het wel aan kon. Hij was een Navajo indiaan. Hij had in het reservaat gewoond. Op het eerste gezicht kon hijzelf voor een Filippino doorgaan, maar het uiterlijk was niet het kritieke punt, het was de cultuur. Op een avond, toen hij een wandeling wilde maken om wat rust te vinden, keek hij op naar de hemel die zijn leven gevuld had in het reservaat; hij was verbaasd toen hij zag dat zelfs het patroon van de sterren hier ondersteboven was. Hier net zo'n uitdaging als Jezus aan Zijn discipelen gaf. Jezus had hen verteld de wereld in te gaan en ze hadden "ja" geknikt en droomden van menigten en opwindend. Het

leek een pretje. Maar toen de realiteit aanbrak moesten ze hun eigen nauwe joodse vooroordelen tegen heidenen onder ogen zien en de vreemdheid van onreine gewoonten en mensen.

Deze mannen voelden de hele echte krachten die veroorzaakten dat de meeste Amerikaanse pastors praatten over de wereld en toch niets deden om haar te bereiken. De wereld was in realiteit anders dan de wereld in dromen. Ze was vol onreine geuren, voedsel dat het spijsverteringssysteem aanviel, vooroordelen van beide kanten en echte angst voor vreemde mensen en situaties.

De tijd deed wonderen in het terugdringen van de pijn en het wederoprijzen van de visie bracht deze mannen naar een plaats waar ze gewillig waren om nogmaals te gaan, maar elke keer als ze aankwamen was het zowel een geweldige schok als een kans voor hen. Ondanks alle problemen en druk, maakten het helpen van de plaatselijke predikers en de massa's geredde zielen het komen de moeite waard. Wanneer de pastors andere naties in trokken hadden ze geen verlangen deze werken en mannen te vangen. Zelfs als iemand probeerde om mee te doen, was er niets om aan mee te doen... behalve een visie voor de wereld.

Wat de Fellowship wel had was bijbelse waarheid en werktuigen voor evangelisatie die boven de cultuur uitgingen. Het waren waarheden die bedoeld waren om in elke kerk in de wereld aanwezig te zijn. Deze buitenlandse kerken hadden het niet nodig om gevormd te worden tot Amerikaanse klonen. Het was kritiek dat hen toegestaan werd om het evangelie te brengen op hun eigen unieke wijze. Taal, instrumenten, kledingsstijlen, gebouwen en apparatuur waren allen onbelangrijk, maar vele kerken hadden hulp nodig om te zien wat wel belangrijk was.

EVANGELISATIE

Deze kerken waren blind voor de meest duidelijke methodes om hun eigen naties te raken. Handelingen 15:14 verklaart Gods doel: "... hoe God van meet af aan erop bedacht geweest is een volk voor Zijn naam uit de heidenen te vergaderen." Toch handelen de kerken alsof ze geen idee hebben waarom God ze op aarde gezet heeft. In elke natie heeft de machtige kracht van menselijk vlees in rebellie tegen God het evangelie weg getrokken van zijn wortels. De meeste kerken verbergen zich binnen hun eigen vier muren. Pastors dagen zelden werkers uit om zelfs maar hun burens te bereiken en de kerken weten niets van beschikbare evangelisatie-gereedschappen. Pastor Mitchell kon binnenkomen en kerken schudden door enkel te zeggen dat het mogelijk was het verlorene te bereiken en ze te zien hoe ze een film moesten vertonen of een opwekkingsdienst moesten houden en het aan te prijzen. Campagnes waren vooral effectief in de Derde Wereld. De kerkgenootschapszendingen waarschuwden dat dit soort evangelisatie achterhaald was en ze zeiden dat de enige effectieve methode was om van deur tot deur of van vriend tot vriend te gaan. Het bleef echter een feit dat een campagne grote indruk kon maken. Een crusade kan een geweldige hoeveelheid mensen roeren en als er juist mee gehandeld wordt, kunnen velen van dezen de organiserende kerk binnen getrokken worden. Simpele dingen als straatprediking, confronterend getuigen en een prioriteit op zielen winnen leggen, zijn revolutionaire concepten voor vele Derde Wereld pastors. Wanneer deze pastors de kracht van evangelisatie zien en persoonlijk uitgedaagd worden om het te doen, gaan velen van hen geestelijk veranderen.

OPROEP TOT BEKERING

Het gaat tegen onze vleeselijke natuur in om te wachten op anderen. In onze "hamburger cultuur" houden mensen van religie in kleine snel geserveerde porties en een oproep tot bekering is iets vervloekts. Het mag dan het verschil betekenen tussen hemel en hel voor anderen, maar zij zijn bezorgd over de extra tien minuten die het hen kost. Net zo gruwelijk is de gedachte dat ze openlijk zouden moeten verklaren dat ze problemen in hun leven hebben. Het feit dat het zo moeilijk beschamend is, zijn de ware redenen dat een openlijke verklaring zo nodig is. De waarheid wordt in de een of andere vorm gepresenteerd in de meeste kerken. Meestal zal de kerk de mensen niet dwingen een keuze te maken wat ze ermee gaan doen. Het zou stom zijn voor een stofzuiger verkoper om een goede presentatie van zijn produkt te geven en dan aan het einde weg te lopen zonder zijn klant zelfs maar de kans te geven om te kopen. Toch doet de kerk dit week in week uit en beschouwd dit op de ,n of andere manier als wijsheid. Mitchell kwam uit het wilde westen van Amerika. De zondaren waar hij mee deelde waren net zo wild en ongetemd als de kalveren waar het wilde westen op gefundeerd was. Je kon hun leven niet veranderen door een moment in hun ogen te kijken

of met het hoofd te knikken. Ze moesten gevangen, vastgebonden en gebrandmerkt worden. De kracht van de Fellowship is niet talent of uiterlijk. Het is gewilligheid om te bekeren. Op de conferentie in Prescott zijn de altaars gevuld; niet met afvalligen, maar met pastors. Mannen die een openheid voor God hebben en recht voor Hem willen staan. Toen de kerken opkwamen in Europa, Australië en de Derde Wereld, vonden ze mensen die nooit gedwongen werden tot een keuze. Dit betekende ook dat zij nooit die zekerheid kregen die voort komt uit een openlijke keus en een zondaarsgebed. In het begin rees er geweldige weerstand op tegen oproepen tot bekering en pastors gingen uitleggen waarom het niet zou werken voor hun mensen, maar de Heilige Geest zorgde ervoor dat het werkte. Op een pastors conferentie in India waren de leiders nogal koel ten opzichte van pastor Mitchell tot ze de respons zagen van de bezoekende nationale pastors. Bij het altaar kwamen pastors recht voor God. Deze gewoonlijk verlegen en terughoudende mannen knielden in het vuil in witte broeken, huilend en uitroepend tot God. Het is moeilijk om het oneens te zijn met wat God doet.

De Nieuwe Testamentische kerk wist niet goed wat ze met de heidenen moesten beginnen. Als het aan de discipelen gelegen had zou de kerk joods gebleven zijn, maar ze gaven God de gelegenheid om in hun leven te spreken. Petrus moet een visie drie keer herhaald zien om zelfs maar bij een heidens huis op bezoek te gaan, en toen hij eindelijk naar het huis van Cornelius ging was hij bang om alleen te gaan. De houding van Petrus en de kerk veranderde toen God hen vulde met de Heilige Geest. Hij koos ervoor om deze mensen de zijne te noemen. Als God de kans gegeven wordt, eert Hij het gebruik van oproepen in Zijn kerk op dezelfde dramatische manier.

Wanneer mensen naar voren komen aan het eind van een dienst en delen met God, gebeuren er twee dingen. Ten eerste hebben degenen die overtuigd worden de kans om te delen met wat er gezegd werd en wordt er individueel tot hen bediend door anderen in de gemeente. Belangrijker is dat het een ontvankelijk hart een kans geeft een ontmoeting te hebben met God. God kan in een paar minuten meer doen bij een oproep dan een pastor in weken van preken en raadgeprekken. Ten tweede bindt het de gemeente samen als ze bidden voor degenen waar God mee deelt. Ze worden een deel van het geboorteprocess. De meeste ziekenhuizen in Amerika bemoedigen echtgenoten om bij de geboorte van hun kinderen aanwezig te zijn. Er ontstaat een speciale band en sympathie uit die ervaring. Hetzelfde geldt voor de kerk. Er gaat iets verloren als het geestelijke geboorteprocess van redding en de doop in de Heilige Geest in je achterkamertje gestopt worden.

LOFPRIJZING

De vleeselijke menselijke natuur haat lofprijzing en tenzij men het benadrukt met behulp van het Woord en de Geest, heeft de kerk de neiging om in de richting van een acceptabele liturgie af te drijven. Niemand wil anders zijn en christenen zijn geen uitzondering. Het lijkt redelijk om een niet-offensief type aanbidding en lofprijzing te ontwikkelen. Maar door de tijden heen is handengeklap vervangen door handenwrijven en roepen is vervangen door geeuwen. Het probleem is dat de Schrift duidelijk oproept tot een demonstratie van liefde en aanbidding die in tegenstelling staat tot het zachte en lauwe. Wanneer de Fellowship in contact kwam met nieuwe kerken ging men hen uitdagen tot echte aanbidding en lofprijzing. Niet een vrouwelijk zoet gedoe, maar een onbeschaamde toewijding van het hart. In Holland had Rudy van Diermen hier echt problemen mee. De Nederlandse mensen zijn terughoudend en koel van nature. Het leek alsof de overvloedige lofprijzing die hij in Prescott zag hun nationale karakter geweld aan zou doen. Pas na een tijdje zag hij dat het geen probleem van cultuur, maar van een vleeselijke natuur was. Op een conferentie in Prescott preekte Mitchell over David en de glorieuze lofprijzing die hij ten toon stelde toen hij Jeruzalem binnenkwam met de Ark. Toen David hier voor bespot werd door zijn vrouw reageerde hij door te zeggen: "Ik zal nog uitbundiger zijn."

De Heilige Geest sprak tot Rudy en hij wist dat hij zijn mensen tot lofprijzing moest brengen. Hij keerde vastbesloten terug. In een korte tijd zag hij hoe deze simpele daad van gehoorzaamheid het karakter en de levens van zijn mensen veranderde. Deze terughoudende mensen werden al gauw gevuld met een brandende ijver. De koelheid in de aanbidding stierf en ervoor in de plaats kwam een vuur dat de mensen vrijmoedigheid gaf op elk gebied. Al snel waren mannen aan het praten over hun roeping tot preken. In plaats van mensen te verjagen, maakte het hen anders dan de wereld om hen heen en zou dit het antwoord zijn voor velen die naar een levend antwoord zochten. Mensen zijn geroepen tot lofprijzing in elke cultuur.

GEBED

Iets anders waar de kerk veel over praat, maar het nooit doet is gebed. De drie dingen waarvan broeder Mitchell claimt dat ze het meest belangrijk zijn in het opbouwen van een kerk zijn gebed, gebed en gebed. Op een van de eerste pastors conferenties in de Filippijnen preekte pastor Mitchell over gebed. Dit was gewoon iets waar anderen ook over gepreekt hadden op conferenties en zijn woorden hadden weinig effect tot hij de volgende morgen verscheen op de officiële bidstond. Hoewel het een bidstond genoemd werd was er weinig gebed. Omdat de bedieners sliepen op de grond van de kerk, waren ze er allemaal. Een man stond op en leidde koortjes en gaf kleine aansporingen. Het was duidelijk dat niemand op die manier de hemel zou raken. Mitchell greep de man die verantwoordelijk was en zei: "We veranderen het programma, ik wil dat je die vent van het podium af haalt zodat we kunnen bidden!" Mitchell en Harris knielden voor honderden pastors en werkers en begonnen te bidden. In het begin keek iedereen toe, maar na een tijdje begonnen ze mee te doen. Een Filippijnse leider kwam en vertelde hen dat hij al 25 jaar pastor was en zei: "Ik heb nog nooit eerder een Amerikaanse zending zien bidden." Jeremia 17:5 zegt: "... Vervloekt is de man die op een mens vertrouwt en vlees tot zijn arm stelt ..." De pastor en de kerk die niet bidt vervloekt zijn eigen toekomst. Zonder gebed worden evangelisatie-activiteiten, films en opwekkingsdiensten gewoon een levenloos spel.

GELD

Jezus verbond hemel en aarde toen Hij Zijn discipelen vertelde dat er twee koninkrijken bestaan: dat van God en dat van Mammon. De kerk is niet bevrijd van de gevaren van het geld door arm te zijn. Ze wordt alleen gehandicapt in het doen van Gods wil.

Vele kerken zijn bang voor pastors die te veel hebben en mooie auto's en gouden badkamer armatuur kopen. De kerk moet net zo bang zijn dat de mensen te veel hebben. Jezus besteedde veel tijd aan het tegen de hebzucht van de kerkgangers. In het Oude Testament schakelde God Zijn aanwezigheid en zegen aan het brengen van de tienden en giften van de mensen naar Zijn tempel. Veel pastors zijn bang om over het onderwerp geld te beginnen. Vleselijke motivaties veroorzaken dat mensen druk op de kerk plaatsen om dit gevoelige onderwerp te vermijden. De pastor voelt zich schuldig over het ophalen van kollektes en probeert vaak het gewicht van de kerk te dragen door het maken van opofferingen met zijn eigen gezin. Zonder fondsen storten gebouwen in, is evangelisatie onmogelijk en is kerkplanten een onvervulbare droom. Als eerste leerde Mitchell deze armoede mentaliteit aan te vallen. Hij kwam niet voor geld. Het feit was dat alles wat hij deed hem iets kostte, maar als hij de wereld kon bereiken vanuit Prescott dan kon iedereen God gehoorzamen als ze door geloof Gods Werk mogelijk maakten met mensen en hun financiën. In de Derde Wereld was dit vooral belangrijk. Een tere bedelaarsmentaliteit rees vaak op in pastors en kerken die voelden dat ze niet bij elkaar konden brengen wat nodig was om hun land te bereiken. Bij het eerste contact moesten bezoekende pastors vaak uitgestrekte handen afwijzen. De meeste Derde Wereld kerken waren gebouwd op een bijstandssysteem. Zendingen bouwden op een fundament dat nooit ondersteund kon worden door de nationale kerk en de kerken werden in leven gehouden door een financiële injectie van overzee. Het zou gemakkelijk geweest zijn voor Prescott om ze te geven wat ze wilden, maar dat was niet Gods manier.

Pastor Mitchell daagde hen uit om te geloven dat ze hun eigen noden konden lenigen. Hij was gewillig te komen en hen te helpen met financiën op moeilijke momenten, maar iedere kerk moet de waardigheid leren van het lenigen van haar eigen noden. Kerken zijn in feite gehandicapt als ze niet de kosten mogen dragen van het bereiken van hun eigen natie. Dit was een waarheid waar God Prescott in leidde. Het was moeilijk om comfortabel thuis te zitten en te zien hoe mensen in Mexico worstelden om naar de kerk te komen zonder auto's of adequate transportmiddelen, dus gaf de Prescott-kerk hen een bus met een splinternieuwe gereviseerde motor. Ze reden ermee zonder water en hij eindigde op de sloop in Hermissillo. Toen kochten ze een bestelbusje voor hen en een pastor leende hem uit aan twee jongeren uit de kerk die een man doodden in een ongeluk op een brug. Alleen als ergens voor betaald is door de mensen zelf heeft het de waarde die het nodig heeft om een zegen te zijn. Dit betekent niet dat de kerken elkaar nooit helpen. De Mexicaanse kerken hebben kerken in Amerika geholpen en Amerikaanse pastors hebben hun Mexicaanse

partners geholpen, maar net zoals elke nieuwe kerk moet leren om zichzelf te onderhouden, zo moet elke nationale kerk dat ook. Er kwam een belangrijke verandering in Mexico toen de kerk in Nogales geld bij elkaar bracht voor nieuwe vloerbedekking. Ze hadden het niet echt nodig, maar ze wilden het en dus gaven de mensen er voor. Sommigen vastten een week, anderen verkochten dingen. Niemand anders betaalde ervoor. Het was van hun en ze waren trots dat ze ervoor betaald hadden. Al snel waren ze kerken aan het planten in een explosief tempo toen ze leerden dat ze naar niemand hoefden te kijken, behalve naar God en hun eigen gemeente om hun noden te lenigen.

MANNELIJK IMAGO

De kerk heeft niet altijd haar roeping om de wereld te winnen serieus genomen. Vaak zijn de enigen die gewillig zijn om overzee te gaan vrouwen die geen uitlaatklep hebben voor bediening thuis. Dit heeft geleid tot een erg vrouwelijk profiel in de Derde Wereld.

Zelfs in Europa en Australië is er een verlies van het mannelijke imago. Toen Mitchell voor het eerst naar Australië ging, was hij geschokt toen hij merkte dat alle mannen mietjes leken te zijn. Hij vroeg zich af of dit veroorzaakt werd door een breuk in het nationale karakter. Pas na een verblijf van wat langere tijd zag hij dat het probleem niet bij de mannen in de kerk lag, maar bij de leiders. Geen man is groter dan zijn leraar en de kerk produceerde leiderschap met vrouwelijke trekjes.

Mitchell had zoveel invloed door gewoon te zijn wie en wat hij was: en wel bij alles wat hij zei. Hier was het nieuwe imago waar vele mannen naar zochten.

DISCIPELSCHAP

Iedereen praat over het maken van discipelen, maar het zijn er maar een paar die het doen. De kerken van de Fellowship geven een goed voorbeeld bij het spreken over discipelschap. Honderden kerken zijn uitgestuurd. Mannen gaan in snel tempo de wereld in. Mitchell kon met andere pastors delen over de mogelijkheid zowel als de gevaren die liggen in het opleiden van mannen. Dit was geen simpel geneesmiddel voor alle kwalen. Discipelschap is hard werken net als ouderschap, maar het biedt grote bevrediging en het is de hoop van de kerk.

HOOFDSTUK 18

"EN GOD VERMENIGVULDIGDE DE KERK"

Velen in de religieuze wereld negeerden de ideeën die Mitchell had, omdat ze vonden dat de visie van discipelschap en kerkplanten niet snel genoeg vruchten af wierp. In het begin leek kerk te groeien met een slakkegangetje, maar elk jaar ging het sneller. Zoals de rivier die vloeit uit het Nieuwe Jeruzalem: hoe verder het van de bron af komt, hoe dieper en sterker het wordt.

Toen Mitchell in 1970 met zijn gezin in Prescott aankwam, leek hij geestelijke zelfmoord te gaan plegen door nog een kleine stervende kerk over te nemen. Dat jaar bewoog God en er was genoeg groei om de meeste pastors voor de rest van hun leven enthousiast te houden. Mitchell was wel opgewonden, maar niet tevreden. Dit was een van zijn nuttigste karaktertrekken. Hij kon Gods Hand zien in de kleine vorderingen die de kerk maakte. Hij was blij met elke geredde ziel en met elke persoon die veranderde van een amokmaker in een helper. Zonder ontevreden te worden of de realiteit van Gods dagelijkse werk te verliezen, droomde hij grote dromen en deed hij zijn uiterste best om zijn idealen te verwezenlijken.

In 1973 plantte hij de eerste kerken. Aan het eind van dat jaar deden drie nieuwe pastors in verschillende steden hun best en ze vroegen veel tijd en geld. Zoals jonge adelaars schreeuwen als moeder terugkomt met eten, zo belaagden deze pastors Prescott. Ze schreeuwden om aandacht en lieten moeder weten dat ze verhongerden en al dat bidden en smeken om hulp gaf alleen maar overlast. De meeste mensen vonden deze kant van het kerkplanten maar weinig aantrekkelijk. Het lijkt op de poging van een man die zijn vrouw probeert over te halen om een baby te krijgen door haar mee te nemen naar een kraamkamer waar net een kind geboren wordt, en dan tussen het persen en schreeuwen door te vragen of ze niet ook een baby wil. De volgende jaren werden er mannen getraind en om de paar maanden nieuwe kerken uitgestuurd.

De versnelling die verscholen ligt in discipelschap werd in 1977 zichtbaar toen deze eerste kerken die gepland waren hun eigen mannen begonnen uit te sturen. Er waren nu immers drie kerken die de aarde probeerde te bereiken: Prescott, Flagstaff en Tucson. In die zomer waren er al 25 kerken uitgestuurd. Verder kwamen Ruben Reyna en Mike Neville in contact met Mitchell en ze namen het idee van kerkplanten over.

Het aantal moederkerken en daardoor het aantal werken dat uitgezonden werd, groeide elk jaar. Dit was een langzaam, maar onstuitbaar proces. In 1980 waren er al 75 kerken uit Prescott voortgekomen. Ruben had zijn eerste kerk in 1978 gepland en in 1980 had hij er zelf al weer vier uitgestuurd. In hetzelfde jaar lanceerde Mike Neville zijn eerste pionierkerk vanuit Downey, door Johnny Dorris naar Ontario, Californië, te sturen. Ook werd in 1980 de eerste kerk van de vierde generatie gepland. Dave Stephenson, die gered was en discipel geweest onder een man die gered en discipel was geweest onder een man die gered en discipel was geweest in Prescott, nam de Payson-kerk over. De ketting werd langer, maar de kwaliteit bleef hetzelfde. Dave was een goede jonge man, net zo trouw en net zo gekwalificeerd als elke andere man in de fellowship. Zo bleek de idee van discipelschap en het uitsturen van kerken niet alleen een droom te zijn, maar het werkte echt.

In 1983 gingen nog veel meer kerken over tot kerkplanting: er waren al meer dan 165 werken. Reyna en Neville voegden hier nog eens 23 kerken aan toe. In de zomer van 1985 werd de vermenigvuldigende werking binnen de fellowship nog duidelijker. Toen waren al meer dan 259 kerken direct verbonden aan de Prescott-kerk. Ruben Reyna had 45 kerken uitgestuurd en Mike Neville nog eens 25. Deze kerken begonnen letterlijk de globe te omspannen met 35 kerken in Mexico, 21 kerken in Australië, 13 kerken in Europa, 5 kerken in de Filipijnen, 4 kerken in Canada en kerken in Guam, Nieuw Zeeland en Japan. Het is bijna onmogelijk geworden om bij te houden welke nieuwe kerken uitgestuurd worden. Hele staten raken snel vol met nieuwe kerken en elk jaar beginnen meer gemeenten voor de eerste keer werkers uit te sturen.

PADVINDERS

In de geschiedenis zijn er velen geweest die paden hebben gebaad voor anderen. Davy Crocket vond een spoor door de Cumberland Mountains dat een heel nieuw deel van het continent Amerika opende. Anderen legden een spoor dat leidde tot hun bestemming, maar het waren vaak niet de snelste en kortste routes.

Een van hen, Lansford W. Hastings, verloor bij de ontsluiting van Californië zijn aanzien. Bij gebrek aan beter werd hij daar gids, maar hij leidde zelden in de juiste richting. Hij schreef een boek over een route naar Californië, zonder er ooit zelf langs te gaan. Hij loodsde honderden mensen naar onmogelijke paden omdat hij ze \$10 per persoon wilden laten betalen voor zijn diensten als gids. Hastings haalde de Donner-groep over om de veilige weg te verlaten en de zijne te kiezen. Die beslissing leidde tot kannibalisme, een langzame dood en miserabel lijden. Slechts een handjevol bereikte Californië, maar alleen een gek of een waanzinnige zou een weg uit kiezen die hem dwong de meeste van zijn familieleden op te eten om zijn doel te bereiken.

Op dezelfde manier heeft de kerk paden gevolgd: niet omdat ze het best of het snelst waren, maar omdat iemand ze had aangegeven en iedereen bleef gewoon langs deze paden reizen. Mitchell zocht naar nieuwe geestelijke paden. Hij had al te veel doodlopende paden gevolgd die door anderen waren gevonden. Hij wilde niet langer dolen in eindeloze cirkels en hij ging op zoek naar Gods richting. Hij stond op een belangrijk kruispunt. Hij kon de fellowship strakker gaan organiseren of juist meer vrijheid geven. De strakkere controle had een duidelijke aantrekkingskracht. Men hoorde wel fluisteren dat er niets

verwezenlijkt kon worden zonder zijn leiding. Logisch bekeken moest er meer efficiënte gebruik gemaakt worden van mannen en bronnen, hetgeen het best zou lukken in een strak geregelde organisatie. Trouwens, had God deze mannen niet in zijn handen geplaatst, opdat hij ze kon leiden?

Op dat moment greep God in. Mitchell was in november 1980 in Australië om te preken voor Greg Johnson. Die nacht riep God Mitchell om naar Perth in West-Australië te gaan om daar pastor te worden. Bijna de hele nacht liet God hem zien wat Hij in de toekomst met hem wilde doen. De Geest bracht de profetieën terug in zijn herinnering die over hem waren uitgesproken en hij werd weer aangespoord om de wereld in te gaan. Jesaja's belofte over het dichten van de bres en het herstel van afgebroken muren kreeg weer een nieuwe betekenis. Toen hij naar zijn bijbel keek, werd de belofte opgefrist dat God zou gebruiken om "de fundaties te leggen voor vele generaties". Zijn toekomst lag niet in het strakke organiseren, maar in het vrijlaten van mannen. Het belangrijkste werk moest nog komen. Die nacht sprak God over verscheidene beloftes uit Zijn Woord die de zijne zouden zijn als hij zou uitstappen in geloof en zou volgen: (Jes. 61:5) "Vreemden zullen gereed staan om voor u de kudden te weiden, vreemdelingen zullen uw akkerlieden en wijngaardeniers zijn". (Jes. 60:5) "Dan zult gij het zien en stralen van vreugde; uw hart zal zich ontroerd verruimen, want tot u zal de rijkdom der zee zich wenden, het vermogen der volken zal tot u komen."

Hij wist dat zijn toekomst geschakeld was aan Azië met de miljoenen mensen. Mitchell zag dat hij was geroepen om vuur in de wereld te gooien. Hij had iets leuks in Prescott. De kerk gonsde van de opwekking en de mannen deden wat je ze ook vroeg. Hij was geen kind meer en het leek logisch om daar te blijven, maar God zei: "Ga." Hij moest God vertrouwen op grond van wat er voordien allemaal gebeurd was: er lag nog teveel in het verschiet.

Die nacht zag hij de sleutel-rol die Australië zou spelen in wereldevangelisatie. Het was een paradijs op de rand van een put. De meeste grote steden in de wereld waren zwarte gaten die het leven om hen heen absorbeerden. Ze trokken de menigten aan en slokten ze dan op. Australië bood een plaats van bronnen en heiligdommen op de rand van deze wereld. Een derde van de mensheid leefde op een afstand van maar een paar vlieguren. Australië had een goede economie en was een uitstekende basis om vanuit te werken. De natie was een smeltkroes van volken, naties en rassen die het volk een internationaal uiterlijk gaven. Vele echtparen hadden paspoorten van over de hele wereld en ze hadden toegang tot naties waar Amerikanen nooit binnen zouden komen. Het was de natuurlijke plaats voor wereldevangelisatie. Mitchell wilde op deze uitdaging ingaan.

DE ONTWIKKELING VAN LEIDERS

Hij ging de Amerikaanse mannen voorbereiden op het leiderschap dat hij hen wilde overdragen. De decentralisatie van conferenties had al een deel van de last op nieuwe schouders geschoven. Mitchell versnelde deze beweging. Speciale leiderschapsbijeenkomsten werden ontwikkeld om deze mannen uit te dagen en aan te vuren. Sprekers stimuleerden hun denken en discussies richtte hen op de wil van God. De leiders die Mitchell koos, waren mannen die God afscheidde om een hulp te zijn voor de mensen om hen heen. Ze waren pastors over kerken met bronnen die andere kerken in hun gebied tot voordeel konden zijn. Hij begon hen in te prenten dat ze daar niet waren om gediend te worden, maar om te dienen. Kerken die geplant werden, konden hulp vinden bij die sleutelkerken. Ze zonden groepen, gaven raad en waren gastheer voor conferenties. De Prescott-kerk begon meer en meer mannen uit te sturen die niet eens Prescott om hulp vroegen, maar vertrouwden op het leiderschap bij hen in de buurt.

De bruikbaarheid van hydro-elektrische centrales ligt niet in de bouw van „n grote centrale met een capaciteit om de hele wereld te kunnen voorzien van stroom, maar in het netwerk van vele kleine centrales dat in de plaatselijke elektriciteitsbehoefte kan voorzien. De Derde Wereld gaat gebukt onder schulden uit grote energie-projecten die op de verkeerde plaats op de verkeerde tijd gebouwd bleken te zijn. Groter hoeft niet altijd beter te zijn. De Hoover Dam in Arizona wekt enorm veel stroom op die naar Californië wordt getransporteerd. Daar heeft iedere stad een energie-station die dit verzamelt en het naar de straten stuurt waar transformatoren het naar individuele woningen sturen. Op dezelfde manier werd elke leider en elke conferentie in de fellowship een generator van geestelijke kracht. Leiding en uitdaging werden samengevoegd en gekanaliseerd naar andere sleutelkerken die dit filterden naar individuen die hun steden

raakten. Deze leiders werden belangrijke hulpbronnen voor hun gebied. Toen ze zich verdeelden en vermenigvuldigden, verspreidde de visie zich snel.

In de Prescott-conferentie trok pastor Mitchell zich wat terug door zelden op het podium te komen. Hij begon mannen naar voren te schuiven die God had doen opstaan. Deze mannen aanvaardden de uitdaging en een nieuwe golf van groei toonde Gods bevestiging van deze richting. Dit had zijn gevaren en er rezen problemen op. Niet alle mannen werden gemotiveerd door dezelfde visie of intensiteit. Sommigen werden te vroeg in rollen geperst die ze nog niet aankonden. Deze leiders vertoonden een groot verschil in hoop en geloof. Sommige van hen werden verteerd door een visie en wilden alleen de wereld maar winnen; anderen ontwikkelden bronnen en bouwden kerken. Weer anderen gingen vanwege hun persoonlijkheid gestructureerd te werk en wilden de dingen gecontroleerd en geordend hebben. Wanneer ze gekanaliseerd werden door „n leider, werden ze gedwongen om in samenwerking te functioneren. Wanneer ze vrijgelaten werden moest men erop vertrouwen dat het contact en de tegenstrijdige wensen zouden leiden tot een soepel reagerende fellowship en niet tot een oorlog tussen egotrippers. Hoe dan ook, dit moest gebeuren en mannen stapten uit in geloof. Leiders schijnen nooit klaar te zijn om te leiden. In het begin leek geen van de mannen in staat om pastor te zijn en het was dan ook niet verrassend dat de taak die nu voor ze lag ook te groot leek. Mexico werd vrijgemaakt voor Mexicaans leiderschap. Mannen die geplant waren uit tweede en derde generatie kerken werden eraan herinnerd dat Prescott niet het hoofdkantoor van een kerkgenootschap was. Ze moesten voorbeeld nemen aan de leiders waar God hen aan had geschakeld. Als een kerk oprijst met bronnen, moet ze natuurlijk de kerken eromheen gaan dienen. Deze dienstbaarheid geeft vertrouwen in leiderschap vergemakkelijkt de onderwerping aan hun autoriteit. Als een man degenen om hem heen dient, heeft hij geen genootschapsstructuur nodig om zijn macht op te dringen.

AUSTRALIE

De Perth-kerk was begonnen met een golf van groei. Vanaf de dag dat ze eindelijk de deur van het gebouw openden, kwamen er 60 tot 70 mensen en dit werden er gauw meer dan 100. Al vrij snel werd duidelijk dat de grote afstanden problemen veroorzaakten. Het eerste echtpaar dat daar pastor was, verloor hun richting en Greg en Robin Johnson moesten hun plaats gaan innemen in Perth. Toen ze daar aankwamen was de kerk ongeveer negen maanden oud. Het was geen gemakkelijke overname. De kerk zakte af tot 90 mensen, maar de kerk werd gezuiverd van onkruid op een gezonde manier opnieuw ingericht. Australië was een mooie plaats en de Johnsons zouden er precies in moeten passen, maar het was niet zo gemakkelijk. Er was veel te leren uit de belevenissen van die eerste drie paren. Er was sprake van een echte cultuurschok. Ze spraken Engels in Australië, maar ze dachten anders, lachten om andere grappen en hadden hun eigen vooroordelen tegen Amerikanen.

Het moeilijkste was de isolatie waar de pastor mee te maken kreeg. Pas toen ze de gemeenschap en ondersteuning verlaten hadden realiseerden ze zich hoe belangrijk hun hele omgeving was. Het werd duidelijk dat deze paren het nodig hadden om een paar keer per jaar teruggebracht te worden naar Amerika, wilden ze de visie behouden. Dit was niet goedkoop, maar het was vitaal; op zijn minst tot de basis van broederschap en bediening in dat land gelegd was.

De Johnsons bleven 22 maanden in Perth. In die tijd werd er een geweldig fundament gelegd. Verscheidene worstelende Australische pastors sloten hun kerken en kwamen gewoon naar het Potter's Huis. Deze mannen begonnen te veranderen van weke mietjes tot mannen vol vuur en vastbeslotenheid. Dit was het bewijs dat als iemand in deze naties zou komen, God de inwoners door het patroon zou veranderen.

Lynn en Linda Litton waren mee gekomen om de kerk bij het begin te helpen. Terwijl Lynn oorspronkelijk op weg was om naar Australië te gaan om daar een marihuana-boerderij te beginnen, stopte hij even in Prescott om zijn broer te bezoeken en daar werd hij gered. Hij ging uiteindelijk toch naar Australië, maar om evangelie-zaad te planten in plaats van marihuana. Hij was een stijfkoppige, vastbesloten man. Toen hij diende in Vietnam was hij tank-commandant geweest en hij had nog blauwe plekken onder de huid van zijn gezicht van brandwonden van een mijnontploffing, waarbij hij zijn gehoor en een oog verloor. Zelfs als christen was hij een beetje intimiderend met zijn vuurrode haar en een baard. Lynn was een vechter, maar niemand wist of hij een prediker kon zijn. Een beetje afgezonderd van anderen in Flagstaff had hij besloten om te leren hoe je zondaren tot de Heer kunt leiden. Toen er een hippie naar voren kwam, dacht hij dat dat

een goeie vent was om mee te beginnen omdat hij zelf ook zo'n achtergrond had. Hij ging naar het altaar en boog om voor de jongen te bidden. Toen hij voorover boog greep zijn hand in zijn lange haar en duwde zijn hoofd naar het altaar. Een blik van angst vulde het gezicht van de jonge man toen hij naar Lynn keek en hij vroeg zich af wat deze vent met hem zou doen. Het was niet echt een geweldig begin. Lynn was nerveus maar ging toch door. Hij legde zijn arm om de zondaar zijn schouder en terwijl hij hem in de ogen keek wilde hij zeggen: "Kan ik voor je bidden?" maar hij zei in plaats daarvan: "Kan ik met je spelen." (pray-play) Zijn eerste stappen naar het geestelijk leiderschap waren niet geweldig. In het begin kreeg hij maar weinig bemoediging. Hij was echter vastberaden en later werd hij uitgestuurd uit de Perth-kerk om te pionieren in Geralton. Lynn werd een echte leider en het werd een solide kerk die mannen uitstuurde om Australië te raken.

MITCHELL

Pastor Mitchell kwam naar Australië om de Perth-kerk over te nemen, die toen zo'n 140 mensen had. Hij ruilde met Johnson bijna van plaats. Greg was teruggekomen om te vragen of hij assistent-pastor mocht worden in Prescott. Hij was geschokt toen hij het leiderschap over de Prescott-kerk kreeg en Mitchell naar Perth ging.

Pastor Mitchell en zijn vrouw werden onmiddellijk verliefd op het land en de mensen. Terwijl anderen problemen zagen in het cultuurverschil, zag hij alleen maar een geweldige geestelijke open deur. De kerk vibreerde van het leven. In het begin waren de Australiërs nogal terughoudend bij de lofprijzing, maar dat werd al snel verbroken. Hun lofprijzing was de meest radicale van de fellowship, met mensen die de stoelen rammelden en floten. Mitchell moest tenslotte tegen de overmatige lofprijzing preken om het terug te brengen tot een saai gebrul.

De stad was gemaakt voor evangelisatie-activiteiten. Mensen gingen in de weekenden naar de winkelcentra die wijd open stonden voor prediking en voor het uitdelen van folders. Stranden werden evangelisatiepunten. Het vreemdste van alles was de afwezigheid van enige concurrentie. In Amerika zijn kerken aan het wedijveren op elke straathoek, maar Perth was een geestelijke woesternij waar niemand geloofde in de volle evangelieboodschap. Mitchell schakelde de kerk over in een hoge versnelling. Toen hij daar met zijn vrouw drie maanden was, hadden ze op een zondagmiddag eens een gezellige bijeenkomst in de kerk. Pastor Mitchell kocht emmers vol kip en het was een groot feest. Naderhand haalde hij een landkaart tevoorschijn en zei tegen de gemeente: "Onze visie is het planten van kerken. We hebben Geralton en dat is geweldig, maar zeg me waar jullie heen zouden willen gaan."

Vijfendertig plaatsen werden die middag genoemd. Velen waren in Australië, maar sommigen plaatsen lagen buiten de natie: Hobart Tasmanië, Singapore, Glasgow Schotland en India. Mitchell vertelde hen: "Okee. Als we dit gaan doen, dan betekent dit dat velen van jullie degenen zijn die zullen moeten gaan. Dat betekent dat we onze financiële basis zullen moeten vergroten. We moeten meer mensen hebben en een grotere faciliteit".

Terwijl ze praatten over deze simpele ideeën en doelstellingen, veranderde er iets in deze gemeente. Het was niet Mitchell die zei: "Dit is mijn programma en jullie moeten meedoen." ,maar het waren hun ideeën en inbreng. Op die dag werd de visie ingeplant.

Toen er 190 mensen in de kerk waren, hielden ze hun eerste conferentie in Perth. Het was een belangrijke periode. Mitchell nodigde ook andere pastors uit en shockeerde iedereen door aan te bieden om voor hun motelkamers en eten te betalen. Hij had geleerd dat in de week de vriendschap groeide, wanneer de bedieners samen werden uitgedaagd, samen verbleven en aten. Zijn kerk had maar 200 man en de Australische pastors konden niet geloven dat hij dit allemaal kon doen. Ze waren zelfs nog meer geschokt toen hij de laatste avond kerken uitstuurde naar Port Headland en Adelaide. Goede Australische mannen sloten zich aan. Frank Mitchell werd gered in die conferentie. De Dyers waren gekomen van een Aboriginal-kamp. Carvelle kwam uit Mandarin en Steve O'Keef kwam uit Midland. Dit was een bedreiging voor hun organisatie. Ze konden zien dat deze kerk Australië zou gaan innemen. Ze waren verbaast dat er een man uit Amerika kwam die succesvol was. Nu Mitchell er was en zijn eigen conferenties ging houden ontstond er een scheiding. Mitchell ging nog altijd naar nationale conferenties, maar de openheid van

andere pastors veranderde al gauw in opstandigheid. Maar Mitchell liet zich niet stoppen. Tijdens de vijftien maanden dat hij daar was, werden er vijf kerken geplant en groeide de Perth-kerk uit tot 250 mensen. Er werden mannen werden getraind die niet alleen Australië zouden innemen, maar de hele wereld. Toen Mike Mastin de kerk van Mitchell overnam, gingen de Australische kerken gewoon door en plantten kerken in Engeland en Duitsland en ook nog achttien kerken in Australië.

HOOFDSTUK 19

LARRY NEVILLE

Larry Neville had al jaren een bewogenheid voor de Derde Wereld. Als evangelist had hij al zijn geld uitgegeven om naar India en andere landen te kunnen gaan. Hij zag de nood, maar wist niet goed hoe hij met zijn familie er gehoor aan kon geven.

De fellowship had hem aangetrokken vanwege de dynamische opwekking en hij sloot zich erbij aan met een complete toewijding. In het begin reisde hij langs de kerken als evangelist. Toen kreeg hij een kerk in Phoenix. De volgende jaren leerde hij dat opwekking krijgen en discipelen maken moeilijker is dan erin geloven. Hij sloeg met zijn hoofd tegen de stad Phoenix. Met bijna twee miljoen mensen om hem heen kookte hij van frustratie omdat het onmogelijk was om zelfs een klein groepje te vinden dat God echt wilde dienen. Toen de kerk tenslotte begon te bloeien en mannen ontwikkelde, belde pastor Mitchell hem op en vroeg hem over het komen naar Prescott om als zijn assistent te werken.

Dit werd een keerpunt. Hier zag hij met eigen ogen hoe Mitchell werkte. Ze bouwden een relatie op van begrip en vertrouwen. Mitchell begon echter vooral zijn visie voor de wereld aan te vuren. Na het ochtendgebed zaten pastor Mitchell en Larry onder het genot van een paar bakken koffie te praten over de noden van verloren massa's van de mensheid. Het wond Neville op en beangstigde hem. Hij was nu geen jonge romantische jongen. Hij wist hoe de wereld was en de sprookjes verhalen van opwekking werden teniet gedaan door de realiteit van armoede en nood. Hij had een geaccepteerde bediening en een solide toekomst in Amerika. Hij wist dat hij een sterke kerk en financiële basis kon bouwen. Hij was bang om de wereld in te gaan en net zoals anderen die hij gezien had blut en bedelend te eindigen. Hij wilde zichzelf ervan overtuigen dat God hem een grote kerk wilde laten bouwen en dan een paar keer per jaar overzees te vliegen om "crusades" te houden. Maar als Mitchell sprak was hij geroerd en vond het moeilijker en moeilijker om zijn standpunt over part-time wereldevangelisatie te rechtvaardigen.

Toen pastor Mitchell naar Australië ging meende Larry dat zijn kans om naar het buitenland te gaan voorbij was. Hij meende dat dit de gelegenheid was om een kerk te bouwen van waar uit hij zou kunnen opereren. Als evangelist had hij Lancaster, Pennsylvanië, de mooiste stad van Amerika bevonden. Als hij de rest van zijn leven zou spenderen in een stad, dan wilde hij er ook maar van genieten. Hij ging met zijn vrouw naar Pennsylvanië en daar, temidden van het Duitse eten, pittoreske bossen en Mennonieten-boerderijen pionierde hij een kerk. Het eerste jaar was een succes. Er kwamen geweldige mensen tot bekering. Ook al ging alles zoals hij gedroomd had, er was gewoon iets niet goed. Ze staken al hun geld in een klein droomboerderijtje. Ze vertelden zichzelf dat ze hiermee gelukkig zouden worden, maar zo gemakkelijk was het niet.

Larry kwam naar de zomer-bijbelkonferentie en op donderdag zong het Tucson koor: "Gaat heen in heel de wereld". Toen ze zongen: "Hoe lieflijk op de bergen zijn de voeten van hen die goed nieuws brengen" viel zijn fantasie in duigen. Tijdens dat lied sprak God tot hem en zei: "Daar is het. Wat doe jij in Pennsylvanië?" Die nacht had hij veel strijd. Hij reed niet naar zijn motel terug, maar rende de drie en een halve kilometer. Hij wilde wereldevangelisatie doen, maar hij wilde het vanuit Lancaster doen en niet vanuit Manilla. Hij worstelde met God die nacht, en God won. De volgende morgen ging hij naar Mitchell en brak en vertelde hem: "Ik zal gaan."

DE FILIPPIJNEN

De fellowship-kerken zijn al een aantal jaren bezig met deze eilanden. Er werden campagnes en pastors-conferenties gehouden. Dit waren altijd opwindende evenementen. Toen Harry Hills een team leidde naar General Santos op Mindanao, verschenen er verbazende menigten van meer dan 10.000 man. Het probleem was dat de communisten boos werden vanwege deze belangstelling. Het was een broeinest van rebelse activiteiten en iedereen was een beetje nerveus. Harry preekte op de hakkelige manier van een man die vertaald wordt, maar hij wond de mensen om zijn pink. Plotseling cirkelde er een motor rond de menigte en werd een machine geweer afgeschoten. De helft van de menigte viel op de grond en de andere 5000 gingen er vandoor. Harry was zo geconcentreerd aan het preken dat hij echt niet in de gaten had wat er gebeurd was. Hij keek om voor hulp en zag dat zijn beste vriend en toeverlaat Joe Campbell achter een muur in dekking lag voor het geweervuur. Joe zag Harry en riep: "Blijf preken, je raakt de mensen kwijt." Harry dacht dat Joe daar in veilige dekking makkelijk kon praten, maar hij bleef preken en de menigte kwam terug.

Het was duidelijk dat God begaan was met de Filippijnen. Ook was het duidelijk dat er een echte nood voor evangelisatie-principes en discipelschap bestond. Toen er wat contacten waren met betrouwbare mannen, begon de fellowship de opbouw van een paar kerken te ondersteunen. Maar een blijvende invloed en effect kon echter niet vanaf een afstand gemaakt worden. Er was een patroon nodig, juist daar in Manilla. Discipelschap heeft contact nodig. In sommige gevallen, zoals bij Chris Davies en Rudy van Diermen, kon dit contact onderhouden worden door ze naar conferenties te brengen en predikers naar hun kerken te sturen. Op de Filippijnen zou dit anders gaan. De pastors daar kenden alleen oude, dode religie. Veel Amerikaanse zendelingen die naar het buitenland gaan, hebben geen praktische ervaring in de bediening. Ze komen zo van de bijbelschool en stappen in het buitenland in het leiderschap. De meeste zijn non-agressieve intellectuelen die proberen vurige culturen met verkeerde middelen te veranderen. Het was heel anders om een pastor uit de Derde Wereld naar een conferentie in de Amerika te brengen, dan een Europeaan. Ze ondervonden vaak zo'n cultuurschok en desoriëntatie, dat het effect verloren ging of zelfs negatief was.

Iemand moest daarheen gaan om de intimidatie van het westen te breken en om die landen een waardigheid te geven en een relatie met ze op te bouwen. Jack Harris sprak eens met wat Filipijns pastors die naar de Amerika gebracht waren. Toen ze over de noden in dat land spraken, drukte Jack terloops uit hoeveel ze van de mannen en het volk daar hielden. De Filipijnse pastor was verstomd. Er kwamen tranen in zijn ogen. Jack vroeg: "Wat is er?" De pastor antwoordde dat hij in de jaren van zijn bediening nog nooit een blanke gezien had die zei dat hij van hem hield. Dit soort barrišres konden alleen door tijd en veel contact worden afgebroken. Veel van de zendelingen waren administrateurs en leraren, veelal uit liberale kerken die er verkeerde mentaliteiten en patronen op na hielden. Ze moesten het patroon van evangelisatie zien.

Larry Neville voelde dat God wilde dat hij met zijn gezin verhuisde naar Manilla om met Sammy Morris te gaan werken. Sammy en zijn vrouw waren al zes jaar pastor en ze waren gerespecteerde leiders in het kerkgenootschap. Op een pastors-conferentie hoorde hij pastor Mitchell preken en dat veranderde zijn leven. Hij wist dat die man anders was dan alle anderen die hij ooit ontmoet had. Hij begon te bidden dat er zo'n man zou naar hen toe zou komen. Toen Larry kwam, stelde hij zichzelf onder zijn leiding.

De culturele problemen waren niet altijd gemakkelijk. Zelfs voor hen die Engels spraken hadden woorden vaak een andere betekenis. Een Amerikaanse pastor sprak over de onbedekte vrouw uit Korinthe. Voor de Filippino's betekende dit dat ze naakt was. Larry vertrok na de ochtendbidstond en zei tegen Sammy: "Ik zie je later". Sammy wachtte vervolgens op hem tot hij terugkwam en vroeg zich af waarom Larry gelogen had. Hij vertelde twee jonge mannen die naar de drukker gingen om "een bus te pakken". Zij konden die woorden alleen direct uitleggen als het bevel van Larry om zelfmoord te plegen. Het leek vreemd als Larry zei: "Ik loop naar huis". Sammy dacht dat het beter was de elf kilometer te rijden. Ondanks al deze problemen begon de communicatie beter te verlopen en de intimidatie-barrišres werden doorbreken en er kwam beweging in de zaak.

De tijd die Larry in Phoenix en Lancaster had gepionierd, was geen verspilde tijd. Hij wist hoe hij een kerk moest opbouwen en hoe te evangeliseren en te werken met mannen. Hij vuurde zijn evangelisatie-pijlen al

af toen hij van de vliegtuigtrap kwam gerend. Hij wilde een patroon-kerk opbouwen die een doorwerking zou hebben op de honderden pastors die wel wilden luisteren, maar nog geen duidelijk beeld hadden van de richting die ze moesten gaan. De Derde Wereld verlangde ernaar om te leren en velen hadden genoeg van de ideeën om hen heen, waarvan ze zagen dat ze niet werkten.

Larry beseftte dat wat in Amerika gedaan werd zelfs beter zou werken in de Derde Wereld. Deze naties staan qua levensstijl en cultuur dichter bij de tijden van Christus. De nieuwe testamentische patronen ontsloeg hen van de onmogelijke verplichting om dure trainingsprogramma's, gebouwen en instituten op te bouwen. Larry ging aan het werk met de groep die trouw begon te komen. Hoe die eerste mannen het ook zouden doen, hun voorbeeld zou gekopieerd gaan worden door allen die daarna kwamen. In de eerste maanden kwamen er 30. Na zeven maanden werd er iets doorbroken en kwamen er meer dan 70. Het eerste jaar werd gebruikt om de principes van evangelisatie, het geven, de lofprijzing en de visie in deze mensen op te bouwen.

Het was moeilijk om aan te zien hoe deze mensen maar net konden leven. Het meeste wat iemand verdiende was \$100 per maand en de meerderheid verdiende daar maar een fractie van. Het leek onrechtvaardig en hij moest zichzelf er keer op keer aan herinneren dat we in een onrechtvaardige wereld leven. We kunnen de economie van de wereld niet veranderen, maar we kunnen de kerken van de wereld de waardigheid van het evangelie geven. Vanuit Amerikaans perspectief leefden ze van niets, maar hij daagde hen uit de uitgaven van de kerk te dragen en dat lukte ze! Na een tijdje bleek dat er geen verschil was tussen de mannen daar en de mannen in Prescott. Ze hadden gezinnen, werkten en ondersteunden hun huishoudens en kerken. Wanneer ze uitgedaagd werden het evangelie na te leven deden ze dat. Deze mannen waren net zo geweldig als wie dan ook in Amerika, Mexico of Australië.

De kerk had een Filipijns karakter, maar de lofprijzing en toewijding waren precies hetzelfde als in de rest van de fellowship. Het was voor de mensen een zware opgaaf om naar de kerk te komen. Omdat maar weinig mensen een auto bezaten, werden ze gedwongen om "Jeepneys" te nemen of te lopen. In dat land van stormen en orkanen hebben de mensen angst voor regen. Van kinds af aan wordt hun geleerd dat ze longontsteking krijgen als ze tijdens de regen naar buiten gaan. Ondanks ongunstige voortekenen en vooroordelen groeide de kerk. Hoe langer ze kwamen, hoe toegewijder ze werden. Zeventig procent is gedwongen om te lopen en nu komen ze en brengen hun kinderen mee, regen of zon; ze komen om het Woord van God te horen. Bovendien hebben de heiligen een echte visie om hun stad en hun natie te bereiken met het evangelie. Bijna elke ochtend komen er na de bidstond teams samen om uit te gaan en op straat te preken. 's Avonds worden er films meegenomen naar delen van de stad om mini-campagnes te houden.

TEAMS

Een krachtig instrument was het gebruik van teams. Net zoals Paulus met een groep pastors naar een gebied kwam om het te bereiken, zo worden teams vandaag de dag gebruikt. Ze hoeven er niet te wonen omdat vliegtuigen hen in staat stellen te komen om de werkers te helpen die er al zijn. In een team neemt een ervaren pastor verscheidene pastors met zich mee. Deze pastors betalen hun eigen reis plus de kosten van de evangelisatie-campagnes en bedienen tot de bedieners die de pastors-conferentie bijwonen. 's Avonds houden ze evangelisatie-activiteiten om te tonen wat er gedaan kan worden.

Het campagne-team dat elke maand uit Amerika komt revolutioneert de pastors. Elke dag gaan er nieuwe deuren open voor nieuwe plaatsen van evangelisatie. Conferenties trekken zovelen dat de toegang beperkt moet worden tot een paar honderd pastors en werkers om ze nuttig te houden. Het is altijd een avontuur. Een aktie in Manilla is geen gevaarlijke missie, maar als je Manilla verlaat kom je in een meer en meer avontuurlijk klimaat. Er komen duizenden mensen en er gebeuren zoveel wonderen dat ze nooit allemaal genoteerd kunnen worden: blinde ogen openen, kreupelen lopen, doven horen, tumours verdwijnen en de hemel komt naar beneden, maar het is nog altijd in het buitenland. Harry Hills en Hank Houghton zullen nooit vergeten dat ze acht uur uit de kust in een boot zaten, waarvan de meertouwen stuk getrokken waren door het opkomende tij. Op tijden als deze vraagt men zich werkelijk af wat men daar eigenlijk doet. Een andere keer kwam Harry zo verbrand door de zon op een bijeenkomst, dat een gekookte kreeft er rauw uitzag vergeleken bij hem. Terwijl hij verlamd van pijn in het hotel lag moest hij bovendien nog zijn deur

barrikaderen tegen de prostituties die riepen dat "Joe", de Filipijns bijnaam voor een Amerikaan, de deur moest openen. Hij vroeg zich weer verbaasd af wat een man van God op zo'n plaats deed. Jack Harris kwam een keer om voor de zieken te bidden en legde zijn handen op een persoon met een ontstoken oog met als enig resultaat dat hij de volgende dag wakker werd met opgezwollen rode ogen als gevolg van dezelfde ziekte. Ruben Reyna kreeg een infectie die zijn lippen deed opzwellen als grapefruits en "Gods man van geloof en kracht" merkte dat het voor hem onmogelijk was om zelfs maar het kwijlen uit zijn mond te beheersen.

De teams bevonden zich vaak in primitieve situaties; met z'n tweeën in „n bed slapen in de verstikkende tropische hitte was verre van romantisch. Als er „n dicht naar het muggennet rolde, werd hij de volgende morgen wakker muggenbult op muggenbult. Larry Huch leidde een team met Lynn Litton en twee andere Australische pastoren. Ze sliepen in het enige huis in de stad met elektriciteit. Er hing „n naakt lampje. Hun eten beangstigde hen, maar het ergste was de w.c.. Er was in een kamer een afdekt gat in de vloer, omringd door jungle spinnen. De predikers namen voorzorgsmaatregelen. Ze namen pillen om de ontlasting tegen te gaan, maar zelfs de krachtigste medicijnen geven het na een week op en op een morgen kon Lynn de natuur niet meer negeren. Hij glipte voorzichtig de w.c. binnen en keek nerveus om zich heen. Larry had hier de hele week op gewacht. Hij nam de schil van een oude kokosnoot, klom tot aan een gat in het dak, en net toen Lynn zich veilig voor spinnen begon te voelen liet hij de harige schil op Lynn's rug vallen.

Deze dingen en de geweldige dingen die God deed, hielden de mannen bij hun verstand. In twee jaar tijd had de kerk in Manilla meer dan 150 toegewijde mensen. De leiderschap en leiding van de kerk zijn bijna volledig in handen van de Filipijns pastor en er zijn al vier andere kerken geopend. Evangelisatie-samenkomsten en conferenties hadden een geweldige uitwerking. De teams bereikten honderden pastoren en tienduizenden mensen en binnen korte tijd was het mogelijk geworden om duizenden werkers en honderdduizenden mensen elk jaar door conferenties en evangelisatie-bijeenkomsten te bereiken.

AFSCHIEDING

Pastor Mitchells liefdesrelatie met het kerkgenootschap zat altijd al vol spanning. Welk probleem er ook was, het hing samen met „n ding: de organisatie die, zoals een verwende schoonheidskoningin, alleen ingericht was om te ontvangen. Mitchell wist dat God de ideeën van de fellowship wilde gebruiken om andere kerken te stimuleren. Hij herinnerde zich de profetieën die God had gegeven over het herstellen en herbouwen en hij deed zijn uiterste best om uit te reiken naar anderen, maar er leken overal barrières opgeworpen te worden.

In de beginjaren van de fellowship waren verscheidene leiders van de kerkgenootschappen behulpzaam en belangstellend geweest, maar toen deze mannen met pensioen gingen of overleden werd het duidelijk dat degenen die in de leiding kwamen niet zochten naar het soort verandering dat Mitchell vertegenwoordigde en ze werden steeds minder tolerant ten opzichte van andersdenkenden. De eerste conflicten ontstonden toen mannen buiten Arizona kerken begonnen. De pastoren werden onder kerkelijke leiders geplaatst die voor deze jonge mannen moeilijk te respecteren waren; ze waren niet getraind om touw te trekken met iemand omdat die toevallig een titel had en ze waren net fel genoeg om de boot van de organisatie te laten schommelen.

Joe Weidinger nam een zeer gemengde kerk over in Pueblo, Colorado. In de volgende maanden stroomden vele nieuwe bekeerlingen binnen, maar het probleem was dat ze Puertoricaans en Mexicaans waren. Een paar mensen van de oude garde waren daar niet zo blij mee. Ze hadden immers voor "dit soort mensen" een leuk, klein zendelingskerkje gebouwd aan de andere kant van de stad. Het hoofd van de kerkeraad was een man met geld en met invloed in de gemeenschap. Hij nam contact op met de organisatie en eiste dat Joe verwijderd zou worden. Dit was niet legaal volgens de kerkelijke wetten. Joe wist het en probeerde terug te vechten, maar de leider begon de schroeven van het kerkgenootschap aan te draaien op de jonge mannen voor het heil van het imago en de macht.

Mitchell was niet het type om zich zomaar gewonnen te geven. Hij belde de Zuid-West Districtleider en zei: "Je hebt nu niet te maken met „n jonge prediker, maar met meer dan honderd kerken en als je „n van ons raakt, raak je ons allemaal. Haal deze clown van mijn man's rug af." Het loste dit probleem op, maar het liet

wat spanning achter. Van dat moment af aan weigerde Mitchell om nog kerken van kerkgenootschappen over te nemen waar al mensen in zaten. Het was te moeilijk voor deze jonge mannen om gedwongen te worden te worstelen met mensen die ze lief wilden hebben. Het was veel eenvoudiger om zondaren te winnen, dan om te worstelen met doolie heiligen om er een soort levende christenen van te maken.

Als je terug kijkt zie je duidelijk dat er weinig kans was dat de twee groepen ooit vreedzaam samen konden leven. De mannen waren als wilde paarden, ze waren nooit "gebroken om bereden te worden". Het temmen van deze mannen zou zoiets zijn als het vangen van een tornado of de bliksem berijden. Ze hielden van iedereen met dezelfde visie, maar ze waren niet bang voor iets anders. De mannen hielden van opwinding en ze waren geboren voor de strijd. Dit maakte ze niet gemakkelijk in de omgang. Ze lachten om bedreigingen, omdat ze zich realiseerden dat er niets tegen hen gedaan kon worden. Het was moeilijk om papierwerk van hen gedaan te krijgen en ze hadden de neiging om te spotten met de lege titels en met dode formaliteiten en spelletjes die het leven beheerste van de opkomende bureaucraten. Zij wisten dat ze God nodig hadden, en niet deze mensen.

"GA UIT"

Het keerpunt kwam in 1978 toen Mitchell de kans kreeg om op een internationale conventie te spreken. Dit was de vervulling van het visioen dat hij over zichzelf had gehad toen hij pas bekeerd was; hij zou preken in een groot gebouw voor invloedrijke mannen. Hij herinnerde zich nog steeds de boodschap die God hem had gegeven om te spreken. Toen hij die dienst preekte over "Ga uit in de gehele wereld en verkondigt het evangelie" was er een voelbare beweging van de Geest. In het begin was de atmosfeer verzadigd met onverschilligheid, maar elektriciteit vulde de zaal toen die plaats werd bewogen. Mitchell was gevraagd om dertig minuten te spreken en dan drie van zijn mannen elk tien minuten te laten delen. Dit was bedoeld om zijn invloed te limiteren, maar het werkte net omgekeerd.

Ernie Lister, een jonge Navajo-pastor, veroorzaakte opschudding toen hij vertelde dat God tot hem sprak toen hij naar Gallup werd uitgestuurd, dat Hij hem de belofte gaf dat "Hij hem de heidenen tot erfenis zou geven" en Voorwaar, blanke mensen begonnen gered te worden."

Jack Harris sprak over Mexico en Harold Warner deelde met een kracht en autoriteit die bewees hoe vals de beschuldigingen waren tegen de kundigheden van deze jonge mannen.

Niet georganiseerd vergrootte de volgende spreker nog de geloofwaardigheid van de woorden die Mitchell had gesproken. Hij kwam uit een kerk die het niet uitmaakte wat gebeurde in Arizona en die geen enkele reden had om zegen op de fellowship te plaatsen. Ondanks dit vertelde hij de vergaderde conventie dat de enige groei in de organisatie in de Arizona voort kwam uit de fellowship en hij toonde grafieken en statistieken om dit te ondersteunen. Het was een belangrijke gelegenheid voor de kerken die daar verzameld waren! Hij had alle aandacht, maar het leiderschap verzette zich tegen hetgeen God probeerde te doen. Mitchell ontmoette hen die de leiding hadden en vertelde hen dat het ondersteunen van de bediening de hele organisatie kon revolutioneren. In plaats van hun pastors aan te moedigen om te investeren, isoleerden ze Mitchell opzettelijk en plaatsten ze vraagtekens bij zijn methodes. Ze wilden de kerken en pastors uit Arizona gebruiken voor hun groeikaarten en tienden, maar ze hadden in het geheel niet de bedoeling om op zich te richten naar zijn ideeën en om hen te ondersteunen.

Leiderschap is de factor die beslist of het goed of slecht met een kerk zal gaan. Toen deze mannen hun standpunt innamen, sloot dit de deur voor opwekking in deze kerkgenootschappen en maakte dit een definitieve scheiding onontkoombaar. Er was geen onmiddellijk conflict, maar er was geen verdere acceptatie. Ondanks de grote en explosieve groei van Mitchell's kerken gaf men hem nooit meer de kans om tot een groot aantal pastors te spreken.

Sterke oppositie ontstond eerst tegen de kerken die geplant werden in Nieuw Mexico. Een opzichter van het kerkgenootschap begon daar de jonge mannen lastig te vallen en de organisatie weigerde hun geloofsbrieven en hen recht om te bedienen te erkennen, ondanks eerder gedane toezeggingen aan Mitchell.

Telkens wanneer er een conflict oprees, probeerde de bureaucratie de scheidsrechter te spelen die iedereen tevreden stelde. Dat kan dan wel een geweldige politiek zijn, maar het neemt het soms niet zo nauw met de waarheid. Er werd besloten om in Nieuw Mexico geen nieuwe Foursquare-kerken te planten en de kerken die daar al waren, werden onafhankelijk. Deze druk en het feit dat sommige leiders in de fellowship afdwaalden van het idee van kerkplanting en wereldevangelisatie naar het idee om slechts grote kerken te bouwen, dwongen broeder Mitchell om terug te komen uit Australië naar Prescott. Als kapitein van het schip was hij toegewijd om de kerken door de opkomende storm te leiden of ermee ten onder te gaan.

Ook bleken er aanvallen te komen tegen sleutel-figuren in de buitenlandse kerken. Dit begon het werk, de opoffering en de investeringen die daar gemaakt waren te ondermijnen. Er werden beschuldigingen geuit, dan weer ontkend en wederom gemaakt. Er werden over en weer nutteloze brieven verstuurd. Langzaam werden de fellowship kerken gedwongen alleen te staan. Toen ze het vertrouwen in het leiderschap van de organisatie verloren, meenden ze dat ze van hen niet met een rein geweten, geld of gebouwen konden aannemen. De indruk bestond nog steeds dat alles nog goed kon komen en de meesten probeerden gewoon de storm te negeren en door te gaan voor God.

Het was bijna komisch om te zien hoe benoemde kerkgenootschapsleiders, die nooit meer dan honderd mensen in hun kerken hadden gehad, probeerden pastors die honderden leidden, te dwingen alle beslissingen door hen te laten nemen. Het was ook interessant om de groeiende angst voor "de opkomende machten" te observeren wanneer ze zich realiseerden dat het een kwestie van tijd was voor deze groep uit Prescott groter zou zijn dan elke andere groep in de organisatie. Er werden verscheidene subtiele stappen ondernomen uit angst dat de pastors uit de fellowship op een punt zouden komen waarin ze zichzelf in een machtspositie zouden kunnen plaatsen. Het was moeilijk om normaal te reageren met de opkomende hysterie en achtervolgingswaan.

Het was moeilijker om het leiderschap van het kerkgenootschap hun standpunt te laten bepalen, dan een ingevet varken met „n hand vangen. Er werden loze beloftes gedaan. Tijdslimieten voor acties werden bepaald en men hield zich er nooit aan. De mannen raakten er gefrustreerd van. Ron Jones had een kerk die groter was dan elke andere kerk in zijn district, toch werd hem niet eens gevraagd om zelfs maar een collecte op te halen tijdens een conventie. Het werd komisch om de glibberige uitingen van lofprijzing te horen, terwijl je wist dat ze compleet onoprecht waren.

BREEKPUNT

De druppel die de emmer deed overlopen viel op de internationale conventie in Santa Fe. Toen pastor Mitchell naar de conventie reed, sprak God tot hem dat dit het moment van confrontatie zou worden. Hij wist door de Geest dat „n of andere aanval gepland was en dat niemand hem bij zou staan. Het bleek dat er geheime bijeenkomsten waren gehouden voorafgaande aan de conventie. De bureaucratie wilde geen partij kiezen en stond toe dat er aangevallen werd en gaf alleen gehoor door een onderzoekcomité, in te stellen. Toen Mitchell luisterde naar duidelijke verstoringen en aanklachten waarvan allang bewezen was dat ze vals waren, was hij diep gewond. Het feit dat niemand het lef had om op te staan en voor hem of zijn mannen te vechten, was het bewijs dat er geen reden was om met deze onnatuurlijke samenwerking door te gaan.

De jonge mannen waren al verscheidene keren bereid geweest om ermee te breken, maar Mitchell had gehoopt dat de verschillen uitgepraat zouden worden. Hij wilde niet een nieuw kerkgenootschap beginnen, maar de kerken werden gedwongen hun eigen weg te vinden. Hij ging terug naar Prescott en vertelde dat hij niet weg zou gaan, maar hij wilde niemand dwingen te blijven als ze dat niet wilden. Binnen een paar dagen werd Foursquare-organisatie overspoeld met berichten van terugtrekking. Zelfs nu hoopte men dat deze actie de druk zou verlichten zodat de grotere kerken met bezittingen zouden kunnen blijven. Dit bleek echter onmogelijk te zijn geworden.

Men dacht dat de twee groepen hun eigen weg konden gaan. Verscheidene kerken zaten in gebouwen die vacant waren en niet gebruikt werden door de organisatie. Die werden onmiddellijk leeggemaakt en teruggegeven. Sommige gebouwen waren ruimschoots verbeterd en uitgebreid, maar de pastors vonden dat ze teruggegeven moesten worden. Joe Weidinger had \$40.000 ontvangen uit een erfenis van een vrouw die

bij hem in de kerk was geweest. Hij gaf het terug aan de organisatie, samen met het gebouw en de bezittingen. Niemand wilde een groot gevecht dat de kerken zou afleiden van opwekking. De organisatie rook echter de geur van bezit. Ze maakten duidelijk dat ze vonden dat alles wat de kerken bezaten van hen was. Ze hadden geen investeringen gedaan. De plaatselijke kerken hadden voor hun bezittingen betaald en voor hun apparatuur, maar de advocaten dreigden met een rechtzaak. De fellowship stond sterk. Advocaten waren erop gebrand om te vechten, maar Mitchell vond dat het een afleiding zou zijn. Het pleidooi om op een christelijke manier te handelen werd afgewezen wegens wettelijke moeilijkheden. Het was een krachtige les over het gevaar van het systeem. God liet Mitchell zien wat er kon gebeuren als de fellowship op een ander fundament zou bouwen.

Verscheidene kerken verloren bezittingen waarvoor mensen offers hadden gebracht om het te kopen. Het enige alternatief was om nog een keer voor het bezit te betalen. De Prescott-kerk had geen ander alternatief. In het kleine stadje Prescott was er geen andere plaats waar ze heen konden gaan. Ze moesten onder ogen zien dat ze een half miljoen dollar moesten betalen voor hetzelfde gebouw dat ze al een keer betaald hadden, daar kwam nog rente bij.

In de conferentie van Januari 1985 preekte Ron Jones op een woensdagavond en daagde toen de mensen uit om de schuld af te betalen. Die avond werd er genoeg bijeen gebracht om de nood te lenigen en aan het eind kwam er een profetie. De jonge profeet zag een beeld van Abraham die zijn zoon Izaak offerde. De hele zaak was een test van prioriteiten en toen het geld werd gegeven om het gebouw af te betalen verhiel hij zijn stem en verklaarde namens God: "Jullie hebben de test doorstaan en vanaf deze avond zal er een versnelling van opwekking zijn." Het bleek een waar woord te zijn. Wat slecht leek, bleek goed te zijn. Toen de kerken bevrijd werden van de kettingen van de organisatie werd besloten dat het bijbelse patroon geen hiërarchie was die domineerde, maar kracht die is gebaseerd op de lokale kerk en op mannen die samenwerken vanwege een visie, niet vanwege wetten of uit angst voor het verlies van bezittingen.

Er werd een losse samenwerkings-structuur ontworpen om aan regeringsstandaarden te voldoen, maar de kerken werden vrijgelaten in hun eigen bestemming. De toekomst zal geen herhaling zijn van wat zij hebben meegemaakt. Wanneer kerken groeien worden ze aangemoedigd om zich zelfstandig te organiseren. Niemand wilde „n of ander gigantisch hoofdkantoor met een onbegrijpelijke bureaucratie. Wanneer een pastor meer mensen had dan hij aan kon, dan moest hij alleen een deel afstaan en toestaan dat het groeide en reproduceerde zoals God leidde. Dit zou leiden tot meer vrucht.

Door de verschillende conferenties in het hele land is deze decentralisatie een natuurlijk proces. Elke fellowship reikt uit naar een verloren wereld. Prescott heeft het niet nodig om deze mannen of hun geld onder controle te houden. Ron Jones stuurde een man uit Colorado naar Belfast, Noord Ierland. Daar begonnen Don en Lorreta Portnova een frisse beweging van God in die stad vol problemen. Harold Warner nam Kim Pensinger en ondersteunde hem voor een taalschool in Costa Rica. Ruben Reyna begon drie kerken in Engeland. Toen deze kerken vrijgelaten werden, konden ze meer doen dan elke enkele man die probeert om de noden van de wereld te lenigen.

Toch is er met al de groeiende uitbreiding en vrijlating een samenwerking en samenschakeling die veroorzaakt dat de talenten van elke kerk een hulp zijn voor de andere kerken. Men was bang dat sommige van de mogelijkheden in het buitenland zouden vervallen door de terugtrekking uit Foursquare-organisatie. Het tegendeel bleek waar. In de Filippijnen was de opkomst op pastors-conferenties rond de honderd, maar zo gauw de kerk in Manilla onafhankelijk werd, werd Larry Neville overspoeld met verzoeken van Filipijns pastors om te mogen komen. Velen bleken terughoudend te zijn geweest vanwege de organisatie. Zolang de fellowship gebonden was aan een standaardstructuur, was er een subtiele druk op de kerken geweest om lid te worden. Nu was er niets om lid van te worden en anderen voelden de vrijheid om mee te doen.

HOOFDSTUK 20

DE KERK

Het concept voor de kerk werd steeds duidelijker. Niet de organisatie, maar het plaatselijk lichaam van gelovigen worstelt om gestalte te geven aan het Koninkrijk waarin ze leefden. Dit was niet een vanzelfsprekende gedachte voor Mitchell. Het kerkgenootschap waarin hij gered werd, benadrukte de organisatie, maar de Geest bleef Mitchell terug leiden naar de mensen die verzamelen.

Hij bestudeerde het woord "kerk". De meeste mensen hadden slechts een vaag idee van de "kerk", vol nostalgische herinneringen, maar in het dagelijkse leven had het geen betekenis. Het werd geacht belangrijk te zijn en iedereen wilde erin trouwen of begraven worden, maar weinigen wilden er getrouw naar toe gaan. Voor sommigen was het een mooi gebouw met treden en kruisen. Voor anderen was het een label van een slechte ervaring uit hun jeugd. De meesten identificeerden het met het kerkgenootschap waartoe ze behoorden of met een of ander wezen, beschreven als in de hemel, maar onherkenbaar verspreid over de planeet aarde. Mitchell zag dat het voor de apostelen "samenvergadering" betekende. Het woord kwam van het griekse woord "Ekklesia", dat betekent: "Zij die geroepen zijn" of "Zij die zich samenverzamen". Het is onmogelijk om dit tot een denominatie te maken of tot een onbevredigde ontmoeting met iets Goddelijks op een golfbaan of in de bossen. In de grootste meerderheid van zijn gebruiken wordt het woord gebruikt om een specifieke groep in een specifieke stad op een specifieke locatie te identificeren.

Toen de tijd verstreek toonde God aan pastor Mitchell de kracht van het Koninkrijk die lag in de plaatselijke kerk. Terwijl hij pastor was en de Prescott-kerk observeerde, zag hij de potentie van „n lichaam dat vrijgemaakt en uitgedaagd wordt om zijn best te doen voor God. Toen andere kerken geplant werden zag hij de vermenigvuldigende effect van dit principe en de kracht van een echte kerk. De kerk die vrijgelaten werd, was als een kern-explosie. De energie die ontwikkeld wordt bij het splitsen van een atoom straalt uit en veroorzaakt dat andere atomen gesplitst worden, die weer anderen splitsen. Dit was dezelfde ketting-reactie die God wilde voor zijn kerk.

Als het woord "kerk" betekende mensen samenverzamen, dan verviel hiermee het bestaansrecht aan de zogenaamde radiogolf- en T.V.scherm-kerken. Het doodde de idee van "zwevende nieren" in het lichaam van Christus. Het betekende dat mensen belangrijker waren dan intellect, programma's of vermaak. De echte kerk werd niet gevormd door zo maar wat mensen, maar door mensen die hun huis verlieten om samen te komen onder Gods leiding.

Toen de mensen het belang van de lokale kerk niet meer in zagen, zwakte hun toewijding af. De kerkdienst werd een wekelijkse, sociale bijeenkomst. De meeste kerken werden slaperig en men zag gemakzuchtig af van allerlei verantwoordelijkheden. Er ontstonden schijn-kerken die de kerk nieuw leven in wilden blazen, maar vaak slokten ze alleen nog maar sneller de beste bronnen en talenten op. Als de kerk het hart van het christendom was, dan kon een vernieuwing alleen gerechtvaardigd zijn, indien het in het belang van de kerk was. Het waren niet zozeer verkeerde of onnodige programma's, maar de vraag was: "Waar was de kerk?" De kerk kon alleen genezen worden het basisniveau van haar bestaan; in de samenverzameling.

David had Gods ongenoegen ervaren toen hij probeerde de ark op een betere manier te vervoeren. Ossewagens waren handig, maar God wilde niet dat de ark des verbonds erop stond. Het was altijd de bedoeling geweest dat Gods aanwezigheid op de schouders van mannen gedragen werd. Ook al bedacht men steeds weer nieuwe ideeën voor wereldevangelisatie, ze konden niet de plaats innemen van de plaatselijke kerk. Christus is het hoofd en de mensen zijn het lichaam.

Deze wereld van de twintigste eeuw vormde een regelrechte bedreiging voor toewijding en loyaliteit. Ze wilde het kruis in korte tijd licht en draaglijk maken. Christenen gingen van plaats naar plaats om te genieten van hun zondagse, geestelijke, fijne gevoel, maar kracht kon slechts uit toewijding voortkomen. Jezus had de kerk ontworpen om in te grijpen in het normale leven. Hij eiste een openlijke blijk van getrouwheid. Hij maakte duidelijk dat Hij het waard was om je een oog uit te laten rukken of je een hand af te laten hakken. Hij talmde niet om discipelen rechtstreeks van hun werk te roepen en om zich met hun

familiezaken te bemoeien. Het gevaar van de twintigste eeuw lag er in dat men het leven zo ging indelen, dat er voor God nog maar een beetje tijd op zondagmorgen over bleef. De kerk werd als het lidmaatschap van een kleine vereniging, die slechts „n van de vele evenementen op de volgeplande kalender van de mensen vormde. Doordat de kerk onbelangrijk werd, verloor het christendom zijn strijdvaardigheid en dit kon alleen worden hersteld op het plaatselijk niveau.

Wat voor sommigen een onbelangrijk geruzie over definities lijkt, heeft grote betekenissen. Jezus hield van zijn kerk en stierf ervoor. Hij gaf haar de kracht om zijn lichaam te zijn en zijn wil te doen. Hij maakte de kerk tot een schatkamer van de waarheid. Hij droeg de kerk op om de wereld in te gaan en discipelen te maken. Als de kerk een organisatie was, dan vormde het plaatselijke lichaam alleen een klein deel van iets groters en belangrijkers hetgeen zij moest voeden, maar als de kerk de plaatselijke samenverzameling was, dan veranderde dit beeld. Elk plaatselijk lichaam won hierdoor aan belang en verantwoordelijkheid. Het betekende dat discipline en training zou moeten plaatsvinden op het niveau van de plaatselijke samenverzameling.

In het boek Openbaringen beschrijft Johannes een visioen. Hij ziet zeven kandelaren en sterren in de rechterhand van de levende God. Het wordt aan hem geopenbaard dat dit de plaatselijke samenverzamelingen en hun herders zijn, elk met zijn eigen toekomst en oordeel, elk geliefd en kostbaar in de ogen van God. Dit is de manier waarop God de kerk ziet, niet alle gemeentes van het Rijk op een grote hoop gegooid, maar elk individueel geoordeeld en met zijn eigen unieke belofte en waarschuwing. Dit is een beeld van Gods plan: een volk, geroepen om samen te komen en God te ontmoeten; niet slechts een organisatie met een structuur die uit is op bezit, maar een lichaam dat in zijn omgeving de levende God representeert. Het boek Openbaring legt ook een goddelijke nadruk op mannen. Deze engelen of leiders waren de dominante kracht, ten goede of ten kwade, in elke kerk. Als dit waar was, dan waren de mannen die God aan Mitchell gaf, elke investering waard. In de meeste groeperingen worden mannen opgeofferd om een organisatie op te bouwen, maar voor Mitchell heeft een organisatie slechts waarde als ze mannen ontwikkelt. Hij had een bevrijdend hart vol vertrouwen in God en in de mannen die God aan Mitchell gaf en zij zouden verlossing en vertrouwen nodig hebben.

Toen Jack Harris wonderen zag gebeuren, leidde dat tot een wanhopige worsteling in zijn trotse natuur. Door de aandacht en tijd die hij kreeg, behaalde hij de overwinning op zijn natuur. Jones vocht tegen de aantrekkingskracht van de georganiseerde kerk en herhaaldelijk zag hij dat zijn angsten en slechte houdingen een invloed hadden op de Prescott-kerk. Het zou makkelijk geweest zijn om deze mannen gewoon te laten vallen. Mitchell wilde echter verlossen en hij leidde deze mannen door de problemen heen tot een krachtige bediening.

De meeste kerken worden, onbewust, gemotiveerd door het hooghouden van hun reputatie. Ze voelen zich geroepen om hun imago te verdedigen. Jezus werkte nooit op deze manier. Hij koos opzettelijk mensen met een slecht imago. Hij bouwde mensen op het fundament van verlossing en niet op dat van reputatie. Als reputatie het doel is, dan vormen aantallen en bezittingen een subtiele maar alles doordringende kracht. Men gebruikt professionals. De plastic glimlach siert de christenen van klatergoud die bang zijn om toe te geven dat ook zij de normale dagelijkse problemen hebben. Wanhopig probeert men zijn menselijkheid te verbergen. Indien men echter verlossing als doel heeft, dan heeft men hele andere prioriteiten. De kerk gaat op zoek naar degenen die wanhopig zoeken naar hulp en vergeving. Omdat verlossing sterker is dan imago, worden er mensen toegelaten die het imago van de kerk zouden kunnen beschadigen. Net zoals communisten en kapitalisten het moeilijk vinden om elkaars standpunt in te zien, omdat ze hun doelen en bestaansredenen anders definiëren, zo vallen of staan kerken ook met hun denkbeelden over het doel en belang van de kerk. Door de gevallen natuur van de mens wordt het moeilijk om Gods doel met ons leven te zien. De mens is geneigd zijn eigen wil te doen en niet Gods wil en om zijn eigen kleine koninkrijkes te vestigen in plaats van het Eeuwige Koninkrijk.

NIMROD OF ABRAHAM

De bijbel toont ons twee contrasterende voorbeelden van leven en organisatie. In Babel probeert Nimrod alles te regelen. Hij ontwerpt een bouwprogramma van modder en cement om zichzelf zo een imago te bouwen. Abraham echter is er niet op uit om een imago op te bouwen, maar om een familie te krijgen. Hij

heeft een vaderlijk leiderschap dat niet is ontstaan uit een verlangen om te domineren, maar uit het verlangen om zijn zonen te ontwikkelen tot zelfstandigheid. Een vader is immers trots op zijn zonen die op eigen benen kunnen staan.

De kerk-wereld is geneigd af te glijden naar een kerkstructuur met als doel om haar eigen naam hoog te houden. Het vlees legt nu eenmaal altijd meer nadruk op het zichtbare dan op het onzichtbare. In deze omgeving zal men geleidelijk aan verkeerde prioriteiten gaan aanleggen. Deze prioriteiten liggen onopgemerkt, subtiel begraven onder het oppervlak van de kerk en toch beïnvloeden ze elke beslissing. In de tijd van beproeving en strijd wordt alles opgeofferd om maar te vast te houden, hetgeen de organisatie als de basisvoorwaarde van leven beschouwt. Voor kerkgenootschappen bestaat dit vaak uit bezit en controle over de organisatie.

Mitchell beseftte dat God de lokale kerk wilde herstellen. Anderen spraken over eenheid, maar hij wilde vrijheid. Kerkgenootschappen hadden alleen het recht om te functioneren als ze de lokale kerk dienden. In deze omgeving verloren gebouwen hun magische waarde, omdat de organisaties die bezit liefhadden boven mensen niet de lakens uitdeelden. De kerk van de eerste eeuw na Christus had geen gebouwen. Als de bijbel spreekt over de apostelen die kerken bouwden dan doelt men op de mensen en niet op de bezittingen. Elke christen werd gemobiliseerd. Iedere gelovige was een priester en capabel om het lichaam van Christus te herbouwen, zelfs al was hij de enige gelovige die nog over was.

Mitchell achtte het gevaar dat ligt in een dominerende leiding groter dan de voordelen die het oplevert. Uit de geschiedenis blijkt dat als kerken te strak gecentraliseerd waren, er maar „n of twee "rotte appels" nodig waren om een hele groep af te wenden van de waarheid. Erger nog, er vormden zich slechte structuren die elke opwekking doodden. Het is normaal om te praten over de handhaving van normen en controle, maar dit is een onmogelijk doel. De apostel Paulus kon de kerk niet domineren. Deze goddelijk geschapen organismen hadden te veel variabelen om gecontroleerd te worden door een organisatiestructuur. Ze zijn afhankelijk van de mannen die erbij betrokken zijn en van de cultuur, de openheid en de gehoorzaamheid.

In de bijbel zien we een gevarieerd assortiment van kerken, van Jeruzalems mengsel van oud en nieuw tot de ongedisciplineerde vleselijkheid van Korinte. Kreta was vol bekeerlingen waar zelfs hun pastors weinig hoop voor hadden. Tessalonica was in de ban van de tweede komst van Jezus, terwijl Galatie geobsedeerd werd door de wet. Alleen God kon de levens leiden van hen die Hij had vrijgemaakt, dus de Nieuw Testamentische leiders functioneerden als hulp, niet om te domineren. Paulus oefende een sterke leiding uit over verscheidene kerken in de eerste stadia van hun groei. Dit was het natuurlijke gevolg van het feit dat hij ze begonnen was en dat ze nog onvolwassen waren. Later leek Paulus hun zelfs wel eens wat al teveel vrijheid te geven. Hij praat over de bekeerlingen daar alsof ze zijn zonen zijn en hij laat hun geestelijke groeien met zijn tranen. Hij verontschuldigt zich in zijn brieven voor zijn zachtmoedigheid en voor het feit dat hij soms te weinig opofferingen van verscheidene kerken eiste. De meeste mannen die Paulus achterliet als pastor waren nog maar kort gered voor ze met deze belangrijke verantwoordelijkheid werden opgezadeld. Hij achtte God verantwoordelijk voor de meeste disciplinerende en correctie in zijn Koninkrijk. Dit was niet het werk waartoe God hem benoemd had, maar iets wat God hem toevertrouwd had. Nadat deze kerken en hun leiders ontwikkeld waren, werden ze bemoedigd om in de toekomst hun eigen weg te vinden. Sommigen ondersteunden hem, anderen niet. Het beste bewijs van hun autonomie bleek uit het feit dat sommigen zich zelfs van Paulus af keerden en dat hij dit gewoon als feit moest accepteren. Het enige wat hij kon doen, was het verbreken van de bestaande contacten.

De Nieuwe Testamentische kerk miste de harde, onbuigzame lijn van gevestigde autoriteit die tegenwoordig veel kerken kenmerkt. Petrus had autoriteit, maar Paulus voelde zich vrij om hem een keer de waarheid te zeggen en er zelfs over op te scheppen in brieven die hij schreef. Dit is wel iets heel anders dan het pausdom. Paulus voelde tijdens zijn training nooit de druk om naar Jeruzalem te komen om naar de fabriek van kerkgenootschap-predikers te gaan. Het leiderschap in de bijbel rustte primair bij de plaatselijke kerken. Deze mannen hadden sterke leiding en richting in hun kerken, maar dit ging nauwelijks verder dan het dienen van de volgelingen en het volgen van hun directe relaties. Jeruzalem stuurde apostelen naar Samaria om te bidden voor vervulling met de Heilige Geest, maar niet om te domineren. Hun kracht lag in de eenheid van visie en samenwerking niet in hun structuur. Toen er een raad gevormd werd om te debatteren over de acceptatie van de heidenen, vaardigden ze de Nieuw Testamentische bij-

wetten uit: "Drink geen bloed, help de armen en stop met hoereren". Dit waren niet het soort overheersende regels en nauwgezette orders die de meeste groepen uitvaardigden. Om deze regels kracht bij te zetten werd door de vroege kerk slechts bedreigd met het verbreken van het contact.

Mitchell voelde zich aangetrokken tot dit systeem. Kerken moesten samenwerken als ze de wereld wilden winnen, maar die banden moesten niet de waardigheid van en de beweging van God binnen de plaatselijke kerk aantasten. Ruben Reyna en Mike Neville waren sterker geworden, doordat ze niet in de structuur gedwongen werden. Ze werkten net zo nauw met Mitchell samen, als wanneer ze gedwongen werden door samenwerkingswetten.

ZELFVOORZIENING

Het was van essentieel belang dat elke kerk gedwongen werd om in de toekomst haar eigen lasten te dragen. De toekomst van de fellowship lag in het principe dat de plaatselijke kerk in haar eigen noden kon voorzien. Alleen op het niveau van de plaatselijke gemeente kon een kerk haar omgeving bereiken. Dit geldt niet alleen in Amerika, maar ook de kerken in andere landen werden uitgedaagd om hun eigen rekeningen te betalen en hun eigen leiders voort te brengen en dat werd ze ook toevertrouwd. Als Mitchell alles in de gaten zou moeten houden, zou er niets gebeuren.

Wie zou eraan denken om mensen achter in een volgestouwde laadbak van een vrachtauto naar de kerk te vervoeren. In Mexico was dit de gewoonste zaak van de wereld. Neville stuurde een man naar Hawaï, maar hij kon geen gebouw vinden. De man hield zijn kerkdiensten gewoon een jaar lang onder een boom. In een Indianen-reservaat dromden menigten samen op elke bijeenkomst waar ze de kans hadden om aardbeienlimonade te drinken en stampot met geroosterd brood te eten. Door de kerk vrij te laten kon ze de specifieke noden van mensen lenigen op haar eigen manier.

Dit betekende niet dat iedereen gewoon zijn eigen gang ging. De mannen functioneerden slecht als ze geïsoleerd waren. Kerken moesten samenwerken. Het was belangrijk dat er periodieke conferenties gehouden werden om de visie en het doel te vernieuwen. Het geheim was dat dit gewoon werd toegestaan. Mensen vinden het nooit leuk als hen iets opgedrongen wordt, maar ze zullen offers brengen voor hun eigen keuzes en beslissingen. Mitchell hielp de kerken, maar niet te veel. Wilden ze volwassen worden, dan moesten ze leren hun eigen zaken te betalen en hun eigen keuzes te maken. Pastors die behandeld werden als kinderen werden nooit volwassen.

Op een van de reizen naar Azië bezochten de pastors Mitchell en Harris en de Juarong Vogel Farm in Singapore. Er was een net gespannen over vele hektaren van de vallei. Zo was er een prachtig vogelheiligdom gecreëerd waar mensen door konden lopen. Het was mooi. Kleine beekjes mondden uit in watervalletjes en stroomden onder bruggen. Rovers konden er niet in en er werd voer rondgestrooid om aan te vullen waar de omgeving niet in kon voorzien. De vogels waren vrij ... tot op zekere hoogte. De enige limiet was het net en het enige probleem was dat ze nooit konden doen waar God ze voor geschapen had. Ze konden tot zover en niet verder. Tot Mitchells grote verbazing zag hij dat dozijnen andere vogels door het net naar binnen probeerden te komen. Ze voelden dat het er goed was en ze wilden meedoen aan het feest.

Toen hij dit bekeek sprak de Geest van God tot hem en zei: "Dit is precies de wijze waarop een traditioneel kerken genootschap functioneert. Het verschaft bescherming en vrijheid tot op zekere hoogte, maar het is een beperkte vrijheid. De pastor ontsnapt aan veel gevaren die echte vrijheid meebrengt, maar hij verliest ook de potentie om volledig door God gebruikt te worden."

Mannen houden van organisatie en structuur. Zij willen opwekking in blikken bewaren voor de toekomst, maar de Geest vraagt zo weinig mogelijk leiding om de volledige kracht van God vrij te kunnen maken. Autoriteit die functioneel is, is een natuurlijke en gezonde factor in de kerk; maar als het van bovenaf opgelegd wordt door een of andere hiërarchie, dan verstart het meer dan het vrijmaakt.

DE PLAATSELIJKE KERK

Mitchell zag het pastor zijn als de grootste roeping op aarde. Het nam al zijn tijd om die rol te vervullen en alles wat hem daarbij hinderde, liet hij vallen. Hij wilde niet een organisatie vormen. Hij had er al genoeg werk mee om de Prescott-kerk naar het bijbelse patroon te vormen.

Het grootste deel van de christelijke wereld zag de gemeente als een groep van toehoorders. De fellowship zag het als een leger. Essentieel in de houding van een bedienaar moet zijn dat hij de kerk ziet als een leger en niet slechts als een kudde. Terwijl de meesten de kerk als een schaapskooi zagen, beschouwde Mitchell haar als een legerkamp.

Hij was geen herder over mensen alleen om ze bij elkaar te houden. De diensten waren bedoeld om mensen klaar te maken om uit te gaan en de wereld te confronteren met het evangelie. Zij, de mensen, vormden de bedienaars en hij was vastbesloten de muren naar beneden te halen tussen geestelijkheid en leken. Jezus had er voor gekozen om uit de lekgroep op te komen. Zijn school was de timmerwerkplaats. Mitchell veranderde elke baan in een praktijkcursus en elke dienst in een klaslokaal. Hij bouwde aan de waardigheid en mogelijkheden in die plaatselijke gemeente.

Hij predikte een veeleisend evangelie, maar dat gebeurde omdat er veel vereist was. De wereld moest bereikt worden en het was hun taak om haar te bereiken. Anderen konden nog zeggen dat iemand anders het wel zou doen, maar de Prescott-kerk niet. De mensen voelden hun belangrijke verantwoordelijkheid, dus gedroegen ze zich daarnaar. Financiën kwamen binnen wanneer zij offerden om een verloren wereld te winnen. Levens werden gedisciplineerd wanneer ze de verantwoording voelden om de wereld te bereiken.

In het Nieuwe Testament stond de kerk in het middelpunt van hun levens. Dagelijks kwamen ze bijeen in gebed, deelden zij het Woord en gingen ze vriendschappelijk met elkaar om.

In het begin van zijn bediening leek het of God de Prescott-kerk op had doen rijzen en had gezegend vanwege zijn evangelische ijver. Later, toen kerken werden geplant en mannen werden vrijgelaten, vond men het kenmerkende van de kerken hun ideeën over discipelschap en de ontwikkeling van werkers. Dit waren de belangrijkste onderdelen van de visie die God in hun harten plaatste.

Toen de tijd verstreek werd het Mitchell echter duidelijk, dat de zegen van God toch geworteld was in een diepere kracht. Juist door zijn verlangen om de lokale kerk te helpen en vrij te maken begon God de deuren te openen waardoor de Prescott-kerk naar binnen ging. Hierin lag het hart van God.

HERSTELLER VAN DE BRES

De fellowship ontwikkelde zich precies zo als pastor Mitchell gehoopt had; een geestelijk vuur dat niet meer te controleren was. Zo gebeurde het in El Paso, Texas, tijdens opwekkingsdiensten, dat de politie en brandweer kwamen aan rijden nadat de burens hadden gebeld met het bericht dat er vlammen uit het gebouw kwamen. Zoals in het boek van Handelingen was geestelijke realiteit van opwekking uitgebroken in de natuurlijke wereld. Dit was de opwekking uit het Nieuwe Testament naar de twintigste eeuw gekomen. Mitchell probeerde niet om de zaak onder controle te houden, hij porde de vlammen op. Mitchell wist dat het grote probleem voor God was om ons zover te krijgen dat we zijn wil zouden gaan doen. Hij preekte eens op een conferentie in Australië en zei: "Ik heb geleerd om God onder controle te houden op de bijbelschool en tien jaar lang heb ik God in een doosje gehouden en er gebeurde niets. Toen, op een dag, lette ik niet op en ontsnapte God aan mijn controle en Hij is sindsdien niet meer onder controle geweest."

De mannen zelf zijn ook niet onder controle te houden. Ze zijn geraakt door het vuur en vertrokken deels als profeet en deels als uitkijk. Ze zijn het commando-team van Gods Koninkrijk. Ze zijn uit de poel van zonden getrokken en hebben niets om naar terug te keren. Als ze te ver uit de band springen, dreigt Mitchell hooguit dat ze alleen verder moeten. Ze weten dat ze nooit in hun eentje kunnen overleven.

Mitchell houdt ze onder controle zoals David met zijn sterke mannen deed. Hij hield van ze en liet ze weten dat hij de slechtste van de slechtsten was. Wie wilde er vechten met een man die een reus gedood had. Wat

nog belangrijker was: wie wilde er nu zoiets opwindends en reëls als de fellowship verlaten. Deze mannen die bestemd waren geweest voor het obscure waren nu deel van Gods bestemming. Hun levens werden gebruikt om anderen te zegenen. Ze zagen wonderen en vonden de natiën van de wereld open om dit reële nieuws te horen. Vol vreugde gingen zij op in het uitdagende en avontuurlijke echte christenleven.

Er is orde in de fellowship, maar er is ook een "Goddelijke chaos". De Nieuwe Testamentische kerk wist niet precies waar ze heen ging. De eerste jaren waren als een wilde rit in een achtbaan. Verdrukking bleek Gods methode te zijn om de waarheid te verspreiden. Bedreigingen maakten grotere kracht van de Heilige Geest vrij. Gevangenissen produceerden bijbels. Kerken ontstonden uit oproer. Uitschot kwam tot bekering.

Op dezelfde manier ontstonden voor de fellowship de meeste mogelijkheden en openingen tot landen uit het falen van anderen. Crisis met de organisatie hadden vrijheid gebracht. Moeilijkheden zorgden er slechts voor dat het geheel gesterkt werd.

Mitchell wist dat hij verantwoordelijk was voor de handhaving van de orde. Dieven kwamen om te stelen en wolven roofden de schapen die vet en gelukkig waren; het krachtigste blijft echter om mannen vrij te maken die een roeping uit de hemel hebben ontvangen.

Keer op keer had God Mitchell op dit punt gewezen. Gary Kelly had in het begin van de Prescott-kerk toestemming gevraagd om op eigen kosten een kerk te mogen beginnen in Bullhead City, Arizona. Het werd een succes, maar was al weer bijna vergeten toen Bill Lampson pastor Mitchell begon lastig te vallen met zijn roeping. Bill was geen serieuze kandidaat. Hij was te oud om in het koffiehuis te preken en hij had niet diezelfde zalving op zijn leven die anderen met een dynamische bediening zouden hebben. Toch had hij een doorzettingsvermogen dat niet gemakkelijk aan het wankelen gebracht kon worden. Bill smeekte om een kans. Hij zei dat God hem geroepen had naar Needles, Arizona, te gaan. Mitchell vertelde hem dat hij hem niet volledig financieel zou kunnen ondersteunen. Bill zei: "Ik ga ook zonder financiële steun." Dit was een verlangen en een roeping die Mitchell niet kon negeren. Bill werkte om zijn familie te onderhouden en de Prescott-kerk hielp hem door de huur te betalen en met evangelisatie. Het was geen laaiend succes, maar het was een succes. Hierdoor ontstonden er nieuwe mogelijkheden voor het uitsuren van mannen. Er waren dozijnen mannen die niet ontwikkeld genoeg waren om voor volle ondersteuning in aanmerking te komen, maar deze mannen konden in de loop van de tijd mooie werken creëren in onvruchtbare gemeenschappen als ze maar de kans en wat steun kregen.

JACK HARRIS

Mitchell gaf advies en disciplineerde, maar zijn grootste invloed was waarschijnlijk dat hij mannen het recht gaf om uit te vinden wat God voor hen had. Jack was een beeld van deze bijbelse vrijlating. Hij had een verleden dat het niet makkelijk maakte voor een pastor om hem te vertrouwen. Mitchell zag zijn zwakheden, maar vertrouwde op Gods roeping voor zijn leven. Humeurig van temperament paste hij in het beeld van de Oud Testamentische profeet die broedde op Gods wil. Hij werd gedreven door een rusteloosheid die niet altijd goed voor hem of zijn gezin was, maar die vele wegen baande voor de kerken. Mitchell probeerde niet om te domineren en te heersen, maar om te helpen en te leiden. Hij liet hem zijn gang gaan zolang het niet vernietigend was en deed pogingen om zijn verlangens te bewerken. Hieruit stond een sterke leider op.

Hij begon de kerk in Nogales, Mexico, vanwege de misleiding van een andere kerkgroepering. Hij spendeerde twee jaar aan het bouwen van een kerk in Amerika terwijl hij toezicht hield op de mannen in Mexico. Ze experimenteerden met mensen, ideeën en methodes daar in Nogales op zoek naar een produktief bijbels patroon. Jack verliet Nogales en ging naar Prescott, gefrustreerd en kwaad over het schijnbaar geringe resultaat. Hij vocht met het gevoel gefaald te hebben en hij had er geen idee van dat de mannen die hij bereikt had op een dag niet alleen Mexico maar ook ander natiën zouden bereiken.

In Prescott vond hij nieuwe richting en leiding en voelde zich geroepen om weer te pionieren. Globe in Arizona is de gemeenste stad in Amerika. Wat Galilea was voor Israël, was Globe voor Arizona. Jack bleef

acht maanden tot hij de frustratie niet meer aan kon en smeekte om te mogen vertrekken. Hank Houghton nam de leiding over en zag de kerk groeien tot een van de krachtigste kerken van de fellowship.

Jack smeekte om uit te mogen gaan en kerken te beginnen die door anderen overgenomen konden worden. Het valt te betwijfelen of huidig leiderschap mannen zou toestaan net zo vaak te verhuizen als zij toen. Het was niet goed voor het gezin, maar het leek op dat moment te werken. Door vallen en opstaan ontdekte men dat je mannen geen kerk kon geven die iemand anders opgebouwd had. De enige methode om dit te ontdekken was experimenteren omdat er nog geen gevestigde patronen waren om te volgen.

God sprak tot Harris over "Nieuw Mexico". Hij vertelde pastor Mitchell dat hij ging en Mitchell vond dat prima. Hij ging naar Farmington zonder te weten hoe het daar was. Hij verwachtte een of ander klein stadje, maar hij vond daar een groeistad op de rand van Colorado. Hij hield het daar drie hele maanden vol. In die drie maanden kreeg hij een groep van veertig mensen bij elkaar. Daar vroeg Jack vervolgens aan pastor Mitchell om hem naar India te zenden. De wereld lokte en beangstigde hem tegelijkertijd. Hij kende de strijd die hij in Mexico had moeten strijden en hij realiseerde zich dat het makkelijk was geweest in vergelijking met wat hem te wachten zou kunnen staan in de Derde Wereld.

Pastor Mitchell wist dat dit daar nog niet het goede moment voor was en zei: "Als je buitenlandse groei wilt, zou je terug moeten gaan naar Mexico." Dit voorstel was voor Jack bijna net zo opwindend als het voor Paulus zou zijn om nog een pak slaag te vragen in Filippi. Hij ging daar echter wel heen en zorgde er voor de noodzakelijke richting.

Jack bleef zijn campagne- en conferentiebediening al die tijd ontwikkelen. In 1978 nam hij een kerk over in Flagstaff, Arizona. Voor hem betekende dit bijna zoveel als gewend raken, voor zover je daar al van kunt spreken als je het land elke zes maanden verlaat voor campagnes. Hij bleef daar de volgende zes jaar op een zes maanden lang verblijf in Guam na, waar hij een manier probeerde te vinden om de Derde Wereld te bereiken. Gedurende die tijd verdubbelde de kerk in Flagstaff en pionierde ze achttien kerken, terwijl ze daarnaast ook nog eens voorzag in plaatsvervangende pastors voor werken die door anderen begonnen waren.

Jack wist dat God wilde dat hij Flagstaff verliet, maar hij wist niet waar hij heen moest. Hij verbleef acht maanden in Lancaster, Pennsylvania, om leiding en richting te geven aan de mannen aan de Oost Kust. Toen ging hij terug naar Prescott om met Mitchell te werken en campagnes te houden. Zes maanden later riep God Mitchell terug naar Australië en nam Jack de leiding over de Prescott-kerk van hem over. Dit was de explosieve vrijmaking van een produktieve man die nodig was om Gods doel voor zijn leven te vinden. In een paar korte jaren had zijn leven een enorme invloed op vele verschillende mensen en landen. In een organisatie had Jack nog steeds gefrustreerd in Nogales kunnen zitten, maar toen hij ondersteund werd en de mogelijkheid kreeg om naar God te luisteren, was zijn invloed niet te beschrijven.

Jack was maar een van de vele mannen die het land en de wereld rond trokken en opwekking op hun weg verspreidden. Ron Jones was van stad naar stad gesprongen in zijn vroege bediening. Nadat hij een paar keer op de rand van rebellie had gestaan, was het alleen Mitchells vertrouwen in hem dat hem terugbracht om verder trouw mee te werken.

Hij pionierde kerken in Flagstaff, Lake Havasu City en Sierra Vista, Arizona. Zijn bestemming was echter verbonden met Colorado Springs in Colorado. Hij nam de leiding over een wild-ogende bemanning van zo'n 35 misleidde charismatische mensen over en veranderde ze al snel in een opwekkingsmachine die binnen een paar jaar bestond uit 600 man en die kerken plantte over de hele wereld.

Mitchell had een sleutel gevonden. Het waren niet de programma's en organisatie die het hem deden, het zat hem in het vinden van produktieve mannen en in hen te investeren en ze aan God toe te vertrouwen. De twaalf discipelen hadden de "Rhema" van God gehoord die hen vertelde te gaan. Dat maakte het niet gemakkelijk. Zij toonden verwarring onder de aanvallen van Satan en ze hadden op belangrijke tijden goddelijke inmenging nodig. Ze weigerden zelfs een tijdje om uit te gaan, omdat de opwekking zo geweldig was in Jeruzalem. Maar toen God tussenbeide kwam met stenen en gevangenis begrepen ze de

boodschap en gingen ze alsnog. De sleutel was dat ze het uit de hemel hadden gehoord. Mitchell heeft geleerd hiernaar te kijken.

Het was niet zo dat alles wat ze deden goed was. In werkelijkheid zouden de meeste mannen het liefst de helft van hun verleden in de diepste zee begraven. Helaas leken fouten echter vereist om te kunnen groeien en leren. John Wooden was de beste trainer in college-basketbal. Hij liet zijn mannen nooit het motto vergeten: "Het team dat wint, is het team dat de meeste fouten maakt". Hij was geen stommiteiten aan het aanmoedigen, maar hij wist dat als je iets deed er fouten zouden worden gemaakt. Door iets te doen, won hij echter ook wedstrijden. Dit was ook Mitchells filosofie.

Soms was het een gecompliceerd proces om iemand gered te krijgen en om een ramp in een overwinning te veranderen. De Wickenburg-kerk hield een film-opwekking in de plaatselijke bioscoop. De pastor hoopte dat de mensen van de stad naar deze "neutrale grond" zouden willen komen. De kerk had haar beste beentje voortgezet. Toen iedereen naar huis ging, beledigde een ex-bajesklant een plaatselijke vrouw. Een van de pas bekeerde heiligen nam het op zich om deze heiden een lesje te leren en besprong hem. Een oude dame werd neergeslagen toen ze te dicht bij de actie kwam en schreeuwde: "vermoord hem!" De politie verscheen net toen een kleine jongen die van opwinding over de actie overgaf op de ingangstrap. Een andere vrouw keek niet uit en gleed uit in de rotzooi en viel. De ambulance kwam en bracht haar naar het ziekenhuis. De volgende dag verscheen de bajesklant in de kerk en werd gered. Een film producent van de "Keystone Cops" zou moeite hebben gehad om een vreemder einde te vinden. Toch was er vrucht.

OPWEKKING

Door vrijmaking liet God mannen van uitzonderlijke kwaliteit opstaan. Cruz Guerrero, de ex-paardendief, is een krachtig leider in Mexico geworden. Tijdens een campagne met Jack Harris werd de hele stad geschud en groeide de kerk waar hij pastor was ineens tot over de 700 mensen. Het vroeg al veel geloof om zelfs maar een gebouw te vinden waar zoveel mensen in konden, laat staan om de huur te betalen, maar Cruz nam de uitdaging aan. Hij leidt de opwekking in zijn land, prekend op campagnes, opwekkingsdiensten en conferenties.

De Prescott-kerk zelf is net zo levend als altijd. Toen pastor Mitchell vertrok naar Australië, had de kerk opwekkingsdiensten met Harry Hills die met een tweede week werden verlengd met 640 mensen op zondagavond en met elke avond zichtbare wonderen. Toen Mitchell zijn laatste dienst in Prescott hield, profeteerde hij over een op handen zijnde frisse golf van opwekking. Campagnes in Amerika waarvan men eerst dacht dat ze onmogelijk waren, trokken tussen de 1000 tot meer dan 3000 mensen. Zes kerken hadden meer dan 500 man. Elf kerken meer dan 300. Opwekking brak uit in kerk na kerk met de daarmee corresponderende vrijmaking van mannen en financiële bronnen. In Mei 1985 waren er 15 volledig zelfbetaalde conferenties over de hele wereld en ook verscheidene twee of drie daagse mini-conferenties. Verscheidene conferenties kregen meer dan 1000 aanwezigen en verscheidene conferenties waren al groter dan de Prescott-conferentie zelf. Al deze conferenties trokken honderden mannen die zich geroepen voelden om te preken en die ernaar smachtten om nieuwe steden te bereiken.

Australië werd al snel een krachtig werk op zich. De kerken ondersteunden al gauw internationale werken. Teams van Australische pastors gingen naar de Derde Wereld. Larry en Tiz Huch zagen de kerk in Adelaide in twee jaar groeien van acht mensen tot meer dan tweehonderd mensen. De kerk leek op de "Verenigde Naties", met Russische naast Spaanse vertalers.

Het Filippijnse werk groeide snel. Joe Campbell preekte op een bijeenkomst waar gewapende bewakers hem van en naar de dienst moesten brengen. Hij stond voor een menigte van meer dan 10.000 mensen en hij voelde niets, maar toen hij bad voelden zij God. Een man had een oog dat wit zag van de staar, maar toen Joe bad kwam er kleur in zijn ogen en hij zag. Een man die op een stoel naar de bijeenkomst werd gedragen, stond op en liep. Een vrouw gooide haar krukken weg. Twee mannen met dove oren vertelden dat zij weer konden horen.

In 1985 waren er tien campagne-teams gepland voor Azië. Alle leiders van deze teams waren ervaren leiders met een gevestigde wonderbediening. Deze teams zouden dat jaar alleen al op de Filippijnen meer

dan 6000 werkers bereiken en 1000 pastors op conferenties en nog 70.000 mensen die de campagnes bezochten. De doorwerking van deze conferenties en campagnes reikt ver. Een Filippijnse kerk die een paar honderd mensen voor de campagne had zette de meeting voort in de kerk en kreeg 2200 mensen. Pastors op de Filippijnen vertellen Larry Neville constant over kerken die gonzen van het nieuwe leven en over de manier waarop zij nu kerken planten, ochtendbidstonden houden en groeien door de grote evangelisatiedrang. De Europese werken mogen schokkerig begonnen zijn, nu zijn ze net zo solide als elk ander werk in de fellowship. Leiderschap rijst op en kerken groeien. De wereld is letterlijk een oogstveld geworden.

India is een open deur met grote mogelijkheden. Pastor Harris en Mitchell zijn door die deur gegaan met hun bijeenkomsten in Madras en Harry Hills werd uitgestuurd om de deur verder te openen. De eerste avond van de campagne verschenen 1000 mensen. De tweede avond 4000 en de derde avond meer dan 8000. Vier mensen, blind vanaf hun geboorte, zijn controleerbaar genezen. Een meisje was gekomen met een soort schimmel dat haar hele lichaam bedekte. Toen Harry bad werd de ruimte gevuld met het geschreeuw van de moeder van het meisje. De schimmel die haar dochters lichaam had bedekt was er simpel afgevallen.

De Indiase voorganger die de bijeenkomst had opgezet, was zo onder de indruk dat hij beloofde elke maand overal in India een campagne op te zetten als er teams zouden komen om ze te houden. In 1985 gebeurden er geweldige dingen, maar dat was nog maar het begin. God is getrouw om zijn beloften te vervullen. In Openbaringen vertelde Jezus Christus aan de kerk van de laatste dagen: "Zie, Ik heb voor u een geopende deur gegeven die niemand kan sluiten."

Alles wat er al gebeurd is, is slechts een fundatie voor de toekomst. De belofte uit Jesaja 58:12 moet nog vervuld worden: "En de uwen zullen de overoude puinhopen herbouwen, de grondvesten van vorige geslachten zult gij herstellen en men zal u noemen: Hersteller van bressen, Herbouwer van straten."

In Job spreekt God over het wonder van het strijddros: "Hij loopt in de vallei en verheerlijkt zich in zijn kracht, hij gaat zonder angst ten strijde. Hij lacht om gevaar en wordt niet teleurgesteld; hij keert niet terug voor het zwaard. Schuddend en opgewonden eet hij de grond op, niet langer gewillig om stil te staan, toen hij het geluid van de trompet gehoord had. Wanneer de trompet klinkt is hij vol met blijdschap, ruikt de strijd al van ver af..." Hier is een beeld van Gods mannen. David een jongen die opgewonden is door avontuur valt Goliath aan, een onverslaanbare vijand. Jonatan en zijn wapendrager kruipen en strompelen de heuvel op om te vechten veruit in de minderheid bij Gods vijanden. Paulus was totaal ingenomen met een verlangen om naar plaatsen te gaan waar nog niemand anders was gegaan. De eerste kerk was vol met blijdschap, ondanks de confrontatie met vele moeilijkheden. Al dezen vertegenwoordigen iets wat de menselijke vastberadenheid te boven gaat. Het is de hand van God. In de laatste dagen laat God een kerk op staan die opgewonden is door de visie van een wereld in nood en die in een duel betrokken zijn met de machten de duisternis.

Pastor Mitchell en de fellowship hebben niet een nieuwe techniek uitgedacht. Als technieken de kerk over zouden nemen, dan is die kerk alleen nog maar „n voetstap van het graf verwijderd. In de laatste dagen laat God een kerk oprijzen die opgewonden is door de visie over een wereld in nood en over het duel met de machten der duisternis. Over de gehele wereld worden er in kleine centra van evangelisatie vlammen ontstoken die bestemd is om de gehele wereld in vuur en vlam te zetten en die zal leiden tot een herontdekking van de kracht van de plaatselijke kerk.

Vanuit de harten die uitroepen naar Gods beweging, klinkt de schreeuw naar boven: ***"God, laat ons uw open deuren zien!"***.